THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE

MARCH, 196[illegible]

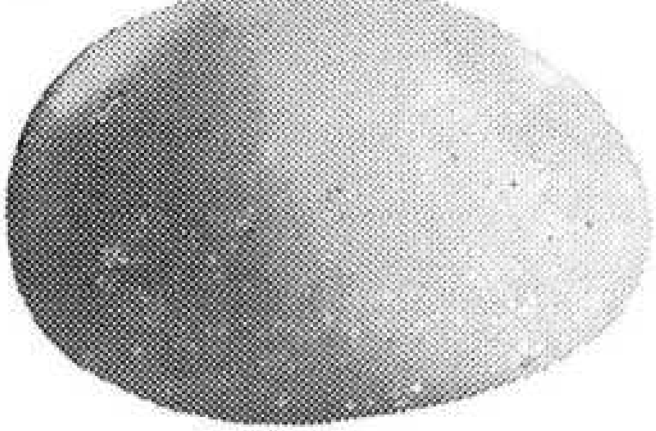

WHEN THE LATE PRESIDENT KENNEDY WAS ASKED TO EXPLAIN HIS EXCELLENCE, HE REPLIED HE OWED IT TO CURIOSITY. INSTITUTIONAL GREATNESS IS AN ORGANISED EXTENSION OF INDIVIDUAL CAPACITY TO TAKE INFINITE PAINS. THE WORTH OF MENON AND KRISHNAN IS THE QUALITY OF THE MINDS THAT CONCEIVED IT AND TOWED IT INTO STREAM.

FROM DOORKNOB AND DOORKEEPER TO THE ELEVATION AND SLANT OF CLASSROOM FURNITURE, FROM THE EXPENSIVE LABORATORIES TO THE HAND-PICKED LECTURERS, MENON AND KRISHNAN DISPLAYS A ROUND RIPENESS THAT CAN COME ONLY FROM PAINSTAKING ATTENTION TO DETAILS. THE COLLEGE GIVES A STUDENT AN ARISTOCRATIC HOME TO REGAIN HIS LOST ACADEMIC OPPORTUNITY. IF THE INTERNAL EXAMINATIONS ARE STRICT AND SCALED TO MANUFACTURE SUCCESS, THE LEARNED, DIGNIFIED APPROACH TO ITS STUDENT COMMUNITY GIVES THE COLLEGE SPONTANEOUS DISCIPLINE. THE IMMENSE COLLEGE IS SILENT AND PURPOSEFUL AS A MACHINE MOUNTED ON BALL-BEARINGS.

PRE-DEGREE PART II, PRE-DEGREE, B.A., B.Sc., B.Com. ENGLISH, B.A. ECONOMICS, B.Com., B.Sc., CHEMISTRY, MATHEMATICS, PHYSICS, ZOOLOGY, BOTANY, B.E., C.A., M.A.

MEET MENON AND KRISHNAN TO RAISE YOUR ZERO TO ONE HUNDRED

MENON AND KRISHNAN

DURBAR HALL ROAD ERNAKULAM PHONE COLLEGE 800

KERALA'S GREATEST TUTORIAL COLLEGE

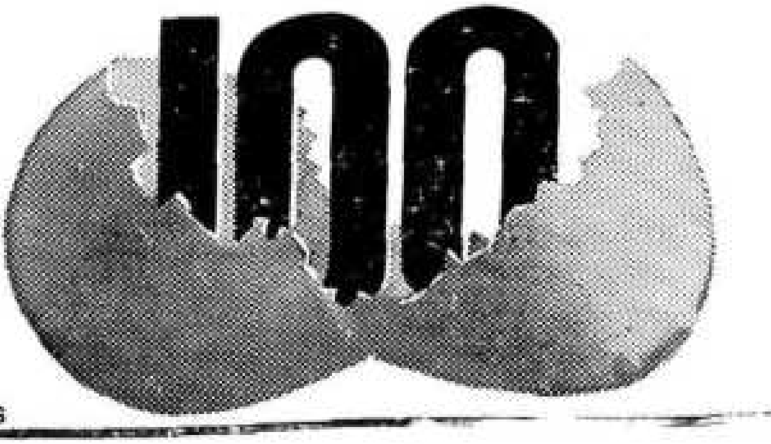

designers/MK/36/SG

Licence No. 331 dated 15th October 1935.

Statement about ownership and other particulars about newspaper (The Union Christian College Magazine) to be published in the first issue every year after last day of February.

FORM IV
(See Rule 8)

1. Place of Publication	Union Christian College, Alwaye, Kerala State
2. Periodicity of Publication	Once in a year—in March—April
3. Printer's Name	Shri C. T. Benjamin
Nationality	Indian
Address	Union Christian College
4. Publisher's Name	Shri C. T. Benjamin
Nationality	Indian
Address	Union Christian College
5. Editor's Name	Shri C. T. Benjamin
Nationality	Indian
Address	Union Christian College
6. Names and Addresses of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital	Dr. P. M. Mathai Shri T. B. Thomas Dr. A. K. Baby

I, C. T. Benjamin, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Date 15-3-1967.

(*Sd.*)
C. T. Benjamin

Printed and Published by C. T. Benjamin, M. A. at the C. M. S. Press, Kottayam

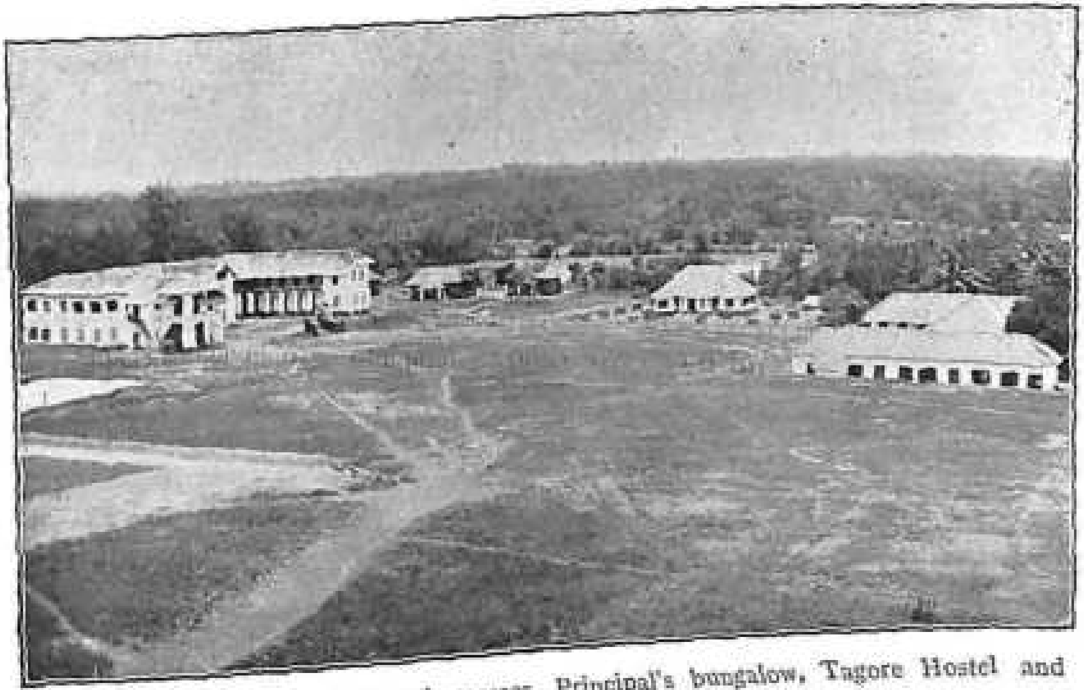

Plan shewing South East Hostel, messes, Principal's bungalow, Tagore Hostel and tennis courts.

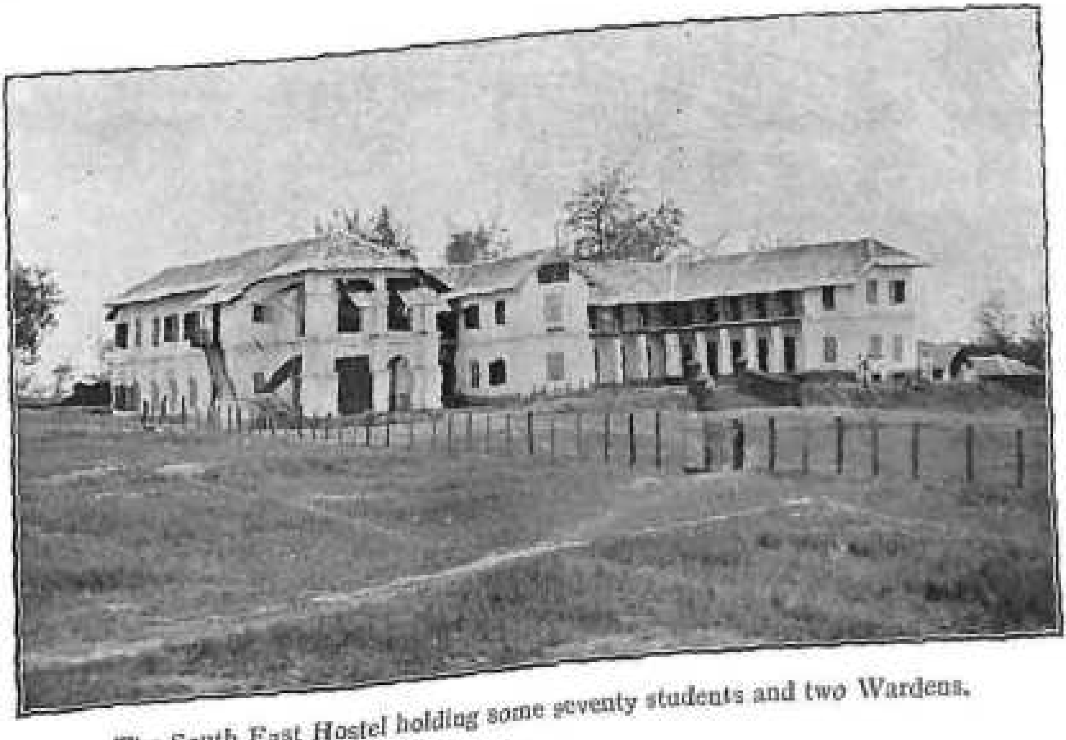

The South East Hostel holding some seventy students and two Wardens.

THE

UNION CHRISTIAN COLLEGE

MAGAZINE

Editor: G. D. GABRIEL

Printed and Published by:

C. T. BENJAMIN,
Principal,

U. C. COLLEGE, ALWAYE.

MAGAZINE COMMITTEE

Mr. C. T. BENJAMIN (Principal)
Dr. A. M. CHACKO (Bursar)
Mr. VARGHESE ITTYERAH
,, P. K. NARAYANA MENON
,, PADMANABHAN NAIR (II M. SC., Physics)
,, RAMESH N. WARRIAR (Class II English)
,, BABU MATHEW GEORGE (Class II Economics)
Miss T. A. FATIMA (Sr. P. D. Gr. I. A.)
Mr. PHILIP JOHN (Sr. P. D. Gr. II)
Mr. G. D. GABRIEL (Editor)

CONTENTS

Editorial	5	
Sermon	7	C. I. Mathunni,—Business Manager
Your Handwriting is You	9	Abraham Mutholey
Who am I?	12	Abraham Mutholey
India Today	13	S. Narayana Menon
Fun with Words	15	T. B. T.
A Painter's Dream	18	Ramesh Warrier
We are Challenged	20	Radhakrishnan
Logic in Real Life	22	K. Jacob
Recollections Reflected	25	Susan C. Benjamin
An Applauded Tragedy	27	Abraham Joseph
Forgetting	30	Rev. Kurien Thomas
Could We But Rule	33	Rebecca Thomas
The Art of Flattery	36	Babu Mathew George
India and Nuclear Power	38	T. Ravindran
Beware of Tobacco	40	Varughese John
A Common Medium of Instruction in Indian Universities	42	Abraham K. Paul
Kodi—The Heaven on Earth	44	Ramesh Warrier
A Glance at the Kerala Provincial S. C. M. Camp	47	George Joseph
Should the Scientist be Censured for Hiroshima	49	Thankachen V. Joseph
The Great Monuments of Great Monarchs	51	Vincent J.
An Unwanted Creature	55	Joy M. D.
Promises to keep	57	Susan Abraham
Holiday in Hawaii	61	Valsa Kurian
Student Unrest	63	P. K. Sunny
Reports	67	
Welcome Speech	78	Principal
Principal's Report	79	Principal

Editorial

Education at the Crossroads

In a country where the majority are illiterate democracy can be a disadvantage. The administration is sure to drift into the hands of demagogues who will sacrifice quality to quantity. The education in such a country is sure to suffer. Today in India we are facing such a predicament. The educationist is banished from the scene and the muddled headed politician decides the quality and pattern of education. The mischief is already done.

The vagaries of politics should not tell upon the education of a country. Education is one field where the politician should not be allowed to have his sway.

" A cow is good enough to graze in a field ; but we turn out the cow from a garden."

Education must be in those competent hands whose sole interest will be its promotion and whose policies will be guided by absolute standards of excellence. They should be non-party men who have no time to dabble with politics. They should be dedicated souls—men of great vision, courage and imagination.

This is possible only when autonomous bodies are allowed to function without being bullied and harassed by the state. In a country like India where the large majority of people are unlettered the initiative has to come from the educated enlightened minority. The private agencies running institutions in India have to play a large and increasing role in educating the country. But sadly enough the state does not sufficiently recognise their usefulness and it even adopts such a hostile and unfriendly attitude to destroy all private initiative. This amounts to killing the duck that lays golden eggs. With all their faults the private agencies have done yeoman's service to the cause of education. There should be adequate safeguards for the running of institutions without undue state interference.

In the field of higher education, the universities should enjoy complete autonomy. The Indian universities are fast losing their autonomous character and the state governments use all pressure tactics to reduce them to a department of state. A sound system of education can never be envisaged if its policies are vitiated by the caprices of political parties.

It is true that the state has to offer liberal grants for the running of educational institutions. But that should not serve as a pretext to meddle with their internal administration. It is to the interest of the community to see that schools and colleges founded on great ideals to serve the community in a special way are enabled to function smoothly without external interference.

Mrs. Mariamma Baby

The College has suffered a great loss at the death of Mrs. Mariamma Baby (beloved wife of Dr. A. K. Baby, Professor of History). In her own quiet and unassuming way she did great service to the college as a warden of the Women's Hostel. She was a good friend of all on the College campus and her death is an irreparable loss. We express our deep sympathy to the bereaved family.

The Late Mrs. Mariamma Baby

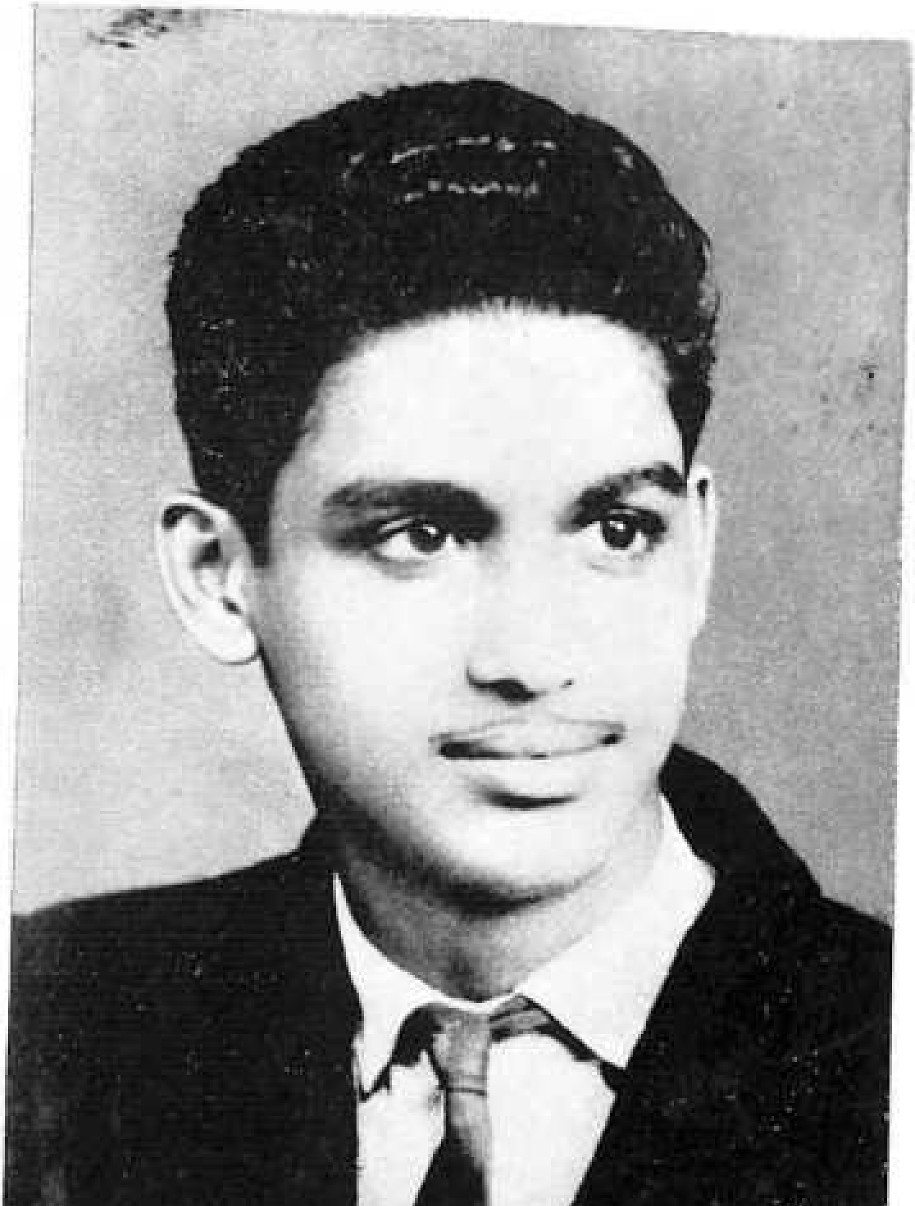

It is with deep sorrow we record the death of Mohandas, Class I English on April 5, 1968. The college lost in him a very talented student who was quite outstanding in histrionics.

Sermon Preached at the Thanksgiving Service on the College Day 23-2-1968

MR. C. I. MATHUNNY, *Business Manager, Alwaye Settlement*

" Take my yoke upon you and learn of me. "
St. Matt. 11 : 29.

There are some commandments of our Lord, which are in the form of invitations. We also find that there is a gradation or a growth in proximity to him as we go from one to the other. " Come unto me " ' Follow me " " Learn of me " " Take my yoke ", " Abide in me " etc. The commandments become more demanding as you get nearer to Jesus.

These commandments invite us to meet Jesus, to get acquainted with him and to work with him. This college has been confronting all the staff and students who have passed through its portals, with Jesus Christ. all these years. Some of them have been able to meet him, get acquainted with him and work with him. I gratefully acknowledge that it was here that 37 years ago I was confronted with these invitations and that these have changed the entire course of my life.

I recently met an old college-mate of mine in Trivandrum, a Hindu, who told me what a tremendous influence this college exerted on him in the moral and spiritual realms.

It may be that some people might have only heard about Christ, but they knew that others with them had met him. Many others might have met him but did not know him. You have to live with people in order to know them. You might have met Dr. Radhakrishnan when he came to preside over the College Day functions, but you don't know him because you have not lived with him. You have to live with Jesus day after day in order to know him Sometimes you wonder why you cannot rush into God's presence in an hour of need and get his ear. You would never dream of going to a stranger in time of trouble. If you do not know God, He seems so far off and how can you turn to him for help ?

However, if you have learnt to know Him, if you are intimate with Him, then in your hour of tragedy, you can turn to him at a moment's notice and He will answer. It will be the most natural thing in the world, but you must first know him.

Now let me come back to my text. "Take my yoke upon you. " The yoke means surrender. One country surrenders to another in war. They are figuratively said to bear the yoke of their conquerors. Romans used to put yokes on their slaves. The audience to whom Jesus spoke, understood this idea very well. It was as if he was asking them to exchange his yoke for the yoke of the Romans. The idea of surrender in military and political life is familiar to us. In married life also, we surrender to a common interest or purpose. In taking the yoke of Jesus, we make a surrender of our will to him.

It is not a surrender imposed on us by Christ. It is voluntarily taken. Note the word " Take. " There is no compulsion or forcing. When a country surrenders to another in war, very often a treaty with some coersive clauses is imposed on it. The Americans forced the Spaniards to sign such a treaty after the Carribean battle. But the surrender to Jesus Christ is voluntary and knowing fully well that there is another way, if we want.

We should also note the word " My. " " Take ' my ' yoke. " Christ himself described his yoke as soft and his load as light. It is said that the peasants of Nazareth

found that carpenter Jesus made the smoothest and lightest yokes in the village. Hosts of the people down the ages have testified that the yoke of Jesus gave them freedom. " His service is perfect freedom ", for freedom is not the license to do anything but it is the strength to do what we really want in our innermost heart. Freedom is obedience to principles that we have voluntarily chosen. Those who surrender to God become free of themselves, their old selves.

Paster Shi of China was converted but he was an opium eater. How could he get out of the cruel jaws of the monster of opium? He surrendered himself, prayed. Many others prayed for him. After a gruelling fight of several days in prayer, he was released from the bondage of opium.

The surrender of Zachaeus changed his corrupt life and he became a glorious example of the Transforming Friendship of Jesus.

The yoke is an equipment for doing a work; it is for drawing the plough or pulling a cart ; Christian surrender is for service. There are two loops for a yoke. They suggest fellowship in service, fellowship with Jesus and fellowship with others. If the two bullocks used for ploughing pulled in different directions they would not be able to do any work. So it is in families, institutions and church ; unless we work in fellowship, we cannot make any progress. Christian service is not a service in isolation but a service in fellowship.

The Second half of the text reads " and learn of me. " Jesus does not here mean that we should learn from him all his teachings in general. He means, that we should learn to take his yoke as he himself did. He surrendered his will to the will of the Father and we are to do it in exactly the same manner. " The son can do nothing but what he seeth the Father do. " John 5 : 19.

" For I came down from heaven, not to do mine own will, but the will of him that sent me. " John 6 : 38.

" My doctrine is not mine, but his that sent me. " John 7 : 16.

In the garden of Gethsemane he showed us the supreme example of surrendering his will to the will of the Father and chose to drink the bitter cup of suffering and death. If Christ needed surrendering his will to God's, how much more do you and I need it !

In one London street corner an auction was going on. Among the many things to be sold was an old violin. The auctioner said that it was a cremona made by Antonius Stradivarius. He asked who would bid it for £ 5. There was no one. He repeated that it was a genuine cremona made by the great Stradivarius but there was none prepared to bid even £ 5. Then a very tall person pressed through the crowd, to the front. He picked up the violin, dusted it, tuned it, and played.

Someone whispered Paganini ! The whole audience was transported to heavenly realms of musical delight The violin was put to auction again. The price went up like a rocket. Paganini himself bought it for one hundred pounds.

We are like the old violin, dusty and dirty, lying perhaps in some corner without much use. But if Jesus Christ the master-musician, tunes us up and plays, we too will be able to produce beautiful and heavenly music.

Jesus demands of us today. " Take my yoke upon you and learn of me. "

Let us say in reply :

" Take my will and make it Thine
It shall be no longer mine
Take my heart, it is Thine own
It shall be Thy royal throne. "

Your Handwriting Is You!

By Abraham Mutholey

Your handwriting is one of the prime indicators of your personality. It can fairly accurately reveal your sex, your age, the country of your birth, your educational level, morale, emotional health, worry stat and even your station in life.

Graphology is a science which studies the relationship between character and handwriting. It thus, performs a very important function : it can bring to daylight the wonderful qualities and potentialities lying hidden in us and thus bring us to the full realization of our hopes and ambitions. Our happiness is derived from our general satisfaction, and satisfaction comes from achievement. We can achieve nothing if we are not well-adjusted persons. The ability to adjust oneself to the society and to the environment is an essential condition of balanced living. Graphology can help us to make the necessary adjustment to life. It is, however, not a science prescribing panaceas to the maladjusted, all what it can do is to point out, to help us to discover, our strength and weaknesses. *Nosce teipsum* : *know thyself*, was the old Pythagorean guideline which bears added significance in today's mechanised world, when the struggle for existence is so great that now, patently, there is survival only for the fittest. As long as we have not discovered our own strength and weaknesses and exploit them to the utmost we shall not have reached full development. We shall find lurking at the bottom of our unconscious an indefinable something—a void—the feeling of the lack of something.

A scientific analysis can help us to discover ourselves. Jenney Hawthorne, an eminent British Graphologist, relates, how she had diagnosed a talent for music from the analysis of a specimen which belonged to a certain Maltese boy. She confesses that it was one of the diagnoses for which one could later be so thankful, for the boy who had apparently been proving difficult, showed almost a sudden change for the better since he had been taught to play a musical instrument.

Character is formed by the accidents of birth and environment. Calligraphy is intimately related to the environment in which one lives. The analysis of a specimen may reveal the sort of house and environment in which one lives or may like to live. If a specimen is dominated by an artistic taste or a sense of refinement, the owner is not one who is likely to enjoy living in a slum area. Such a person will create the sort of background that, even if it does not faithfully reflect his personality, at least will not clash with it.

One of the surest revealing traits in any handwriting is, *speed*. A quick hand may show spontaneity and liveliness an ability to go to the core of a problem without wasting time on non-essentials. It may as well, reveal a shallow, untidy, hasty, mechanical personality which is incapable of going deep into anything.

Speed is closely linked up with *legibility*—a characteristic expected of every writing. We write in order to communicate ideas, thoughts and feelings by establishing a relationship between the reader and the writer. An illegible writing can set up no kind of relationship. And yet legibility need not be the mark of a high character or peculiar qualities. The fact that many eminent personalities possessed an illegible script conclusively shows this. Poets, philosophers, scientists, artists and such other people who have practically no interest in the reactions of other people towards them, have a peculiarly illegible writing. Also people who want to hide their personality or their thoughts are likely to write an illegible hand. On the other hand people who depend for their livelihood on their ability to make themselves clear, normally possess a legible script. A good teacher will rarely be the owner of an illegible hand, so also is a journalist or a reporter. Legibility reflects the truthfulness and sincerity, of a transparent character. Such people easily adjust themselves to the outside world and find themselves at home in all sorts of conditions and among all sorts of people. They are usually clean and orderly in their habits, conservative in their opinions and clear in their thinking.

A high degree of legibility combined with normal speed shows talent and a charming personality as well as physical and mental dexterity. But legibility is affected by material and temperamental factors and by the mood of the writer.

Legibility without speed is indicative of a character that lacks initiative. They shrink from responsibility and prefer a subordinate position to one which involves risks. They are traditionalists and seldom make a public blunder. They are happier to be led than to lead.

The *size* of one's writing is another of the revealing traits. As a rule people who possess large *size* writing are the type that do not like to be submerged with the mass. They possess a stroke of originality. A large *size* script which is also fast shows initiative.

Small *size* writing, on the other hand, suggests a lack of self-confidence, but when it is regular and well-balanced it shows an ability for management.

Slope is an easily alterable characteristic. When it is spontaneous and not conscious or laboured, it indicates the writer's attitude to the outside world. Emotional conditions vary the slope of a writing. A left-hand slope may reveal a measure of left-handedness, it may as well reveal a highly sociable character.

Connected writing with clear rhythmic spacing shows intelligence and methodical thinking. Disconnected script indicates

observation, intuition and quick judgement. But in slow writing it may show a lack of adaptability.

Each one of us is unique—unique in more ways than one. It is one thousand to one that we shall find two identical finger-prints; but it is easier to find two more or less identical handwritings. Nevertheless, an analysis of a script can reveal most of the individual characteristics and potentialities of the writer. Some of these characteristics are affected by a complex of physiological and psychological factors. The analysis of a single specimen, may not therefore, be sufficient to reveal even the dominant aspects of a character. Many of the other features that reveal character and personality, like the lines of the hand, colour and texture of the eye, facial expression etc. are beyond the control of the individual. But many of the characteristics of the handwriting are easily alterable by deliberate conscious effort. But given a number of specimens written at different times, the experienced Graphologist can, with convincing accuracy diagnose not only our faults and weaknesses but especially the innate talents and hidden and undeveloped skills and gifts. Once this is done it is upto the individual to bring out and develop the desirable traits and substitute or suppress the undesirable ones. In this way we shall arrive at the full realisation of our hopes and aspirations and enjoy a contented and balanced living.

Hindustan Insecticides Limited

(A Government of India Undertaking)

UDYOGAMANDAL

KERALA STATE

Registered Office: **New Delhi**

We manufacture—

- TECHNICAL DDT
- FORMULATED DDT
- MONOCHLOROBENZENE
- PARA DCB
- ORTHO DCB
- CHLORAL

BHC—another insecticide will soon be added to our range of products.

HIL IN THE SERVICE OF THE NATION

Who am I?

By Abraham Mutholey

I am dressed in white or red or gold
I am bought and sought and sold ;
I love the light blue sky of May,
When the sun is white and bright and gay.

To bowers I lend my beauty and joy
And lovers my charm enjoy !
I fiddle-dee in a lady's fingers
I riddle-dee as the lover lingers.

I gaily queen a lady's tresses
And token a gallant's caresses.

I proudly peep through a button-hole
And sorely test an aching soul,
Poets and painters call me LOVE
But so is my heavenly Father above.

Answer ; A Rose.

India today

By S. Narayana Menon, *Class I English*

"If winter comes, can spring be far behind?" so has Shelly said. But it has been a painfully severe and extraordinarily long winter for India. The spring doesn't seem to be in the offing, or for that matter, will that spring ever come? This, of course, is a very pessimistic outlook. But much of this pessimism is not wholly unjustified. When we got freedom, new vistas of the future rose before us; a new picture of India emerged in our mind—an India, mighty, majestic and prosperous. But the India of our dreams remains a dream; the promised land keeps on receding.

"India is a ship on fire in mid-ocean." That was how Lord Mountbatten described India just after independence. She still is. If we are to salvage this ship and steer it to safety, then we will have to do something out of the ordinary. But thank God, Indians are capable of doing something out of the ordinary; the only thing is they need prodding up.

Truth is always unpleasant and reality harsh. We can't run away from them, however much we may wish so. The truth is, Indian economy is in a precarious position today. Economically, she totters on the brink of a disaster, if not a complete collapse. If we are to believe our glib politicians and Government officials, then we have achieved much. But we prefer to believe our own eyes. India has yet to reach the "take-off" stage in many fields. She has made progress, but only at a snail-like pace. 'Not to bite more than one chew' is a good precept in life, but it is doubly so in economic planning. Our planners continue to indulge in grandiose planning and wishful thinking. To make mistakes is one thing, to repeat them quite another. We have made mistakes and have repeated them with almost childish obstinacy. Devaluation hasn't produced the desired result; recession has set in. The food problem remains as intangible as ever and many of the economic ills still remain to be cured.

But the political scene is much more confusing and disconcerting than the economic one. Democracy is running steadily to seed in our country. It is fast becoming mobocracy, if it has not already become so. The credit for democracy having survived so long in a stupefyingly illiterate country like ours, should go to that champion of democracy—Jawaharlal Nehru. Under the stabilising influence of Nehru, it was smooth-sailing for democracy. But after his death, after the great 'banyan-tree' has fallen, cracks have appeared on the edifice of democracy; it even threatens to collapse altogether. Our politicians should stop pondering to the whims and fancies of the rabble and the ignorant. "Bandhs," 'gheraos' and 'floor-crossings' have become a dominant feature of our democracy. Democracy hasn't failed us, we have failed democracy.

Our loud-mouthed, empty-headed, half-educated politicians are to blame

for this state of affairs. Politics has become the 'last refuge of the scoundrel'. It simply stinks. It had never been so bad before. Our politicians are our greatest liability today. They lack integrity, rectitude and sincerity. Their incompetence is scandalous and their ignorance outrageous. They should do well to remember what Hayes Rutherford has said, " He serves his party best who serves his country best."

We have got a vacillating and pusillanimous Govt. at the centre. It continues to be a prisoner of indecisiveness and pliancy. After Nehru's death, our country, like the Congress, has been at sixes and sevens. The fact remains that India is yet to find a leader who has the sagacity and ruthless efficiency of, Sardar Patel, the magnetism and dynamism of Nehru, the pragmatism and receptiveness of Shastri. Indira Gandhi combines a feminine grace with a mascular courage. She retains much of her father's charm and charisma, but, she has yet to mellow a great deal as a politician and still greater, as a statesman. As for her colleagues, the less said, the better. With their fossilised minds and jejune and outdated ideas, they seem completely incapable of pulling India out of the rut in which she finds herself today. Instead of working like a well-oiled machine, they seem bent on pulling in different directions.

The political landscape has completely changed after the general elections. The Congress is not the mighty power it was, a few years ago. If the elections did not mean the end of the Congress, it certainly signified the beginning of the end. The smug complacency, which seems to have affected not only the Congress but the whole country, must give way to a more purposeful, dynamic outlook. What the Congress in general, and the country in particular, needs today is men of action—people with progressive outlook and a pragmatic approach. The rickety cart of Congress may trudge along for some time more. But if it does not revitalise itself, and galvanise its supine, lethargic men into action, the day is not far off when Congress, like so many other parties in the past, disappears into the mists of history.

But the most depressing feature in India today, is the revival of provincialism and communalism. Provincialism will undermine the very unity of our country. Organisations like the Shiva-Sena, which pose a threat to democracy and indeed to all those cherished ideals we stand for, should be ruthlessly put down. Nehru, with his tremendous hold on the masses, was able to put out the embers of communalism, but now they have once again got ignited in some parts of the country, notably in Kashmir. The language controversy could very well have been avoided. Hindi can't and shouldn't eclipse English. English has given us backbone and self-respect (if we have any) To abandon English would be to raise a Chinese wall around us and isolationism is suicidal in the world of today.

India today, is in an impasse. but there is a way out. We have not reached the end of the road. India, as one journalist put it, 'stumbles like a pugilist who has taken the count'. Yes India stumbles like a pugilist who has taken a heavy battering. She has not taken the count or lost the bout. She is a tenacious and gritty fighter and she has shown a tremendous capacity to hit back from seemingly impossible positions. She has done it in the past and she still can do it.

Fun with Words

Playing with words and their letters can be great fun. Some well-known tricks with words which provide much pleasure and amusement and perhaps even profit are illustrated below.

Palindromes

These are words or sentences which spell the same backwards and forwards.

Here are a few examples : Malayalam,
Evitative,
Detartrated,

Dennis and Edna sinned
Sums are not set as a test on Erasmus
Ma is a nun as I am
Mary Belle Byram (a proper noun)

You get a vertical palindrome if you *write* the word 'swims' in capital letter. Turn the paper upside down and see what word the letters make now.

Anagram

These are words or groups of words that can be transposed into words or groups of words that have the same meaning.

Conversation —voices rant on
Medical consultation —noted miscalculations
The Nudist colony —no untidy clothes
Presbyterian —Best in prayers.

Antigram

When transposed these give the opposite meaning.

Evangelist —Evil's agent
The lenten season —None eat less then
Santa (meaning saint)—Satan

Simple Transpositions

Here certain words when rearranged give other words.

Ox hearts	—thoraxes
Microcephaly	—pyrochemical
Angriest	—astringe

It is said that the word 'angriest' is capable of being transposed in 65 ways!

Word Surgery

The surgery consists in eliminating letters from words which, as a result of the 'operation', yield new and shorter words. The following sentence gives a good illustration :

Show this bold Prussian that praises slaughter, slaughter brings rout.
(Try dropping out the first letter of each word)

Acrostics

An acrostic is a composition when one or more sets of letters (initial, middle or final) form a word or sentence when taken in order. Eg. Fish was a secret symbol for the early Christians because ICHTHUS, the Greek word for fish is an acrostic.

I	Iesous	=	Jesus
CH	Christos	=	Christ
TH	Theou	=	of God
U	Uious	=	Son
S	Soter	=	Saviour

Alphametics

This is a word coined to denote alphabet arithmetic. Here is an example of alphametics—a puzzle in an identity :

$$\begin{array}{r} \text{TEN} \\ \text{TEN} \\ \text{NINE} \\ \text{EIGHT} \\ \text{THREE} \\ \hline \text{FORTY} \end{array} \equiv \begin{array}{r} 718 \\ 718 \\ 8281 \\ 12347 \\ 74011 \\ \hline 96075 \end{array}$$

[Hint: Put T = 7, E = 1, N = 8, I = 2, G = 3, H = 4, R = 0, F = 9, O = 6, Y = 5].

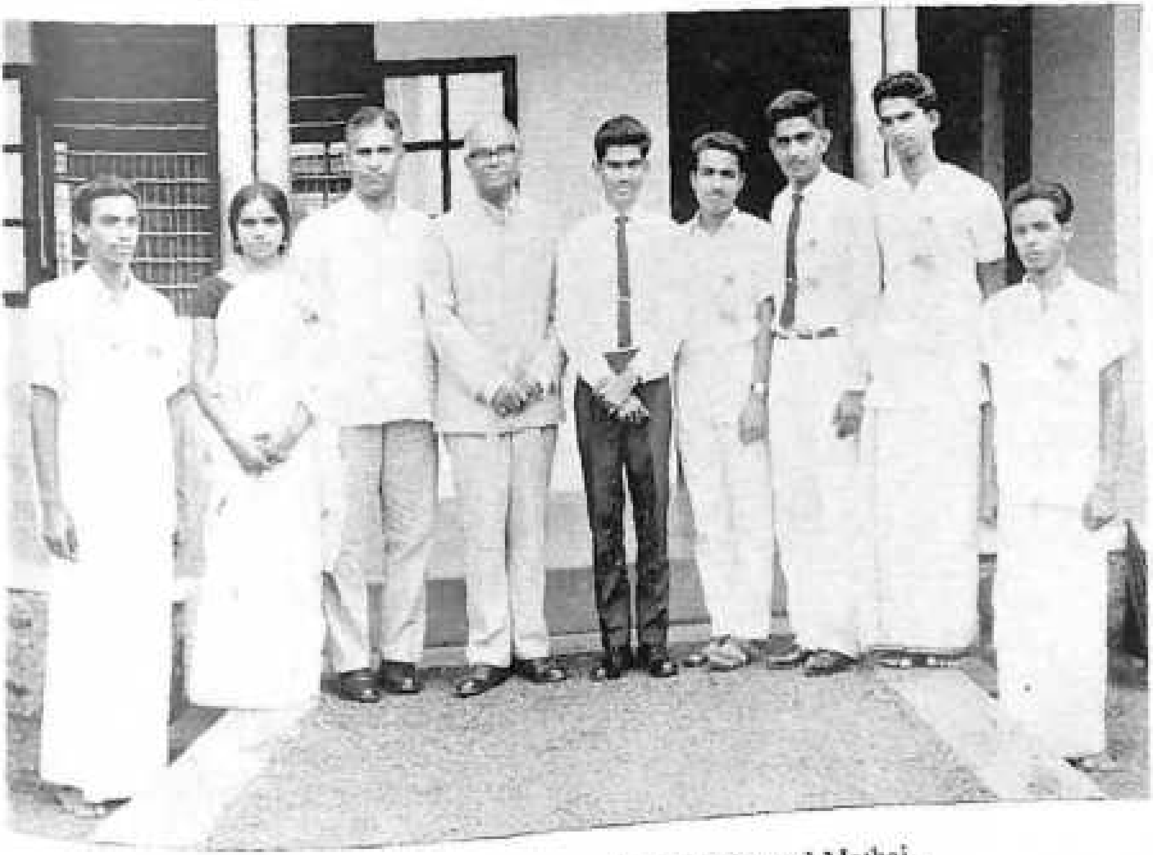

College Union Committee with Prof. Samuel Mathai,
Vice Chancellor of Kerala University and Principal C. T. Benjamin.

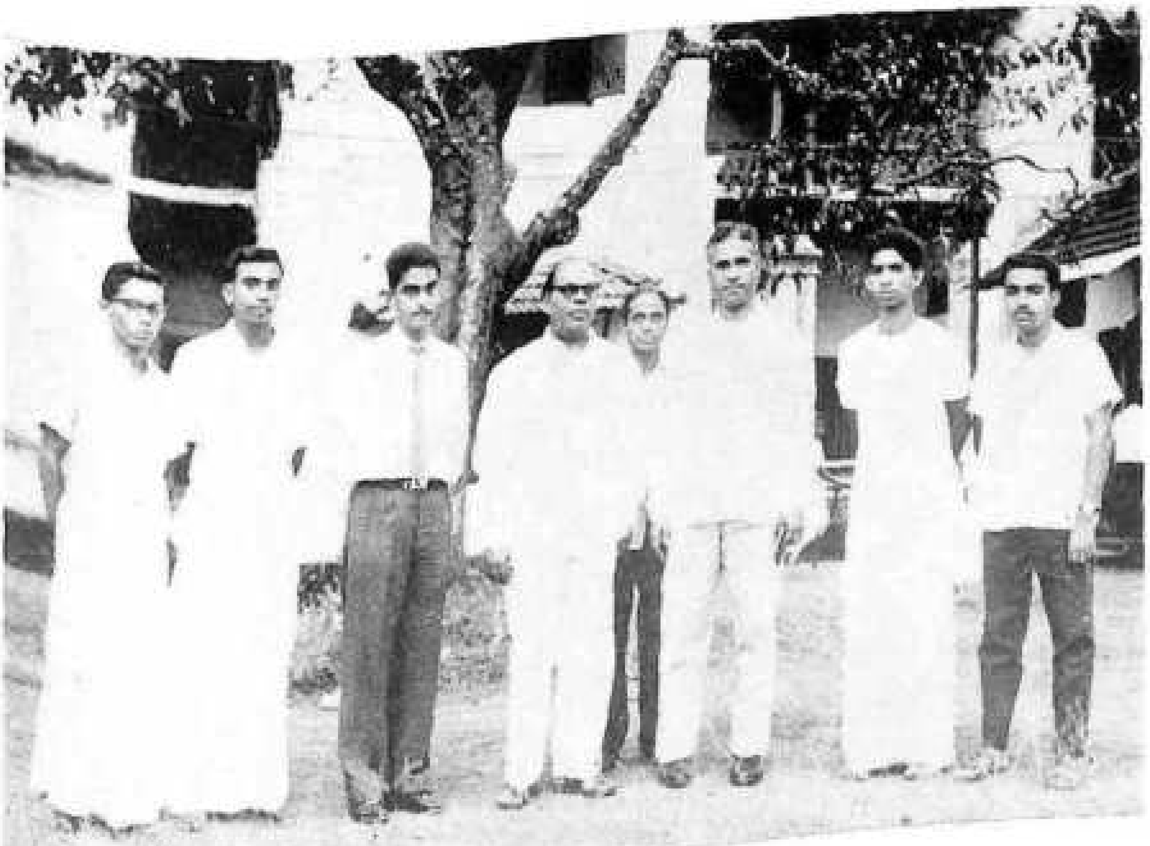

Office-bearers of the College Union
with Sri Panampilli Govinda Menon and Principal C. T. Benjamin.

The Office bearers of the College Union
with Swami Chinmayananda and Principal C. T. Benjamin.

Mock Assembly Session under the auspices of the College Union

Word Square

Here a line across and the corresponding line down should be the same. The following is a word square of five letter words.

Seven	young	crazy	maids	shall	smart
Young	brave	ideas	moved	alert	males
Crazy	ideas	ruled	those	women	often
Maids	moved	those	items	never	aired
Shall	alert	women	never	voice	views
Smart	males	often	aired	views	fully

A delightful book 'Language on Vacation' of 318pages full of fun with words has recently been written by one Mr. Borgman A review of the book speaks of it as "one of the years' most peculiar and fascinating books, an encyclopædia of logology assembled by a stark-raving logomaniac named Dmitri Alfred Borgmann whose name (according to himself) when transposed spells 'damn mad boring trifler." The review ends with the sentence: "But the last word belongs to the readers and it will doubtless be another palindrome: A H A!"

[Mainly base l on a review of the book 'Language on Vacation']

T. B. T.

With the best compliments of

USMANIA STORES

ALWAYE

Dealers in Automobile parts, Stationery, Cycle goods and Gramaphone records.

A Painter's Dream

By Ramesh Warrier, (Class II English).

When I take up my brush
I know not what to do,
Where is my easel or where is my canvas ?
" My canvas " it is around me.
" It is around me—What I paint is around me "
And He who made the world so great
Knows that I will paint Him well,
With Colours bright, dull and pale.
" Bright " that is the word for the red red rose,
For the poppy wild or the grass so green.
Dull are many who walk around
Oh lord make them bright.
Oh lord, make them bright
For many are pale, pale as a
Sinner waiting for his " doom "—
Nay, there is no " doom "
For the world shall wake,

" Wake "– Yes to wake to His call
And He shall herald the morn,
With new birds calling at the dawn !
Where art thou ! oh birds !
Oh Beauty ! Oh righteousness ! Oh Truth !
Oh Beauty ! With colours gay
On my pallette, shall I paint thee
On the Canvas clear. Oh Beauty !
Thou art eternal.
Paint in colours gay
Scarlet lake, prussian blue or
The *Carmine great*, with a tint of
Ivory black. Oh Beauty !
The world is thine.
Oh let me do the right,
For he stands for " right "
Oh sister ! do that thou shalt *ever feel* ' right '
Thou shalt be happy when He comes,
For the golden *age* is at hand.
Golden age is at hand,
" An age so great "
When man shall have a happy cheer !
" A happy cheer " for it cheers many heart
With the splash of a thousand colours.
With the face of the golden sun
Oh truth ! the *diety* that shalt reign the world.
And in that world when
Lion shall kiss the lamb
Oh Sister ! take up thy brush
And paint the world so great.
" The world so great is coming
Coming in colours great
With the light of the golden sun
Oh sister, my sister, live in the world so great.

We are Challenged!

P. RADHAKRISHNAN, *Senior Pre-degree—Group Three*

Gold emerging from fire will be pure. India has passed through fire and has emerged clean and clear. But as years rolled on, independent India began to face grim realities of troubles and tribulations. She came to face with challenges which shook her to the very foundation.

To have a glimpse of the post-independence era of our country, we see a miserable state of affairs. Slackened with corruption and nepotism, communalism and parochialism, she has lost her unity and pride.

The strain on administrators and politicians to be honest was greatly increased by the advent of independence. First of all controls and government interference in various spheres of life increased. Most important too, politicians were for the first time in a position to be nepotic or dishonest as well as to exercise pressures on administration. In short, there was more scope for corruption than there had been under the British when, all that the Indian politicians had to offer was going to jail.

The administration at the lower levels remained as corrupt as it had been; police men continued to take rake-off to allow taxis and tongas to ply; village officers to sign the certificate of posession and so forth !! One can find government contractors offering tens of thousands of rupees to the officials to get their tender fixed. Shameful to say students chasing the answer books !!

So much for nepotism, true or believed. What about ministerial corruption.'

The 'Kairon scandal' is of great significance. The notorious Chief Minister of Punjab—who is no more—Mr. Pratap Singh Kairon and the scandals associated with him is realy shocking for a nation in her teens. "For years all India was aghast at the impurity with which Pratap Singh Kairon remained chief minister despite the strictures in the courts and blatant manner in which he used the office to promote the welfare of his own family.

Another notorious case under investigation was that of Bakshi Gulam Mohammed the then Prime Minister of Kashmir, who was accused of helping and abetting his four brothers during the ten years of his tenure of office. These four brothers made so much money out of the government contracts and their connection with the Prime Minister that Kashmir was nicknamed the 'B. B. C.' which stands for "Bakshi Brothers Corporation" !!

The charge levelled against forty M. Ps. and two ministers in the present parliament by Mr. Arjin Arora as being the "paid coolies" of Tatas and Birlas throw a beam of light to the darker sides of Indian politics. Is it not a matter of utter disgrace that responsible members of parliament and central ministers becoming the puppets in the hands of a wealthy few?

It gave a bit of relief when G. L. Nanda the former Home Minister took up the case and promised to take vigilant measures against corruption. But unfortunately that too ended in fiasco. His creation "The Sadachar Samithi" began to be popularly known as "Sada 'Chor' Samithi." One

can see cases of corruption and favourtism even among the members of "Sadachar Samithi."

Corruption is a challenge to us, the younger generation. It is we, who should wipeout these twin evils of nepotism and corruption from our society. However, taking a long term view, I believe that corruption will go down. The younger generation is far more honest than their parents ; far more determined to argue with the sub-inspector instead of bribing him.

Another grave threat to the Indian society is the growing fissiparous tendency among the Indians. Tracing a bit of history, India, in the ancient ages was dominated by caste conflicts. The remnants of those reactionary thoughts are still poisoning the Indian society. The society is sharply divided into a number of castes on an organized basis.

Among the various states, Kerala is the worst affected by this. We have a lot of castes and are organized and are divided. The communal organizations are posing a grave threat to the lofty ideals of democracy and secularism which alone can drive India to progress and prosperity. Unfortunately these have upper hand in politics too and hence have corrosive influence upon the modern views and actions.

The sprouting up of reactionary organizations like "Shiva Sena" have helped to throw "apple of discord" in the Indian society. The nefarious activities of the "Shiva Sena" and the regional out look of the Tamilians are all creating a lot of trouble in the Indian society. History will point its accusing fingers towards these organizations if the unity of India is lost.

Paying lip service to the emotional integaration many of our politicians are encouraging regional and parochial feelings. Mr. S. K. Patil's stand with regard to Krishna Menon's candidature in the North Bombay constituency bear eloquent testimony to the inglorious hypocrisy of such politicians.

About this threat too, I feel that the only source of hope is the youth. The younger generation can rise above all these narrow barriers of communalism and parochialism and stretch themselves to the wider horizon with much ease and comfort. This is our creed, this is our crusade.

Logic in Real Life

BY K. JACOB

Mary Fisher, Tom Jones, and I had been class-mates in the Madras Christian College. We all studied the Histories and Logic. I rather neglected the last subject, it being so very tiresome, but found out its importance in later life. Our teacher was a funny old man, who gave us queer arguments, such as,

No cat has two tails.
Every cat has one tail
more than no cat.
Therefore, Every cat has three tails.

For the life of me, I could not find out what was wrong with the argument. My bewilderment made Mary laugh. But her laughter was so sweet, that I was glad of my ignorance.

The fact was, that both Tom and I loved her. We were Anglo-Indians, and we all had our homes in Royapuram, and saw each other frequently. Neither Tom nor I could say which of us found favour with Mary. Sometimes she seemed to prefer Tom, and that would make me unhappy. Sometimes she seemed to like me better, and then it would be Tom's turn to be jealous.

One day, Tom came to me and said, "Look here, old man, I have had enough of Mary Fisher. I don't want her. She is a...a minx."

"Why, what has she done?", I asked.

"You know that medical feller, Donovan," said Tom. Now Mary is allowing him to dance attendance on her."

This bit of news bucked me up a bit. With Tom out of the way, I knew I could cut out Donovan. He was rich, of course but girls, you know, go by looks. We had all completed our college course. I was employed in the railway, and Tom, in the Post office. Donovan had set up his practice. He had a lumpy figure, and a face like a horse. Compared with him, I was a bit of all right. So I said to Tom, "In that case, why not you eat an apple every day? An apple a day will keep the doctor away, you know."

"Now don't you be foolish," he said "You eat the apple, and you won't get her."

I decided to put my fortune to the test. So the next day, I told Mary, "Darling, I love you. I could not live without you."

"But John," she replied, several others have told me the same thing."

"Who else?" I asked.

"Why, Tom, for one," she replied.

"Oh, you need not mind Tom. He told me only yesterday, that he did not want to marry you."

"Why?" she asked.

" Because you were allowing that medical chap, Donovan, to pay you attentions."

" So Tom is jealous, is he? Silly boy," she said.

Now, I did not like the way she said it. There was...I mean to say, a tone of kindliness in it. I would have preferred her to say, " Silly fool."

" Never mind that," I said, I love you and will do anything for you."

" Oh, will you?" she asked. " You are a dear. Can you get me a Persian Cat ?"

There it was. How could I get a Persian cat ? I hated cats. They scratched a fellow. Still, I said, " Yes certainly. If you could tell me where I could get one. " That I can," she said. "Old Mr. Pereira has three cats I asked the girls to give me one, but they refused. The wretched cats " Of course, the last reference was to the girls, not to the animals.

" In that case, how could I get one ? Would not the girls refuse me too ?"

" No. No. Old Pereira is poor. He will part with a cat for money, even though the girls make a fuss."

So I went to Pereira's house, and negotiated for a cat. Anybody would have thought that he would have been glad to oblige me, for say, a rupee or two. But no. After all it was only a cat. I had to pay him one hundred rupees in hard cash, to get a small mewing bit of misery, from him. I took it triumphantly to Mary, and gave it to her. She was exceedingly pleased, and allowed me to kiss her, for the first time in my life.

In the meantime, Tom was not idle. It was all humbug that he had told me about not wanting her. He bought a lovely gold wrist watch for 250/- and gave it to her; I suppose she allowed him also to kiss her.

One day, however, she told me, " Johnny, I hate Tom. I would not marry him, if he asked me on bended knees."

" Why, what has he done ?" I asked.

" Oh, he is a Shylock, a rotten miser," she said. I asked him to give me a car, and he refused. Not a big car, mind you, but only a small two-seater."

" Do you want a car ?", I asked.

" Yes. Can you get one for me?" she asked.

" But Mary," I said " You will need a driver, and that will mean money. A car without a driver is of no use."

" I will learn to drive," she said.

What could I say ? I knew that pretty girls were costly, but I never thought that they would cost so much. Why, a two seater Chevrolet would mean 7000 Rupees and that was all my savings.

" Are you sure that you want a car?" I asked again.

" Only if you give me a car, will I marry you, that is pat," the said.

This cheered me up a bit. I could give her the car, and after marriage, I could also use it. I knew that she would not break her promise.

So I went to Simpson and Co. and bought a two seater for 7560 Rupees, and had it registered in her name I borrowed the extra 560 Rupees from a friend. I could pay it back in instalments of 60 Rupees a month. When I drove up the car to her house, and made her sit in it, her joy knew no bounds. " Darling." she said, you " are very good to me." I was also very happy, because, at one stroke, I had cut out both Tom and Donovan.

A month passed by. Imagine my surprise, when I received a marriage invitation card saying.

"Mr. and Mrs. Fisher request the pleasure of the company of John Richardson, at the marriage of their daughter Mary, with Dr. S. Donovan M. B. B. S. etc. etc..."

I ran up to her, and asked her, "What do you mean by it? After your promise too?" "What promise," she asked, looking very innocent.

"Did you not promise that you would marry me, if I gave you a car?" I asked.

"No, I never said that. I said that, Only if you give me a car, will I marry you, which is not the same thing."

"It is the same thing," I said.

"Oh, you were never good at logic; you used to get digit marks for it."

"Then how did I pass the final examination?" I asked.

"You know how you managed. You copied. I know that." "Nonsense!" I said. "You told me that, if I gave you a car, you would marry me."

"No, no," she said. How many times should I say it? Only if you give me a car, will I marry you means, "if you do not give me a car, I will not marry you." There is no promise in it, that if you gave me a car, I would marry you. You are committing the fallacy of "Denying the antecedent."

"Damn your antecedents," I said.

"Now, don't you swear at me, because I won't have it," she said. "You take your ugly face off, and ask our old lecturer Mr. Jacob, the correct meaning of what I said."

"Yes, yes, my face is a jolly sight better than your bloody Donovan's, and you know it," I said. But she was not there to hear me. She had gone in, and slammed the door to my face.

I went to our old Logic lecturer, Mr. Jacob, and asked him about it. He said that Mary was quite right. He was very technical about it. The Exceptive proposition 'Only if A is B, C is D' does not mean that whenever A is B, C is D. It only means that If A is not B, C is not D etc, etc...He was very glad that at least one of his students had understood him so well. He never said a word of sympathy for me. But then, I did not expect it either. It is well known that all these Philosophy professors are a little mad.

I often see Mary and Donovan come to the Royapuram beach in my two seater car, and they never even look at me. I am still paying back the extra amount I borrowed for it. My idea of paying off at the rate of 60 Rupees a month did not work. It is now two years, and I am still paying.

The Donovas have now a child, a girl, and my only consolation is that she is as ugly as her father.

PLANNING FORUM COMMITTEE

Sitting (L. to R.) Miss. Mary Verghese M. Sc., Messrs. O. J. Thomas M. A. A. K. Abdul Karim M. A., C. T. Benjamin M. A., M. R. E. (Principal), M. Madhavan Kutty M. Sc. (President), P. M. Yusuff (Secretary), and Miss. Geetha Philip M. A.

Standing (1st Row L. to R.) Mr. A. P. Mathew M. A., T. R. Rajalakshmi, Sumu Chacko, Annie Simon, Messrs R. M. Ravindranath, John K. Eapen M. A.

(2nd Row) E. V. Kunjan (Attendant), Bose K. Thachil, P. P. Thomas, Koshy Alexander, Joseph K. Jacob, Mathew Verghese, Narayana Menon

Absentees C. J. Thomas M. Sc., N. A Verghese M. A., Rajendra Babu & Sivasankaran Nair

HOSTEL SECRETARIES

Sitting (L. to R) M/s. P. K. Sunny, C. T. Benjamin M. A, M. R E. (Principal) Miss. Elizabeth

Standing (L. to R.) M/s. James Thomas, C M. Mathew, Peter George, Joy Mathew

Ravi Thomas
College Union Secretary
Class II Economics

Sagar Thomas
Pre-Degree Forum Secretary

B. K. Gopalakrishnan
Best Actor, S. C. F.

Philip C. G.
M. Sc. (Prev.) Maths.
Art Festival
Best Actor

P. S. Zachariah
M. A. (Final)
Best Actor, S. S. League

Sasi
Best actor of the S. C. F.
variety entertainments
Class I, Psychology

PLANNING FORUM COMMITTEE

HOSTEL SECRETARIES

Recollections Reflected

By Susan C. Benjamin (*Sr. Pre-degree Group II*)

Till apples grow on orange trees, this college shall dwell in my heart in the form of many living, though scattered memories. She is the mother of a part of myself and I can never lose her influence.

I dare say I have seen and known this college for a much longer time than all of you, my student friends. There is hardly an incident in my childhood I still remember vividly, that is not associated with this U. C. C.

The earliest dim recollections are of the majestic chapel and of the staff tennis court. I went to the chapel, mainly to splash the waters of the little 'frog pool' nearby, when the service was over. It was a cruel pleasure to throw stones hard at the tiny heads that peeped out of water, as if to see who was there so bold as to attack them.

I went to the staff tennis-court with my father—not to see the games, but to chew some of those violet berries that were so sweet, in a corner. I got scolded more than once for eating them, which appeared to be 'poisonous' to the grown-ups. After a time, I ceased going there, since Andrew Sir (the Physical Director till last year) made himself a terror to me. He used to threaten that he would take away my beautiful yellow frock that I often wore at playtime.

The college buildings played quite an important role in my early life. The Assembly Hall was very often the seat of our play. I had quite a number of friends in the campus and we used to run about there, both on the desks and on the floor. It had never occurred to us that it was there that after many a year, we were destined to sit and stare gloomily at the teacher's face.

When the terminal exams. were drawing near, there would be names pasted on the desks, in AB-rooms, where we had our 'Sunday-school.' Our respected teacher used to command us in his most deep tone, never to touch those pasted paper strips. Whenever I heard this, not only did I touch them, but even plucked them off, secretly. I wondered what

fools they were, who did not even know their seats after all these months of study. Now I realize what a nuisance I had been to those poor students.

I wonder whether any of you have seen that huge terrible live snake which was nurtured in the Biology Block. It was a python and my father used to take us to see it occasionally, when we would just peep through the door opened very little into the snake's cage. Now I hear it is dead and gone.

Somebody had told me that the foul smell I got from near the Chemistry Lab. was of hydrogen sulphide. How proud I was to learn such a big, hard word at such a young age. and never was it forgotten.

The spacious football ground and the stadium—formerly rocky—provided play grounds for my companions and me during holidays. We used to roll down the grassy slopes How wonderful and thrilling an experience it was! I wish those days could come to me again—just once again.

Sometimes in the evenings, there would be the trampling sound of the NCC cadets. We ran down to see them march. The red feathers on their caps—always lurked the intuition in me that each of them had killed a bird with his rifle and had dipped the feathers in its blood and wore them so as to show the onlookers how valiant they were.

These are a part of what I recollect of my early days here. This college till now has been more a home to me than a centre of learning. Even now I love every tree and every inch of this college as dearly as I used to in the bygone days. The warm memories are cherished along with the taste of the delicious 'fruits' on the campus. I cannot even imagine of home apart from us, just because she has been my friend all long and has become a part of my existence.

While at Alwaye

VISIT

TEA'S AROMA

(Air-conditioned Restaurant)

PHONE NO. 339

An Applauded Tragedy

By Abraham Joseph, P. D. C., *II Year, I. A.*

It happened in Trivandrum at the Chandrasekharan Nair Stadium situated opposite the Majestic Catholic Church with the statue of Jesus blessing the City and facing the Martyr's Column erected in the Palayam Traffic Circle. Most of the Citizens of Trivandrum City were an eye witness to this incident as it happened in one of the well attended gatherings of the Capital City in 1963.

I was studying in the seventh standard at St. Joseph's High School in Trivandrum then. I was staying with my parents at Pangode and was going daily to school in the school bus. On most of the sunny days there will be some function or other in the Chandrasekharan Nair Stadium. On my way to school one day I found some bamboos and buntings being hurriedly tied up and hundreds of folding chairs being unloaded in the Stadium. You could imagine the thrill and curiosity that fill the mind of a school boy on such a festive preparation. In the evening I found the Stadium taking final shapes with snow white Shankhumugam sands from the beach spread over the footpaths, coming into shape of a pavilion for accommodating V. I. Ps at the Western side, planting of sign boards reading "NO PARKING", "LADIES ONLY", "KEEP LEFT", etc. and fixing two big banners at the entrance and eastern side of the stadium proclaiming the function that was to be held the next day. More prominent from these preparations was the sudden erection of a double storied structure close up to the pavilion. Though the structure was made up of bamboos and straw mostly, it had all the features of a good residential building with doors, windows, balcony, and a thatched roof. It was so nice to see. I was wondering what the function might be and decided to take my father's permission the next day to witness the function which even from the preparations could be adjudged to be unique. In the school bus there was much of talk about the function to be held amongst the boys. Some said that the Governor of Kerala was presiding over the function and others said that Chief Minister Shree R. Shankar was going to preside. But all agreed that it was going to be a big show.

Of course, the function was held as programmed the next day and I too attended the same right from the very start or even a little earlier. I could see all V. I. Ps and V. V. I. Ps arriving and taking their seats in the gaily decorated Pavilion. The police band was in attendance filling the air with sweet melody. High ranking police officials were found at the entrances and at the V. I. P. Pavilion moving about busily giving directions and commands with their magic wands under their arms and golden laurel caps on their heads. Men from all walks of life had thronged the galleries and the school children had occupied the front rows. Hundreds of Fireservice men dressed in their smart

uniforms were standing in the centre of the stadium to display a magnificent march past and for presenting the Guard of Honour to the Chief guest. At last the Chief Guest Shree R. Shankar arrived in the state car and was received by one of the top ranking officials and led to the presidential chair. A thundering command was heard from the Parade commander and the bands started playing a marching tune and the colourful march past started. The shining brass buttons of the marching men were glittering in the evening sun. It was a memorable day and a magnificent function. The Chief Minister was standing at the saluting base and most of the ministers present in the capital on that day were seen seated in the pavilion. Heads of Departments, high dignitaries, City fathers, His worship the Mayor of Trivandrum, press photographers and reporters were all there. Really the function deserved to be attended by all of them and today I feel sorry for you all who could not attend it.

The march past was over and the welcome and opening speeches were also over soon and the displays we were anxiously awaiting, started. Fire fighting engines with their glittering outfits and equipments and very smart firemen in colourful uniforms and Roman Brass caps were seen waiting at the other end of the stadium to meet any eventuality. A ladder was placed against the double storied structure and two youngsters were seen hurriedly climbing up the ladder. When those men reached the top floor the ladder was removed. The youngsters were seen moving about the first floor and at times peeping through the window or coming to the balcony. Some against the crowd standing near me predicted that they will set fire to the structure and rescue those men who were there. Yet some other voice suggested that there might be a concealed exit and these men will escape that way and then make a drama of a rescue operation and fire-fighting drill. However my heartbeats went fast at the anxious movements. I could also notice two stretchers being kept ready at a close proximity as a part of the demonstration. Immediately a whistle was blown and some uniformed men were seen pouring profusely kerosene oil or petrol on the walls of the structure and litting the shed on fire. The fire spread out instantly and the structure was ablaze. All eyes were set on the scene. The fire engine started moving and the crew started fitting the ladder for action. In the meantime only flames could be seen at the structure. Loud screams could be heard from the blaze. Every body present applauded heartily. Some-one very closely standing by my side was heard saying "See how naturally he is crying for help and shouts at the top of his voice." Applauds were more enthusiastic from the V. I. P. Pavilion as they could perhaps see the facial expressions of those men caught in the fire at close ranges. But the drama came to a close too soon. One youngster jumped down in agony and broke his leg before the firemen could rescue him. The other too dropped down completely burnt up. Stretchers were immediately rushed to the scene and the two men were hurriedly carried away. The applauds continued for long intermittently without knowing what had really happened. V. I. Ps were seen much amused and were still clapping their hands with congratulatory looks towards the organisers and the high ups of the show. The two casualities were really rushed to the Hospital. There was a sudden winding up of the function and jubiliations. Hushed whisperings were seen amongst some men. With varied opinions and remarks people

started peeling off. I too returned home with a blank feeling.

The next day was a Sunday. While we were returning from the church a big funeral procession was seen moving towards the Muslim burial ground. It was learnt that it was the continuation of yesterday's display *completed* in reality. I could not talk or make any comment for some time.

The Martyr's column stands in silence at Palayam traffic centre after having actually witnessed a martyr giving up his life.

"Doctor, we've been friends since a long time," the patient gratefully said, "and I don't want to insult *you* by offering money. But I've remembered you in my will and I want you to know that."

"That's very nice of you" *replied* the doctor. "And by the way let me see the prescription I gave you; there is just one *little* change I want to make."

Forgetting

By Rev. Kurien Thomas, *Class II*

What we generally mean by memory power is the power of retention. Forgetting is the loss, permanent or temporary of the ability to recall or recognize something learned earlier.

Ebbinghans, a German psychologist conducted many experiments on the speed of forgetting. He came to the conclusion that the speed of forgetting of nonsense syllables was rapid at first. One recent study showed only a 12% loss after twenty minutes as compared with more than 40% loss found by Ebbinghans.
Forgetting also varies with the method used to test it. Quite evidently then, one cannot make a general statement about the cause of forgetting. He must specify, among other things, the method used to test it. Ebbinghans demonstrated, and others have verified the fact, that meaningful materials (words, poems, narratives) are more easily learned, unit for unit, than nonsense syllables. Syllables with high meaning value are usually learned more readily than those with little or no meaning.

But what about forgetting? Is there a difference in the forgetting of meaningful and meaningless material? Since meaningful material is learned in fewer repetitions than non-sense material, the former may as the same criterion of learning, have weaker associative stregth. But when the associative strength of materials differing in meaning value is equated, there is equal forgetting. When complicated material is learnt, especially material involving insight and the understanding of principles, there is a quite positive relation between meaning and retention. With insight early forgetting is seldom found. For example, College students learn various puzzles either by memorising the solutions or by memorising the principles involved. The majority of those who memorised without understanding the principles exhibited marked and rapid forgetting within a month. On the other hand, most of those who learned the principles had almost perfect retention when tested later at intervals up to one month.

Why do we forget?

Many variables are involved in forgetting and some are difficult to explain. We often fail to remember names because we pay little or no attention when we hear them. This type of memory loss is sometimes referred to as 'anterograde amnesiar'. It is in contrast with forgetting of what occurred before the disturbing event or "retrograde amnesia."

It is commonly assumed that lapse of time in itself is responsible for forgetting. According to this view, the memory trace, unless it is used, gradually deteriorates. If we think that we have forgotten a particular passage completely and then re-learn it, will take less time than on the first occasion. This proves that we have not completely forgotten it or that the memory trace have not completely disappeared.

Another cause of forgetting is blocking. We are not able to remember certain things. Sometimes it may be due to emotional reasons or confusion. In the case of some students this kind of experience comes in the examination hall.

According to Freud repression is also one of the causes of forgetting. He gives a personal example for this. He used to forget the name of a railway station called Rosen Leim He had a sister called Rose whom he hated. The name of this station was repressed by him because it was connected with his sister's name. That was why he could not remember it. We may dispose of unpleasant events by saying "I'll think of that tomorrow."

According to Freud, the mere forgetting of names, of appointments, or of duties to be performed is motivated rather than accidental. Perhaps we accept an invitation to a dinner party and we forget to go. This is inexcusable. It is quite evident to our would be host that we really didn't want to attend his party.

Some forgetting may occur because the appropriate stimuli to recall are absent

An important cause of forgetting in everyday life and in laboratory experiments with human subjects is conflict between what has been learned and subsequent learning.

With these in mind how can we answer the question "Why do we forget?" Lapse of time could be responsible for some forgetting, but this has not been demonstrated in a conclusive manner. Improved retention following relative inactivity (including sleep) suggests that activities which occur after learning are more responsible for forgetting than the lapse of time as such. This view is supported by studies showing that the interpolation of new learning tends to weaken retention of the old. It has also been demonstrated that earlier learning may, by interfering with learning of the new, also weaken retention of the latter. Some forgetting depends upon a poor original impression.

Memory training

Almost everybody would like to improve his memory. Some want to remember names and faces better. Public speakers would like to remember their speeches so that they would avoid reading them. Students would like to remember better the important points of a lecture or of an assignment.

Sheer memorising of something with the idea that, it will improve memory as exercise improves a muscle, is a waste of time. For example, one group of students memorised various materials "by heart" showed no improvement later in memorising similar materials On the other hand, a group which learned to apply efficient principles of learning while memorising did show an improvement in later memorising. The improvement came because principles learned while memorising one set of material were applied to memorising the other. Mere repetition, however does not describe the process of intelligent memorising

In memorising a long lesson, is it more economical to divide it into parts, and study each part by itself till mastered, or to keep the lesson entire and always go through the whole thing? Most of us would probably guess that study, part by part would be better, but experimental results have usually been in favour of study of the whole. If you have a great deal of memorising to do, spaced whole study is a good general principle. Any one who finds the part method so much more comfortable that he prefers it at all

odds should at least divide the material into fairly large parts, much larger than his memory span.

Some of the principles involved in this experiment and a few additional ones are summarised below.

(1) Have the intention to learn if you have the intention to learn, you will also pay close attention to what is before you.

(2) Tie up what you are learning with other things ie., develop as many associations as possible.

(3) Distribute your learning as much as possible.

(4) Rhythm is an aid to retention.

(5) Wherever possible rehearse or recite, Recitation favours permanent memory. One form of recitation, especially valuable when the substance rather thaa the exact wording of a passage is to be learned, consists in outlining the thought after the first reading, and fitting in the details after a second reading.

If you read an interesting paragraph over and over again without any pause you soon lose the meaning. After an interval the paragraph becomes meaningful once more and then a new reading will add to your memory of the meaning.

(6) Rest, or better still, sleep after you have studied. It has been demonstrated quite clearly that sleeps and other forms of relative in activity slow down the forgetting process.

Individuals differ in memory ability, but any person can improve his remembering by better management and better methods of memory.

M. A. HISTORY 1966—'68

BHASHA SAHITHYA MANDALAM COMMITTEE

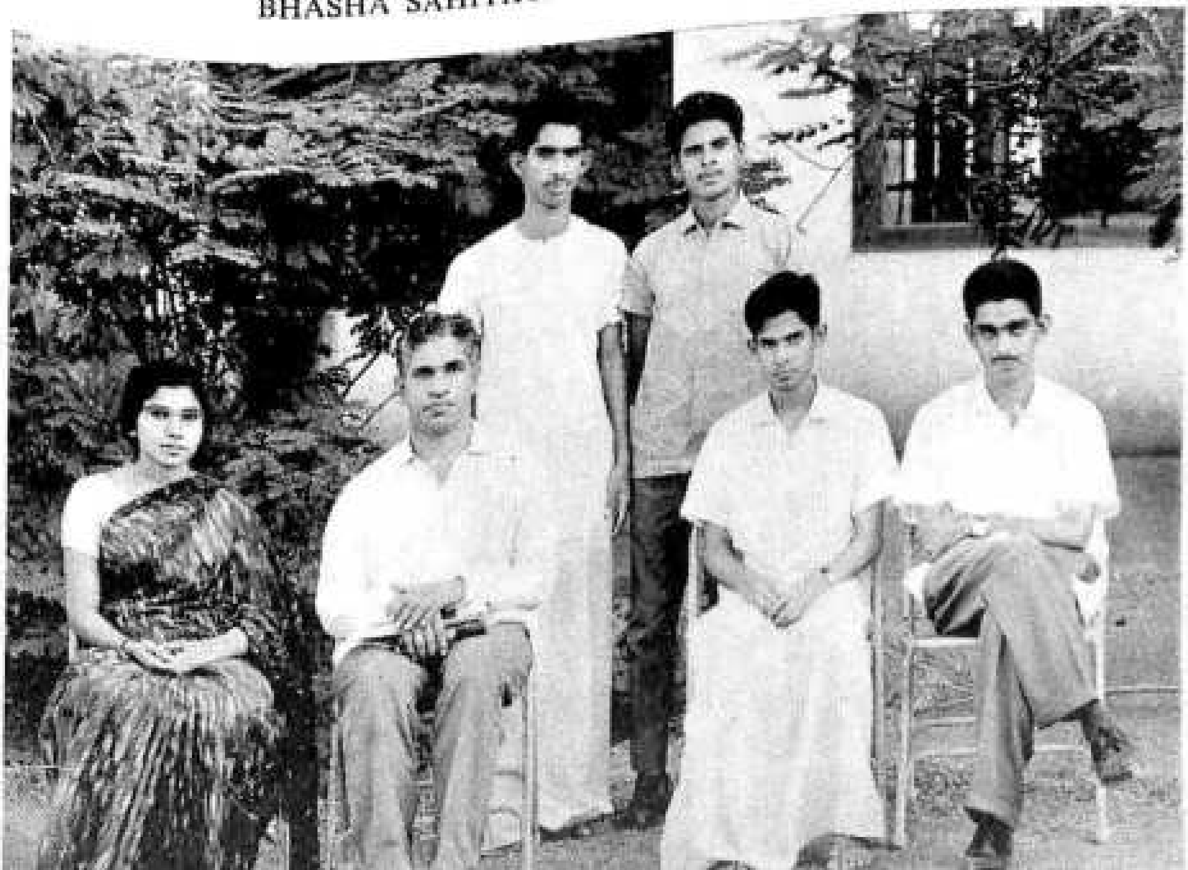

S. C. F. COMMITTEE

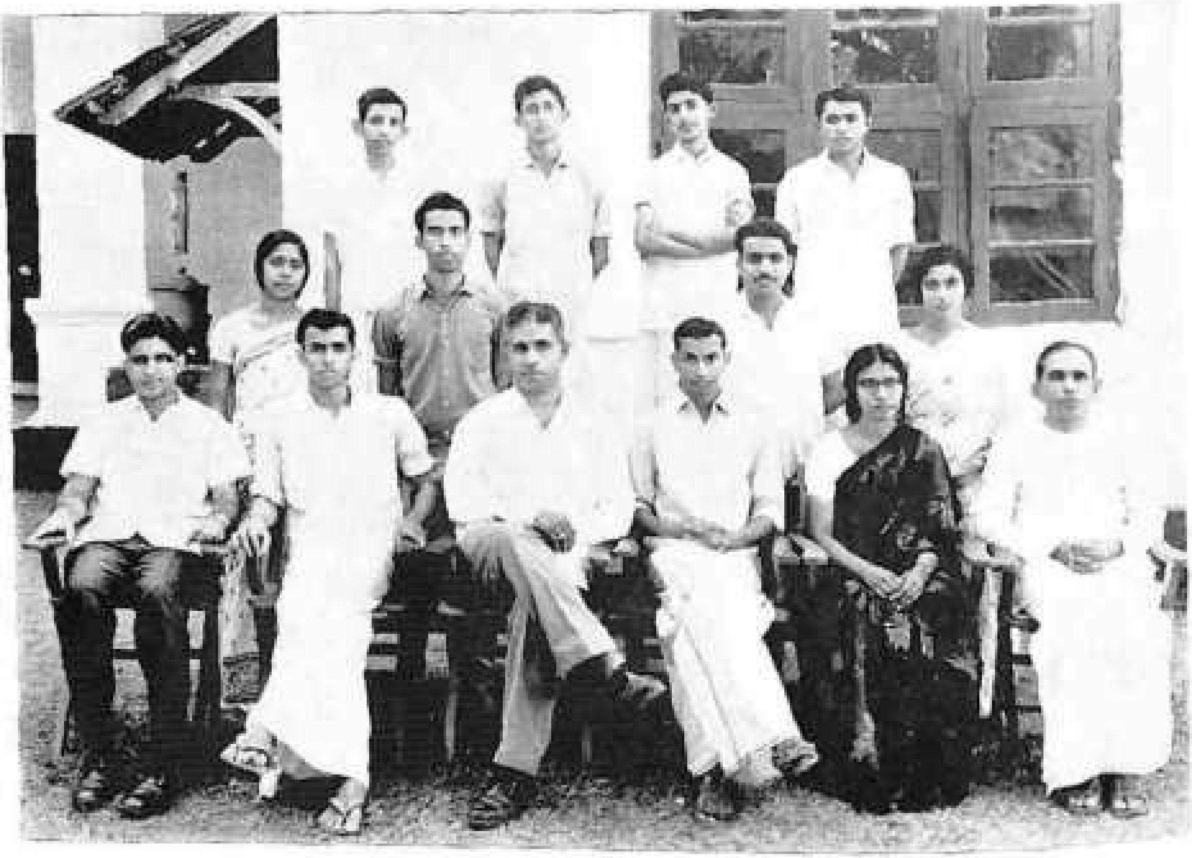

S. C. F. DRAMATIC CLUB

S. C. F. COMMITTEE (1967)

Sitting (L. to R.) Joyce Mathew M. Sc. (Staff Advisor), Mathew P. Koshy (Secretary), Prof. C. T. Benjamin M. A., M. R. E. (Principal), Oommen Chacko (President), Valsamma Thomas, Prof. T. B. Thomas, M. Sc. Asst, P.

Standing (1st row) Miss. Mary George, Mathew John, P. S. Zachariah, Mary Thommen

Standing (2nd row) M/s. Philip John, George Joseph, Thomas Oommen, V. C. Kuriakose

S. C. F. DRAMATIC CLUB

Sitting (L. to R.) M/s. M. Madhavankutty M. Sc., Joseph K. Jacob Zachariah P. S., N. C. Chacko, M. Sc. K. M. Koshy M. Sc.

Standing (1st row) Venugopalan, Mathew Varghese, Oommen Chacko (President), P. P. Thomas, Sasidharan

Stading (2nd row) John Koshy K., Mathew P. Koshy (Secretary), Yusuff P. M., Sreekumar K. P.

BHASHA SAHITHYA MANDALAM COMMITTEE

Sitting (L. to R.) M. J. Molly, Sri. C. T. Benjamin (Principal), V. K. Sankaran Namboodi ripad (Secretary), Sri. G. D. Gabriel (President)

Standing Ravi Thomas (College Union Secretary), K. V. Paulose

Could we but Rule

By Rebecca Thomas, (*Junior Predegree, Group, I.*)

It was the eve of the annual examinations, and I was very busy preparing for the English Poetry paper, reading John Donnes' "Death, be not proud." Eventhough pre-occupied, I couldn't help eaves'dropping' to the gossip between Mother and Mrs. Nair. The latter said, "It's a great pity that Mrs. Thomas's third child is also a girl, isn't it?"

"Ah, yes," it was Mother. "I was also thinking about it. Poor Mrs. Thomas! She was longing for a boy." The two ladies went on expressing their sympathy for her for nearly half an hour. My brother's voice also rang in my ears. "How I wish this clumsy girl (that's me of course!) were a boy! Then I could have had a really grand time."

What is so dreadful in having a baby girl? What is so special and wonderful about these boys? I began to ponder........

Quite unconsciously I've always had a sense of inferiority in the company of boys who consider themselves superior to the so-called 'fair sex.' Here almost everywhere woman is supposed to be second to man, though in the name of chivalry they say "Ladies First." Why does everybody think that woman is so helpless and useless? This attitude should be changed. I began to visualise the 25th century when my dreams about the supremacy of woman would come true.

On the wings of imagination I soared up into heaven. Was it a phone call? Yes, it was a trunk-call from the

earth from my great-great-great-grand daughter.

* * * *

Hello, Grandma, is it you? I've been thinking for a long time to write to you. All the Post Offices on the earth are on strike. So I thought I'd talk to you over the phone.

Last week I happened to read an article about the pitiable condition of the women of your time. It must be interesting for you to hear about the state of women in this modern age.

First, I'll tell you about myself and my family. I am the Principal of the Union Christian College of Alwaye, Kerala. On going through the very old records I see that women were not even made permanent on the staff of this college in the early stages. It is indeed very funny! But now the position is exactly the opposite. Men are never given permanent posts here.

My husband stays at home, looks after our children and he does all the cooking too. He is a very able housekeeper. I can't even imagine a time when woman had to stay at home and do the housekeeping!

We have five girls and we are so proud of our children since they are all girls and it is a rare privilege. Our eldest daughter is a student of my college.

What did you say just now? Oh!.... You say that you are an old student of this college? Really? Then the news about this college must fascinate you.

Of the total strength of the college 90% are girls. They stay on the college campus in five hostels—Tagore, Holland, New etc. They tell me that they find names of boys carved on the floor and roof of their rooms. From that I conclude, that these must have been Men's hostels decades ago. The boys now stay in the East and West hostels in a separate, secluded compound of their own.

Well, about the girls......They are a bit too unruly these days. They draw horrible cartoons on the black boards along with their comments. They hoot and howl in the classes—especially when men lecture. The men students are very meek and shy and they are awfully scared of the girls. I'm afraid they are going a bit too far in teasing the boys. I have to be very strict with them.

Oh! something very interesting happened last week. One small boy of the Junior Pre-Degree Class came weeping to me and said, "Madam, the behavior of the girls of my class is intolerable. They call me RAT because my name is R. A. Thampy. Yesterday when I came into class, one cheeky girl stood up and sang in Hindi "R-A-T rat, rat ma:ne chooha.......!" I could scarcely suppress my laughter when I heard this young boy's complaint. Anyhow I was successful in catching the girl and shaking her up.

Yes, Grandma we do have debates and symposia. The other day we held a debate on, "Men should be given equal rights with women." The motion was rejected by the majority. The girls seemed quite determined in their decision. Most of the fiery speakers of the college are girls. I have to persuade the boys a lot to take part in debates. The trouble is that they are afraid that their classmates would make fun of them.

Here the women drive all the buses and lorries. They form the majority of the Parliament too. I think there is only one male member in the Kerala Legislative Assembly.

My dear Grannie, I really pity you all who had to live under the domination of men. This is really a paradise with men as our humble subjects. Oh! The telephone exchange tells me that I ought to stop now. So adieu......

* * * *

I felt so exhilarated because I was at least able to picture a world of woman instead of a world of man. Before I forgot, I jotted down all my new ideas on a piece of paper. Will there ever come such a day when the women are so powerful? I wonder......

Thinking about this, I fell fast asleep with the poetry book still open before me. Suddenly I felt great pain on my ears and I woke up with a start. There stood my brother boxing my poor ears and glaring at me—looking so mighty and dreadful.

"You scoundrel," he shouted "How dare you write such a frivolous article abusing men? You wrote that just because you envy us. Women are never, never going to rule over us. You should be whipped for writing this." As he went away cursing me, I looked into Donne's poem and read aloud with tearful eyes,

> 'Man, be not proud, though
> some have called thee
> Mighty and dreadful, for
> thou art not so!

The Art of Flattery

BABU MATHEW GEORGE *Class II Chemistry*

The art of flattery is inherent in man. It is the most unavoidable trait of human character. The student who flatters the teacher is sure to receive more attention in the class. Anyone is sure to get promotion in life by flattering. The politician is bound to get a better place of distinction if he humours people. At all events the man who knows the art of flattery is sure to have success in life.

It is a very unfortunate fact that while there are so many institutions to teach other kinds of arts, there is none to teach the art of flattery. The jealousy of those people who fail to win favours, serves as a deterrent in the development of this art in ordinary life. Therefore it is most urgent that an institution be set up for training young folk in this art. Why don't we establish a new university for this matter? We will get ample professional technicians in this field as most of the people of the present day live on this.

Flattery is the art of pleasing people. Speak anything that will please the human mind. If you want to win the favour of a person, praise him up to the heavens, adore him and praise his feelings in all the possible ways for you lose nothing by doing so. According to Chesterton, man has improved his way of flattering. In olden days courtiers used to praise the kings saying all sorts of things which the king himself thought that he did not possess. Therefore the king suspected their praise at times instead of doing favours. But these days people use another type of psychology. Man is flattered for the simple and true qualities he possessed when he feels that these qualities are really great. It consists in applying phrases like 'simple,' 'quiet,' and 'modest' without any sort of meaning. To be simple is the best thing in the world; to be modest is the next best thing. So at any cost, the person is flattered. This is transcendental.

Flattery can be applied in two ways. One is to praise the man and thereby take the man to the heavens in order to get his aim served The next way is to agree with others' ideas as though they are gospel truths. Pretend as if his words are absolutely true and make him feel that he is perfect in his ideas. After all you do not lose anything. At the same time you are able to win his favours. For example the student argues against the teacher with concrete reason, even then the opinion of the student will not affect the mind of the teacher in any way. By doing so he will gain displeasure and nothing else.

Every businessman knows the art of flattery well. In order to sell his goods he humours the people and cajoles his prospective customers. It is not the quality of the goods but it is the art of flattery that makes him successful in his life.

Socrates is the example as a man who did not humour the people around him. People have certain principles and ideologies. Those who go according to the wishes of the multitude will be acclaimed. Those who oppose are always considered undesirable and thus hated. Socrates was poisoned to death and Jesus was crucified for no other reason. Even today we have seen the rise and fall of a great man. When Mahatma Gandhi went according to the wishes of the people, people followed him. When he said something which was unpalatable, they shot him dead.

In politics it is often referred to as diplomacy. Gifts and presents serve the same purpose in this art. Receptions and public addresses are always tools of flattery. True flattery is Machiavellian in outlook. But when it is so common in human beings, why should one feel shy of being called a flatterer? It is, by no means, creditable to be shy of this art. It is a necessity for the easygoing creature in man. Hence it is more fitting to be "The lake of soft blue waters which responds to every gale rather than to follow the ideals of the hard rough rock."

So become a flatterer.

HOTEL GREENS

GREEN BUILDINGS

ANGAMALLY

PHONE: 24, Res: 81.

OUT DOOR CATERING A SPECIALITY

Props. E. P. MATHEW & SONS

India and Nuclear Power

By T. Ravindran, *Class II Chemistry*

The significance of the day of August 5th may not come home to many of us, all of a sudden. It was on that day in 1945, that the most frightful thing happened. American Air Force burned down Hiroshima with a single deadly atom bomb. The world saw, for the first time, modern man's invention for colossal murder. Of course, they won the war; but it was the beginning of another war—the war against nuclear weapons, the war for the existence of man.

The Japanese conduct mass prayer and such other ceremonies in commemoration of that sad event, every year. But it is strange that the world around them pay no heed to it, but go on piling up the nuclear weapons. And, as though to provide a background to this process, they cry that the world is going to clogs and that world peace should be attained at any cost !

A new member entered the 'Nuclear Power Club', with the successful nuclear tests of Peoples China. Although it was expected, the evolution of China as a nuclear power was too early. It is also said that, within a comparatively less interval of time they will develop their technical know-how and possess ICBMs.

Being at war with China, India faces really a grave situation. As far as her nuclear policy is concerned, India has been following a sensible and praiseworthy policy. It is her decision to use nuclear energy only for peaceful purposes and never as a weapon. In the context of Chinese nuclear tests, many Indians have begun to think of reviving our nuclear policy. It is said that India can manufacture atom bombs, if she chooses to. True, that India has advanced in the field of nuclear science and technology, since independence. [Thanks to Dr. Homi J. Bhabha !] But India has to face many obstacles, if at all she decides to make atom bomb. No doubt, we have the raw materials and scientific knowledge to make nuclear bomb But in the present condition, it will be beyond her to support such a venture, financially. Then, it is reported, we have not some of the most complicated machinery to separate certain nuclear atoms, that are essential ingredients of H-bombs. If these difficulties were to be overcome, there is still another one of equal importance. We have not an appropriate place to test the nuclear bombs produced It will not be possible to test them over the Indian ocean, because the countries near it will not put up with it. Another place recommended is the desert place of Rajastan. But this puts forth other problems, such as isolating the place, which will not be easy to solve. Above all, if India changes her nuclear policy it will not in the least be

helpful to the cause of world peace, which still remains a Utopia.

Another thing, once we enter the nuclear arms race where will it end up? No one can predict. And, to what extent will it help us to prevent Chinese nuclear threat? Certainly not to that extent, which we cannot achieve by other means. If the other nuclear powers also resolve to take a more sensible and realistic stand, we can avert the Chinese nuclear threat. It may take some diplomacy and statemanship to achieve this end; without toppling down our present foreign policy.

In the international field India has always been a force in favour of the banishment of nuclear weapons. It is high time we realised that such an attempt has failed because the faith of man in man has perished. So, first of all we should learn to trust each other, and countries should do likewise, if world peace is to become a reality. Otherwise it will remain an illusion. Man is digging his own grave. Even then he is self-complacent and boasts of his intellectual capacity! The following words of Mr. John F. Kennedy are significant. "Today.........every man, woman and child lives under a nuclear sword of Damocles, hanging by the slenderest of threads, capable of being cut at any moment by accident or miscalculation or madness. Unless man can match his stride in weaponry and technology with equal strides in social and political development, our great strength, like that of the Dinosaur, will become incapable of proper control and Man, like Dinosaur will vanish from the earth."

Jaihind!

Beware of Tobacco!

BY VARUGHESE JOHN, *I. P. D. C. Group II*

Nowadays there are only very few people who dislike the habit of smoking. All the others are good smokers. I have often asked my friends 'What is the use of smoking'? But none of them gave me a good answer to satisfy me. Some of the smokers will say 'We smoke for the joy of smoking.' Some others will say 'We got the habit somehow and we continue it." Another group will say 'We smoke only for fashion. If we don't smoke we will be found out of date before the new world." Like this there will be other answers. But as a matter of fact a smoker has never thought seriously about the evil effect of tobacco. There are some interesting opinions about tobacco. "For thy sake, Tobacco, I would do anything but die." said Charles Lamb when he bade farewell to tobacco. Another wise man defines cigrarette:— "A smoking stick with a fool's mouth at the other end."

The history of tobacco is very interesting. The red-man or Red-Indians first made the white people acquainted with tobacco and the black people adopted the habit from the white people. A Spaniard named Francisco first brought tobacco from Cuba to Spain in the second half of the fifteenth century. The tobacco plant was sent from Spain to France by a French Ambassador named Nicot. So later the botanical name was given to the plant in memory of the Ambassador as "Nicotina Tabacum".

But how it came to India? In history we studied that Sir Thomas Roe, the Englishman, visited Mughal Emperor Jehanghir in 1615 for making trade relations between England and India. Although there was tobacco in England in the Sixteenth Century, we were ignorant about it. Roe was the first man who brought tobacco here. In olden days tobacco was under the monopoly of some nations and churches. But today it is used all over the world.

Tobacco contains many things which are harmful to the human body and mind. It contains nicotine, nicotellin and nicotein. Nicotine is a very strong poison which causes blood pressure and diseases of kidneys. If we heat tobacco we will get Aicolin, Collidin, Carbolic acid and Carbon monoxide. Collidin is also poisonous. If we take a mouthful of smoke of tobacco and pass it through water and if we put a little of that solution into the nostrils of rat, there is no question that the rat will die quickly. The carbon monoxide in tobacco combines with haemoglobin, which gives the red colour to the blood, and forms carboxy haemoglobin. This carboxy haemoglobin reduces the power of the blood to oxygenate it by itself.

The bad effects of tobacco or smoking are many. Tobacco destroys longevity of man. It causes blood pressure. It brings sleeplessness. It gives cancer to a healthy man. Smoking reduces man's resistance power to diseases. It hardens the arteries and lessens the power of the eyes. Smoking habit may turn to the

SOCIAL SERVICE LEAGUE COMMITTEE

Sitting (L. to R.) Cherian Thomas (Secretary), C. Joyce Mathew M. Sc. M. Madhavankutty M. Sc. (President), C. T. Benjamin M. A., M. R. E. (Principal) T. C. Abraham M. Sc., P. G. Kesavan Potti M. Sc. (Treasurer) A. K. Ab dul Karim M. A.

Standing (1st row L. to R.) P. S. Zacharia, Alice Mathew, A. T. Annamma, Pamela Mathew, Sara George, Thomas Philip M. Sc.

Standing (2nd row L. to. R) K. P. Venugopal, George Mathew, T. L. Kuriakose (Volunteer Captain), V. I. Mathew (Joint Secretary), John K. Eapen M. A., Thampy Thomas, Prasad A. Cheeramattom

Leela P. Chandy, K. E. Achamma and T. J. George (*absent*)

SOCIAL SERVICE LEAGUE COMMITTEE

From L. to R.—U/o John V., U/o Mathew V. I., U/o Prasad Punnose, U/o Muraleedharan R. K. U/o Vincent J. and U/o Oommen Chacko.

SOCIAL SERVICE LEAGUE IN ACTION

What little we could do we did with Smiling Faces and with humble pride of serving humanity.

habit of drinking. It wastes money. Smoking reduces the self-control of a man and finally it destroys the health and mind.

From all points of view it is correct to say that smoking is very bad. It is our bounden duty to make smokers aware of the bad effects of tobacco. I do hope that my readers who have the bad habit of eating tobacco or smoking will try to abandon this pernicious habit and those who have just begun the habit will try to nip it in the bud.

My dear friends. Beware of tobacco!

The octopus in our University education

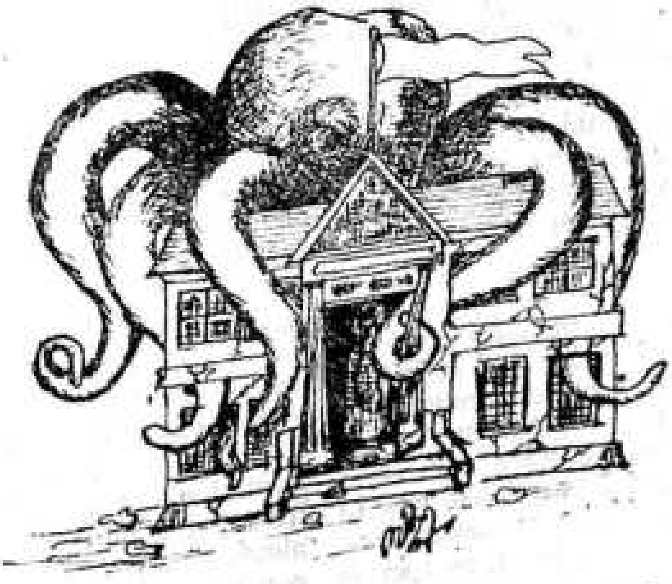

The limbs represent :

(1) Experimenting frequently with various systems of courses.
(2) Lack of competent instructors.
(3) Not enforcing strictly the principle, "Eligibility rules in admission."
(4) Students' Unrest.
(5) The leaders of education taking shelter behind "Democratic compulsions. ......etc . ...etc."

A Common Medium of Instruction in Indian Universities

ABRAHAM K. PAUL, *Class I Botany*

It is significant that the young Republic of India is now passing through times that will go down in history, as the most crucial in its evolutionary progress. This vast country of many languages, religions, customs, costumes and manners, must be welded together into a homogenous whole. The path must be paved for the gradual breaking up of all regional, provincial and linguistic barriers so that every Indian thinks and feels in terms of India that every inch of this sacred land from Kashmir to Comorin, from Bombay to Bengal is equally and wholly his own.

Language is one of the main problems facing the country today and in finding a solution, our main objective must be to preserve and develop the unity and homogeneity of the country and not to yield to forces and factors that tend to separate it into cultural compartments. There are sixteen major languages in India each of which is rooted in the soil with its own literature and social traditions and associations, forming the mother tongue of Indians predominently residing in certain specific regions of the land. Under the British rule, English language was thrust on the country obviously for political reasons and was made the language of administration, of aw courts and the medium of instruction in Indian Universities. Though foreign to the genius of the people and difficult to learn, force of circumstances compelled Indians to master the language. Gradually English became the common language in India, the medium of communication, when Indians from different parts of the country met at conferences and councils. Even today it forms one of the most potent forces binding the people together.

At present, English forms the medium of instruction in every University in India, with very few exceptions. This enables the free exchange of students and professors from one University to another and the establishment of all India institutions where Indians from every nook and corner of the country can come to teach and learn. Some professional colleges are striking examples of all India institutions. The staff and students come from every part of India representing almost every major language in the country. The only common language that is equally understood by students and staff will be English which naturally forms the medium of instruction and communication. If the language of that particular State is made the medium of instruction, the existence of such an institution of all India character is difficult visualise.

When Hindi was chosen as the national language, it was hoped that it world gradually replace Enlgish as an all India

language and become the medium of instruction in all Indian Universities. This hope has not been realized. Instead, we find a growing tendency for the regional languages to assert and to replace English as the medium of instruction in Indian Universities. Recently our Central Government has decided to have the regional language, the medium of instrtuction at the University level. The day may not be far when Kerala University will have Malayalam, Madras University Tamil, Andhra University Telugu and Mysore and Karnatak Universities Kannada as the media of instruction. These great seats of learning and culture will naturally lose their all India character and become centres of local importance and usefulness catering solely to a small, restricted language group and our country will be cut up into isolated cultural compartments having their own independent growth and development but contributing very little to a common Indian culture.

Moreover, when Kerala University will have malayalam as the medium of instruction, how much amount of money we will have to waste for the translation of the English science books into malayalam! How many new words will have to be invented for the science study! Again, how many years it will take for the translation of English books? Without a thorough knowledge of English, we cannot go abroad for research work. That will not be a problem, if our Government provide the facilities for that. We cannot expect that in the near future. As a whole, the learning of science will be retarded.

It is therefore essential from the national and scientific point of views and for our unity and homogeneity that all Indian Universities must have a common medium of instruction. It is also essential that English should continue as the medium of instruction in Indian Universities.

Kodi—The Heaven on Earth

By Ramesh Warrier

Thirty-two miles to Kodaikanal. And a bus, full of monkeys in human form was crawling up the mountain road. The slow drizzle made our journey rather clumsy. It was nearly five on a fine autumn evening.

Pardon me—We are not monkeys. We are the students of Union Christian College and were then on our college union excursion to Kodi Hills.

Situated in the Western Ghats, Kodaikanal Hills offer one of the best hill-stations in India.

Bangalore has its Lal Bagh, Delhi, its presidential gardens and Srinagar the "Shalimar." But Kodaikanal needs no gardens. Everything is so green, so enchanting.

As we journeyed farther and farther swerving up the mountain road, we found ourselves travelling along the narrow brink of mountains with steep valleys on one side and high peaks on the other The air was simply enchanting. Despite the slowly collecting fog, our eyes were busy, peering down the valleys for an occasional waterfall. As we rose higher and higher, the odour of Eucalyptus and wild roses filled the air.

The rain had subsided a little. The fog was getting denser and denser, until the bus we were travelling in seemed to be swimming through a sea of watered milk. Still the windshield wipers were busily beating a monotonous rythm of cold protest against the clammy surface of the windshield. Through the prolonging train of silhouettes of distant objects that could be seen as the powerful beam of headlight fell on them, we fought our way along the mountain road, and finally reached Kodaikanal. Most of us were completely sweatered up. Yet the chill was intense, and bore its way right into the marrow of our bones.

We found ourselves at the lodge where accommodation had been previously arranged for us. A cup of warm coffee was most welcome. The rooms were neat with warm beds and warmer blankets.

Soon afterwards we had our first general assembly. With pranks and jokes, we started our merry way. Our "Guardian Angel" opened out with a self introduction. But in the group the "crazy" Warrier acted in the craziest of manners and presented a black face to many whom he misunderstood a lot. Dinner was not a solemn affair. "Eat what you get," seemed to be our policy, and we made a ravishing meal out of the quickly prepared food.

Sleep was never a problem. The goddess of slumber must have blessed every soul over there that night. Sound

was the sleep for some and sweet were the dreams for some others.

An early rise the next morning followed by an icy cold wash indeed reminded me vividly of our gallant soldiers standing vigil on our northern frontiers. Having fortified ourselves with a hot breakfast, we were soon ready to start our day's work.

"Work !" do you ever call it work. Nay it proved to be the most pleasant experience I had for several years.

Soon we were in the bus again. Everybody seemed to be in a merry cheer. Singing broke the monopoly of the bus engine. Songs were crazy and the enchantment had driven us mad. Mad as we were, we were to become madder. A walk along the Cocker's Walk was one of those rare experiences, which one would go miles to enjoy. "How about a run" said our teacher. And so we ran along the path. Soon we had to halt for we had reached our bus. On with our journey to the "Rocks View." But, alas ! we saw no rocks. The blinding mist saw to that. The damsels seemed to have gone crazy at the sight of the flowers. The wild poppy denied many of their honesty. Some girls fliked flowers. I never blame them. I would have fliked the whole "hills' itself if I could.

The Lake in Kodaikanal is the most charming sight you can ever see. The fog proved to be a curtain, slowly unravelling the mystic beauty of the place. I saw a signboard on the shore of the lake—"Laughing Water Hotel"— True, the water really laughs.

At the park, the honesty and integrity of the college suffered a lot. "All Excusable." Even under the eager eyes of vigilant watchmen, flowers started disappearing one by one. Don't blame the girls alone, How about those boys, who wanted to make a nice present to some of their friends ?

The "Suicide Point" proved to me the most provoking place in the hills. I asked myself, "Why not die here with nature in all her splendour." And those famous lines from Words worth the nature poet came to my mind.

"Earth has not anything to show
more fair :
Dull would he be of soul,
who could pass by
A sight so touching in its majesty"

May be because, I was an escapist struggling to find happiness in a company of companions whom I badly misunderstood, or that I loved the hills so much, a dream haunted me throughout the day—the dream of an easeful death.

At one of the waterfalls, when the deafening roar of the sheet of water beating against the rocks blow hummed like sweet music in my mind, I sang to myself.

"Darling I listen ; and for many
a time
I have been half in love with
easeful death."

A good lunch and the thought of some minutes of rest at our lodge was unbearable. But our stomachs would not wait. We ate with more zeal. Lucky, rice is cheaper in Madras.

The moments spent at the temple on the hilltop proved to be one of great devotion for me. "Oh lord Subramanya" I prayed "be with me during the excursion."

Our visit to the All Saints' College museum was a rare experience in a place

like Kodaikanal. There, we saw a vivid collection of rarities, ranging from biological specimens to archaological remains. Praises are certainly due for the Jesuit Fathers who have done a wonderful work by maintaining a place like that.

Shopping at Kodi was a great thing specially to our "hefty" friend who shopped away a shopful of fruits with the greatest ease. Chocolates were sold in plenty in many shops. Our vallets were soon empty.

With contented hearts we retired to our lodgings for the night.

At dawn we boarded our bus and soon we were on the road to Madurai. On the way we saw the "Silver Cascade." The sight was simply grand. Facing the up hill road, at a bend, a solid mass of water falls down the mountain down on to the rocks about sixty feet below. The sound of the beating water could be heard all around. The spray looked like snow glittering in the morning sun.

This sight heralded the climax of a journey which we all enjoyed very much. In fact my senses can never find words appropriate enough to do full justice to the "Silver Cascade."

At the sight of the silver Cascade, our spirits rose again and with brighter faces, we started our downward "trek"

With the best compliments from:

KEEN PESTICIDES (P) Limited

Registered Office

Tower House, M. G. Road

P. B. 190, ERNAKULAM - 1.

Factory at:

INDUSTRIAL ESTATE

P. O. MUDICAL

ALWAYE

For all your requirements of

Agricultural Insecticides and Pesticides.

A Glance at the Kerala Provincial

S. C. M. CAMP

By George Joseph, *Senior Pre Degree*

Kerala was facing an adverse situation before and during the time when the camp was arranged to be held at the beautiful site of the Marthoma Youth Centre at Adoor. Colleges were closed down even before Pooja, a measure taken by the Government to meet the grave situation. In spite of the adversities, students from different colleges of Kerala made their way to the camp site.

As we entered the vicinity of the Youth centre, we were reminded of the peculiar conditions in which John Bunyan had placed the pilgrim with his heavy burden. We were certain to have some relief—but not to the extent the pilgrim experienced as he reached the cross—as we reached the open doors of the chapel after the tedious task of mountaineering.

Delegates from our college were the first to enter the campus to be greeted by the smiling faces of the Rev. P. V. George, Secretary of the Marthoma Youth league and Mr. Abraham Peter, Associate Secretary of the Kerala S. C. M. The reception committee were at the height of their spirits when Mr. T. C. Oomman, the provincial Secretary arrived to fill the gap. Officials in charge of registration were freed only after the arrival of the delegates from the C. M. S. College, Kottayam in the evening of 10th September.

We were able to get no less a person than His Grace Mathews Mar Kurilose to inaugurate the camp, who by his timely advice freed our minds from the

materialistic outlook and prepared us for the Divine call as it occurred to Prophet Isaiah.

Rev. Fr. Paul Varughese gave us interesting but serious talks on the main theme, "LIVING IS MEETING." Meeting oneself, meeting of God and meeting of fellow beings were suggested as three main steps of meeting. Only when we realise these steps in our life, it becomes meaningful to us. He defined truth as the essence of everything and some thing

that can be depended upon. He made it clear that, Christ is 'the way' to Heavan.

Bible study was guided by His grace The most Rev. Yuhanon Marthoma Metropolitan. In the limited time, he spent with us, he gave us a general but clear picture of the back ground and the message of three minor prophets—Amos, Habakuk and Jonah. Amos' cry for justice and its relevance today, God's call and the lessons from Jonah and the teachings from the book of Habakuk were the main topics of discussion in the Bible classes and the discussion groups that followed. He made it clear that prophets are not 'fore tellers' but 'foster tellers.'

Our concern in the worsening food situation was well exhibited in the symposium conducted on the 11th. Dr. K. V. Varughese and Mr. T. K. George Vaidyan led the discussions. The political aspect of the Christian belief was well explained in the talk by Dr. George Kallupurakkal on the 'Christian concern in the political life of India today.'

Each S. C. M. unit exhibited their talents in the social hour. The Youth chorus Tiruvalla made the social hour lively.

Students were given positions of importance—leading the worship, intercessions, group discussions and similar activities. The evenings were utilised for sight seeing, though not officially organized.

In the business meeting, certain clauses of the constitution were amended to the effect of increasing the representation of students in the executive committee.

Mr. Abraham Peter led the closing service and Dr. C. P. Kuriakose, Provincial president declared the camp closed. With that the Provincial camp that started on the 9th evening of October came to its close on the 12th.

Should the Scientist be Censured for Hiroshima?

THANKACHEN V. JOSEPH, *Class I Phy.*

"Like buried treasure the outputs of the Universe have beckoned to the adventurous from immemorial times."

Science is the reward for the genuine work of adventurous man who heeded to the summons of the universe. We live in the era of science. Science has changed every realm of life; Medicine, Business, Communication, Transport, Press, Sanitation, Industry, War etc. Every phase of life, some way or other, is greatly indebted to Science.

In the sphere of war swords and arrows were replaced by rifles and revolvers. In the First World War poison gas and high explosives were used. On Aug. 6, 1945, at the end of the Second World War the world saw a new colossal weapon which could completely devastate vast areas in no time. This was the atom bomb dropped on Hiroshima. It took a toll of 66,000 innocent lives, and maimed another 69,000. What is more, that bombing was responsible for generations of physically and mentally handicapped children. Most of the city was turned into ruins. A similar bombing took place in Nagasaki too in the very same week.

Maddened with the sufferings of the insane war men cursed science and the Scientist. In the brutality of the war men lost their reason and censured the Scientist. Many men falsely thought that the scientist is responsible for the inhuman sufferings of the war. If the scientist was not responsible, 'who was responsible then' was the question that arose. No doubt the politician is responsible for the cruelties of the war. As Japan was on the verge of surrender, America could have avoided bombing Hiroshima and Nagasaki. But the then President of America Franklin D. Roosvelt wanted to display America's power by annihilating those two cities. So he is to be blamed.

Arguments may arise that the scientist could have avoided such a severe bombing. I admit that as individuals or in organized groups, scientists can take actions against war, first the scientist should refuse to do anything that would, in the end, bring about harm to humanity. But the project that ended in the production of atom bomb was not started with the intention of producing a monstrous weapon. The Theory of Relativity, the Quantum Theory, the Discovery of the structure of atom, the Discovery of Radioactivity, the Discovery of Artificial transmutation and many other revolutionary scientific discoveries together made the production of the atom bomb possible. In fact none of the scientists who invented these theories had even

known or even thought that their theories and discoveries would end in the production of so disastrous a weapon as the atom bomb.

As you may know it was the American military scientists and engineers that designed and made the bomb and Pres. Roosvelt was the man behind to finance the project. It is noticeable that none of the scientists who put forward the above-mentioned theories were involved in the actual production of the weapon. Being military-men, the designers and makers of the bomb were bound to do as they were directed by the supreme command. If they had refused they would not have seen the next dawn. As far as man is concerned nothing is more valuable to time than his own life. So for fear of death they obeyed the order.

Secondly, what a scientist can do against war is not to make public any dangerous theories or inventions that he has made. But the scientists who discovered the most popular military explosives, T. N. T., PENT, tetryl and cyclonite, were not even aware of their explosive potentialities. So how can they be blamed? After all, everything in the Universe is a thing of interest as far as the scientist is concerned. Will any sensible man destroy a thing that interests him? Certainly, he will not.

It is the politician who craves for power that makes the world miserable. He wants to prove himself and his country to be the most powerful, relegating to oblivion the fact he is entrusted with the lives of millions. When there is the slightest provocation he approaches the scientist with silken terms as patriotism, call of nation, safety of mother country and the like. He madly rushes to laboratories for new weapons. And he recklessly takes decisions to destroy innocent people and obliterate nations from the face of the earth.

Let us hope that the politician has learned a lesson from the last two wars and that by his reckless actions and words he will not give birth to a third one. May the motto of the Scientist give light to the world—"when you encounter difficulties go ahead. When there is merit give it to others, learn from those who know more and help those who know less."

The Great Monuments of Great Monarchs

VINCENT J. *I. B. A. Economics*

One of my ambitions was fulfilled through my visit to places of historical importance in North India, especially to the Taj Mahal and Qutb Minar. I have visited the Fatehpur Sikri, Forts of Delhi and Agra, the tomb of Akbar the great, Raj Ghat, Parliament House and our president's house on my return trip from the interesting All India Summer Training Camp, held at Dharmasala in Himachal Pradesh. I am very much thankful to our N. C.C. Officer and officer Commanding who gave me that unique chance.

Let us have a bird's-eye view of the monuments of the great monarchs of Delhi and Agra. We shall go to the Qutb Minar first.

The Qutb Minar of Delhi is a magnificent stone structure, which is undoubtedly the tallest of its kind in India. Piercing into the sky to a height of 238 feet it has a spiral of 379 steps inside, leading to the top from where one can have a panoramic view of both old and New Delhi with ruins spread over for miles around, grim reminders of the fall from power of various ruling dynasties. In this historic desolation of ruins, rises the remarkably well preserved Qutb with its base over 47 feet in diameter and its top narrowing down to only a mere 9 feet.

The Qutb consists of five storeys separated by ornamental balconies with panels of Arabic inscriptions. The first balcony is at a height of 95 feet from the ground and these balconies are welcome places where visitors can pause to catch their breath during the arduous climb.

The lower three storeys are beautifully and tastefully ribbed; the lower storey which is the most beautiful of all is alternatively circular and angular with superimposed Arabic writing, the one above by semicircles only, and the third one by angles. These geometrical patterns are quite pleasing to the eye. The last two storeys are of marble and plain in pattern. The rest of the Minar is built of beautiful red and yellow sand stone.

To the discerning observer, the Minar will appear slightly tilting or leaning to one side. It is possible that due to the weight of the subsequent storeys, the

foundation yielded slightly, thereby tilting the Minar. But the tilt is not as evident as the tilt of the famous Leaning Tower of Pisa. Delhi has been rocked by earthquakes fairly frequently and the fact that Minar has withstood the strong earthquake of 1720 is a tribute to its sturdy construction.

The Qutb is now electrified and visitors can ascend its well-lit stairs. Visitors are allowed only up to the first balcony a precaution against some one committing suicide by jumping from the top : a fairly common way of ending life of disappointed humanity. But we N. C. C. cadets had had a special privilege that we were allowed to go up to the top of the inimitable Qutb Minar.

The construction of the Minar was started by Qutb-ud-din Aibak, the slave sultan of Delhi and was perhaps raised to a modest height then and used as a tower from the top of which muejzin of the adjoining famous Quwwat-ul-Islam Mosque summoned the faithful to prayer. In its final form the Qutb might have been used as a watchtower commanding a view of the distant plains, giving warning of approaching invaders. The first stage of the Qutb was completed in 1231–'32 A. D. Its elegant form was completed by Qutb-ud-din's successors Altamish and later by Feroze Shah Tughlak in 1370 A. D. However, the Qutb Minar stands as an imperishable testimony to the greatness of the builder Qutb-ud-din Aibak.

As history tells, Alaudin Khilji, the notorious conqueror had his own ambition to dwarf the Qutb Minar. He laid out plans to build another Minar twice the size of the Qutb and that too only a few yards away. The structure was built to a height of some 50 feet on a huge base, but Alauddin died without fulfilling his dream. His successors were not interested in completing a structure of this type and the formidable ruins of this unfiinshed dream remain even now reminding that the life time of man is far too short to complete stupendous projects of this type, at least in those days.

Quwwat Islam Mosque is another notable structure in the grounds of the Qutb. A Persian inscription on one of the arches reads that the mosque was built in 1193 A. D. This mosque was expanded by Iltamish who got arches built by Afghan and Persian workmen.

The famous rust-proof Iron pillar, the marvellous work belonging to the early Gupta period, a solid shaft of wrought iron, about 24 feet high and 16 inches in diameter stands in the courtyard of the mosque with the inscription in Gupta characters. " The Hindu Kingdom shall endure as long as I stand ", as our guide read it. This pillar has remained intact for the last 1500 long years remarkably enough ; there is no rust accumulation on it, despite that it has been exposed to wind and rain for several centuries.

The horrible sound, made by our taxi driver a 'bada pagadi wallha sardarji' brought us back to the present from the past and we hurried into the motor gadi and said good-bye to the Qutb and its surrounding atmosphere. Our 'pyiareh Sardaji' took us to the old Fort of Delhi Rashtrapati Bhavan, Parliament House and at last to the New Delhi railway station, where our kits were kept. After having our lunch from the Railway canteen we went to visit the Red Fort or Lal Qila and Jama Masjid. On the way we made some shopping too from the famous Chandni Chauk from where we can buy everything but parents.

As we had planned we started to Agra the next morning by ' Taj Express '

a tourist luxury train. Our programme was to visit only the Taj Mahal and Agra Fort and to return by evening itself to Delhi from where we were to occupy our seats to Madras in the Military compartment of Janatha Express. We were received at Agra by a Malayalee Engineer with smiling face of a father who plied on us hot and tasty 'Idlies' and tea. He then took us to the Taj and then to Fatehpur Sikri in his own car.

As we all know Taj Mahal at Agra is the marble tomb of Mumtaz Mahal who died in child-birth in 1631. To immortalise her name her mourning husband, Emperor Shah Jahan built on her grave the famous Taj Mahal, the world's best known building which has been a favourite with visitors to India for generations on the banks of River Jamuna. It is rightly regarded as one of the wonders of the world for its beauty and magnificence.

No building in India has been so often drawn and photographed as Taj, or more frequently described, but with all this it is almost impossible to convey an idea of it to those who have not seen it. If the Taj were only the tomb itself it might be described, but the platform on which it stands, with its tall minarets, is a work of art in itself. Beyond this are the two wings, one of which is a mosque, which anywhere else would be considered as an important building. This group of buildings forms one side of a garden court 880 feet square; and beyond this again an outer court of the same width but only half the depth. This is entered by three gateways of its own and contains in the centre of its inner wall the great gateway of the garden court, a worthy pendant of the Taj itself beautiful as it is in itself, the Taj would lose half its charm if it stood alone. It is the combination of so many beauties, and the perfect manner in which each is subordinated to the other, that makes up a whole which the world cannot match and which never fails to impress even those who are most indifferent to the effects produced by architectural objects in general.

The raised platform on which the tomb stands is 18 feet high, faced with white marble and 313 ft. square. At each corner of this terrace stands a minaret 133 ft. in height, and of the most exquisite proportions, more beautiful perhaps than any other in India. In the centre of this marble platform stands the mausoleum. No words can express the chastened beauty of the central chamber, seen in the soft gloom of the subdued light that reaches it through the distant and half closed openings that surround it.

This building is an exquisite example of the system of inlaying with precious stones which became a great characteristic of the style of the Mughals after the death of Akbar. All the spandrels of the Taj, all the angles and more important architectural details, are heightened by being inlaid with precious stones, such as agates, blood stones, jaspers, and the like. These are combined in wreaths, scrolls, and frets as exquisite in design as beautiful in colour; and relieved by the pure white marble in which they are inlaid, they form the most beautiful and precious style of ornament ever adopted in architecture. This mode of ornamentation is lavishly bestowed on the tombs themselves and on the screen that surrounds them, though sparingly introduced on the mosque that stands to the west of the Taj, or on the fountains and surrounding buildings. The judgement with which the style of ornament is apportioned to the various parts is almost as remarkable as the ornament itself, and conveys a good idea of the skill of Indian architects in Mughal times.

The long rows of cypresses, which line the marble paths that intersect the garden at right angles, and are backed up by masses of ever green foliage lend a charm to the whole which the founder and his children could hardly have realised with the Jumna in front, and this garden with its fountains and gateway behind; with its own purity of material and grace of form, the Taj may challenge comparison with any creation of the same sort in the whole world.

Now, let us go to Fatehpur Sikri for we have to travel about 22 miles from Agra and roads with shady trees on both sides.

Akbar, the greatest Mughal Emperor believing that the neighbourhood of Sikri, where the saint dwelt, would be lucky for himself resolved to build a vast mosque there for the use of the Shaikh and beside it a palace and royal residence equipped with all the conveniences thought necessary and adorned with the resources of art.

The new city was named as Futhabad or Fatehpur after the conquest of Gujarat in 1573. In order to distinguish it from many other places of the same name, it is usually known as Fatehpur Sikri. The great mosque is still perfect and several of the more important palace buildings are almost uninjured and are now carefully conserved. All these buildings constructed of the local red sandstone were decorated with carving and frescoes by the artists from all countries accessible to the Emperor. Most of the carving has escaped damage but few fragments of painting survive.

Fatehpur Sikri was occupied as the capital of the empire only for about 15 years, when Akbar went north and quitted his fantastic city for ever excepting a passing visit in 1601. There are differences of opinion among historians about the force tempted Akbar to leave such a palace for ever.

The most magnificent of Akbar's buildings at Fatehpur Sikri are Jodh Bai's palace and two other residential buildings, said to have been constructed to accommodate his queens; The Diwan –I–Am or the Emperor's office, of Hindu design with a projecting veranda roof over a colonnade; the wonderful Diwan-I–Khas or Hall of private audience, of distinctly Indian character in planning construction and ornament; the marble mosque known as the Jama Masjid 'a romance in stone'; The Buland Darwaza or the massive triumphal archway at the southern gate of the mosque built of marble and sandstone to commemorate Akbar's conquest of Gujarat; and the pyramidal structure in five storeys known as the Panch Mahal showing continuation of the plan of the Indian Buddhist viharas which still exist in certain parts of India.

As Fergusson puts it, "Fatehpur Sikri was a reflex of the mind of a great man." The sun was about to set and we had to say good-bye to Sikri soon.

An Unwanted Creature

JOY M. D. *Class I English*

Economically speaking our Society is divided into 'haves' and 'have nots.' Commonly speaking people are divided into the rich and the poor. Money stands as a wide chasm that differentiates the two.

"Is it the same God who creates the rich and the poor or are there two gods as rivals?" This was the theme of the debate of a few gentlemen in a liquor shop. After two hours' heated debate one of those exhausted gentlemen, tempted by the label of a bottle of beer that lay under his chair asserted emphatically.

"Well, let us better leave this dry topic to Providence and have a glass of beer."

Jainu is a wench who works for her master Dr. Mathews Manackal. She has to sweep the room, wash the plates, draw water from the well, wash clothes and do a number of odd jobs. Her husband, a vessel merchant who happened to marry her by chance left her after crowning her as the mother of three children and that was all she inherited from him.

Being a doctor, Mr. Mathews is respected at least by the unhealthy band of society. He is very tall but not lean. He is rather fat and has the complexion of ripe orange. His face is very handsome and it has often put him into trouble. His wife, Tresa is a gentle creature and she is very scrupulous not to give any offence to her husband. It was the month of May and she went home for delivery.

Now Jainu's work increased. She had to serve food even to the doctor. But she was never wearied by her work; for the doctor had a knack to keep her happy. It was during those happy days that things grew worse. Nobody knew it except the neighbours. Weeks and months passed......

'Laissy, did you hear one thing; that woman, Janu who works in the doctor's house...gave birth to a child.' Jessy spoke to Laissy when they returned from the church after the morning service.

They laughed for a long time and when the laughter ceased Jessy resumed 'People say it is that doctor's...'

Ladies spoke ill of her. Janu was the eye-sore. Her own relatives excommunicated her. Wherever ladies assembled they had only this to talk about. But none of them had the courage to speak anything against that gentleman. Cause is hidden but the effect is known. In public gatherings people like Dr. Mathews are given chairs close to the President. It is no wonder; for he himself is no better than our doctor.

Time is the best physician. Forgetfulness is a remedy to heal old mental wounds. Except some old ladies who still looked at her contemptuously while she passed by nobody spoke about her misfortune.

There was nobody to name Jainu's child. So she herself baptised him with a name that first struck her mind. Thus the child began to be called Mohan. Mohan, though born of a poor mother radiates the splendour of a boy born in a noble family. He goes to the school where the doctor's son Dicky studies. Dicky won't wear a pair of

dress for two days. He was brought up in luxury. The word poverty never fell upon his ears. "You have no other shirt but this one for the whole year.' Dicky taunted him of his tattered shirt.

It was a holiday and Mohan followed his mother to the doctor's house. Tresa liked the boy very much. She gave him some food with very tasty curries. Saliva filled his mouth. He did not look left or right and he emptied the plate in five minutes.

Mr. Mathews lit a cigar and lay on his bed.

'Dad, mine is better than yours.' Dicky was playing with his toy car. It ran quickly but struck against the wall and stood topsyturvy. Dicky's eyes caught hold of a crow that was fighting with Mohan to pick up some particles of rice from his plate.

'Dad, that Mohan is in my class.'

Mathews looked at the boy. The whole thing came to his mind as a vivid patch. 'Where had you kept this elephant, dad?'

He gave Dicky another doll of an elephant and it served his plan to divert his attention.

Dicky grew a naughty chap in the school; for that is the way most of the rich boys are. One day he broke the new slate of a poor boy. Another day Dicky and his companions tied a sheep under the teacher's table. As usual, after lunch Dicky came in his dad's car. Noon-feeding for poor children at schools is a blessing. When Mohan had his 'Kanji,' he went to a corner of the verandah. The poor boy always looked sad and gloomy. There was no change on his face even when he had his food in front of him. He seldom talked or played with other boys, rather they always kept him away. 'Oh' 'you have no curry.' Looking into his plate Dicky exclaimed derisively, 'Don't worry, take that for curry.' Dicky put a handful of soil in his plate.

The poor lad couldn't utter a word. Tears fell into his plate as he walked to wash the plate. With a hungry stomach and a mourning heart Mohan went to his class room.

'You nasty chap, get out. You have no text book and you can't even buy a pencil. You don't deserve to study in a school.' Even the teacher was blind to his feelings. Though Dicky had no pencil the teacher could easily spare one for him. Dicky is one of the favourites of the teacher, for his father is rich. Mohan got up but couldn't control his tears. Students laughed loudly as he walked out of the class crying. Mohan wiped off his tears with the edge of his torn shirt as he entered the main road. He heard a sound on the other side just opposite to him. The boy halted suddenly.

'Ah! it is a ripe mango.' Mohan forgot that he was crying all the while. When he looked up he saw that a crow was selecting ripe ones from a bunch of mangoes. He was crossing the road to pick it when suddenly something hit on his back. He was thrown to the wayside. The driver soon stopped the car and took the boy that lay bathed in blood. There was still a remnant of life in him. 'No time to waste.' The driver thought to himself. In no time the car was in front of the hospital. He took the boy out and looked at him carefully. In the struggle between life and death, death defeated life. He shuddered. It was his own flesh and blood an illegitimate creation.

"My son" he called out. The boy fell down from his shivering hand.

Dr. Mathews was going to the Mayor's house on an urgent call. It all happened in no time. The boy required no more treatment. He has been treated as he deserved. The poor, miserable and neglected lad bade good-bye to this ungrateful world! He was born unwanted and could not claim ancestry, riches, power and glory. He was misfit for this refined human society. He came to this world accidentally and hence he must pass so.

Twice a week the doctor had to present himself in the court; for the case was already charged. Since that day he hasn't slept for two hours at least. Sometimes he laughs horribly. He hates company and does not go to the club. If he sees anybody he will soon go to the attic. The doctor has been reduced in size. Ah! he has resigned his job. When I last heard of him he was under the treatment of a psychoanalyst.

"MANORAMA TROPHY BASKETBALL TOURNAMENT"

The Trophies waiting for the claimants

Mr. V. S. Pillai with the Bangalore players

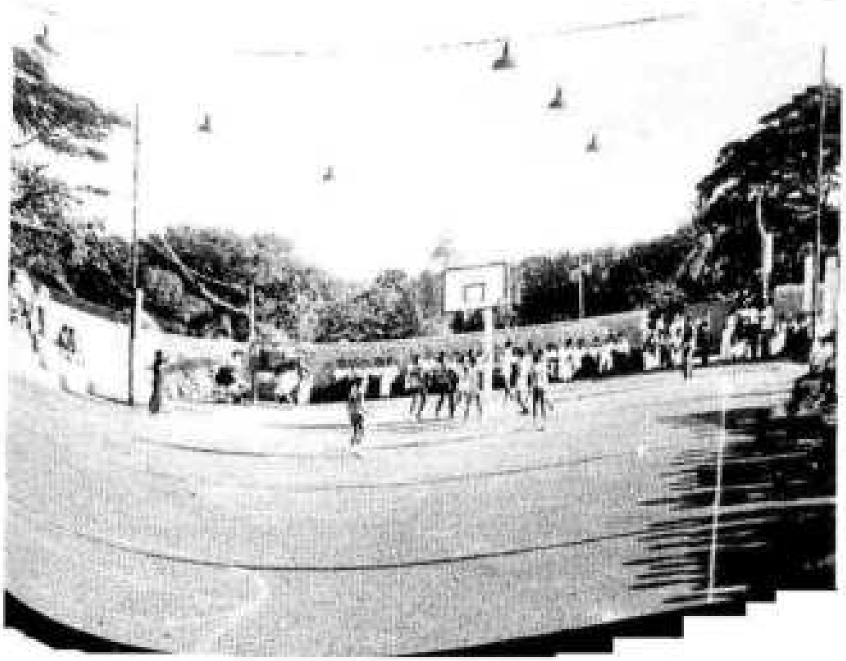

A Bird's-eye view

Tense moments

Fastness is the motto

The Manorama Trophy goes to Thevara

Short Story

Promises to Keep

SUSAN ABRAHAM, *Class II Psychology*

Shyama looked out of the window. It was a beautiful spring dawn in Kodaikanal. Nature was in blossom once again ! But the distant mountains looked gloomy and the dew drops on the flowers looked like tears. The lotus buds in the near-by lake had not yet opened. Streams glided along with a soft murmur. The moon had not yet set. Everywhere there was an awesome silence. Spring had come at last......! But, but...... her heart throbbed with vague longings.

Some near-by radio sang......

Jab Jab Bahar Aaye
Aur phul muskuraye
Mujhe thum yad Aaye ...

Yes, spring is the season which always arouses past memories.

* * * *

Shyama was the lonely child of her old parents. They were affectionate, but very possessive and jealous. They never allowed her to spend the vacations with her cousins or to form healthy friendship with others During the monotonous holidays she was compelled to remain indoors with a novel of that old spinster Jane Austen. Her mother sometimes let her attend a friend's birthday party, but she was never permitted to spend a whole day with her friends or relatives. She was told that it was not proper to appear before boys, even cousins. The solitary exception was Venu her aunt's eldest boy, a nice affectionate chap, a few years older than she. Even this was partly due to force of circumstances, because Venu's father being an Air-force Officer his family had to stay with Shyama's parents whenever he was posted to a non-family station. Shyama's father never discouraged their friendship and they studied and played together like brother and sister. Venu would tell her many things about the distant places he had visited with his father. Whenever Venu left her either because the holidays were over or because they were joining their father at some new station, Shyama would be very sad and gloomy for many days. As a child, she would plead with her father to send her also with him. But of course, t[illegible] was impossible.

Years brought about changes in them. Shyama grew up into a black beauty and Venu into a handsome young man. He visited his uncle's home as usual, but less often. His uncle admired him for his brilliant performance at school and College. He had five younger sisters now and they were all fast growing up and becoming a source of anxiety to the parents, especially the mother. The father would cover up his anxiety by joking that he would give them in marriage to Gaekwars, Scindias and Holkars, but actually he had not been able to set

apart any savings. A simple soul, he hoped that God would provide everything in due course. So they lived on happily, quite unaware of the dark future that awaited them.

One day when the family had been spending their holidays at Kodaikanal with Shyama's parents the news of his sudden death in an air-crash came. Venu's mother was inconsolable. "Oh! my poor girls, Oh! my poor girls"—she went on crying. Venu walked to and fro near his mother helplessly for sometime. Then he walked slowly towards her with bold steps and raised her from the floor where she had been lying.

"Amma, don't break all our hearts by this incessant grief. We can't bring back Achen But, I assure you solemnly to devote the rest of my life to you and the girls. You needn't be anxious about the girls at any rate."

His mother heaved a great sigh of relief and lay back exhausted.

Without cursing fate Venu took charge of the family and did his best to repair the damage caused by his father's death He was an efficient engineer and worked hard for a promotion. He found time also to take his sisters out or play with them. He had neither the leisure nor the inclination to visit Shyama as often as before

Meanwhile, Shyama had begun her degree course and was eagerly awaiting a visit from Venuchettan so that she could tell him about her new college and hostel life. She wanted to tell him how charming Sanjay had been in 'Dus Lakh' and Dhasmendhra in 'Aye Din Baharki,' the interesting boys and girls she had met and so on. Poor girl, she little realised the great responsibilities that had fallen on her Venuchettan's shoulders. She sometimes complained to her mother of his apparent neglect, but Mother called her silly and sentimental. She was irritated and impatient, but her pride did not allow her to write to him first.

And then, one day during the mid-summer vacation as she lay in her room she saw him coming up the garden path. Her heart leaped, but she came out and opened the door for him with a show of unconcern.

Venu's face lit up with that charming smile, his eyes narrowing down and glistening with tears. But she did not meet his eyes with a steady look and turned her head away. Venu was surprised and he shook her shoulders saying

"Hallo! Mem Sahib, you seem to have frozen. What has happened to you?"

Shyama was furious and thrust away his hands.

"Dash it all Shyam. If you don't behave yourself, you're not going to get any of these nice things I've brought for you. You know I've a whole bunch of sisters to claim them."

"So! that's it, the cat is out of the bag. You've your bunch of sisters to love and care for. I'm nobody to you. I'm alone in this world and you show your pity by bringing some magazines and pictures."

She blurted out all these in the same breath and broke into sobs.

Venu stood aghast. What did it all mean? She had never displayed so much passion. Of course, as a younger girl she used to be touchy but she made it up soon. He ought not to have mentioned his sisters, No. he was to blame. The scales fell off his eyes and he realised for the first time that Shyama was no longer the kid who used to beg

him for fairy tales, but the Fairy Queen herself, jealous and commanding. What could he do to pacify her? He felt he had to do something immediately, or else the chance would perhaps be lost for ever. So he took her hands and said,

"Don't deceive yourself Shyam. You know how much I love you. You mean more to me than all my sisters put together. But, you must remember what I've been passing through ever since Achen's death. My silence didn't mean that I wasn't thinking of you. The conflict between duty and desire has driven me almost mad. I've tried to stick to the path of duty. But, that doesn't mean that I'm a man without any tender feelings. In spite of all the cruel things you've said to me now, you know that even if nobody in the world cares for you I do, I can't say more."

A lump in his throat prevented him from saying anything more and although he did not weep his eyes were red Shyama looked up into those eyes—so loving, so sincere. She cursed herself for misunderstanding her dear Venuchettan. She sighed and a great peace filled her heart.

Venu did not stay long during this visit. He left by the night train.

After Venu had left, Shyama spent most of her time looking at his photographs in her album. Who said she was alone? Venuchettan was all in all to her. The deep affection in those reassuring eyes cleared away all her doubts. But there were dark moods in which big doubts would arise in her mind. How could Venuchettan look after her for the whole of her life? He had his own mother and five sisters to look after and .... didn't he need to get married? Suddenly, the picture of Venuchettan dressed as a bridegroom came before her mind's eye and there was a bride before him dressed in beautiful bridal robes. But, she was not able to see her face and she saw Venuchettan bending down and garlanding her. Suddenly, she felt a strange pang. She had always looked up to Venuchettan as an elder brother, but this picture sent a shudder through her frame. In what sense could Venuchettan fulfil his promise to care for her for ever? What was she to him? She was not his sister. She was not his ...... Here, she felt confused. Even if Venuchettan wanted to look after her how could he practically carry out his wish? A young man could not 'look after' his grown up cousin, because, it was not done, though why she couldn't tell.

When she went back to the hostel after the holidays tshe found herself in a more cheerful disposition. She made friends with many of the new comers. Among the post-graduate students there was a charming girl named Neena who looked like Nutan. She was very clever at making friends with pretty young juniors and the naive Shyama fell an easy prey to her charms.

One day when they were looking through Shyama's album Neena paused at Venu's photo.

"Who's this?" she asked "He looks very much like you. Is he your brother?"

"Yes—No. I mean he's my first cousin Venu"—replied Shyama blushing.

"First cousin? Which first cousin?"—asked Neena meaningfully.

"My father's sister's son"—said Shyama becoming redder.

"Oh!" chuckled Neena.

Poor Shyama was never good in hiding her feelings and needless to say

that she was no match for Neena who was an expert in the art of playing with the emotions of innocent girls and "conquering" them. Slowly, but steadily she pumped information about Venu's life, his social and financial position and other matters under the pose of a motherly interest.

"I congratulate you Shyama"—She said in conclusion.

Shyama felt very proud and happy, and grateful to Neena.

"How affectionate Neena chechy is!"—she thought.

Shyama got home for the Xmas vacation. His father was not at home and mother told her that he had gone to Venu's home in connection with a marriage proposal. A stab of pain passed through Shyama's heart. But she didn't like to ask any questions about it. She had her bath and supper as if in a dream and when she went to bed, her sleep was fitful. Later in the night, she heard her father's voice in the next room.

"It's all over, quite satisfactorily"—he was saying—"the girl is very beautiful and well behaved. She called me 'Uncle' and said—"I'm Neena chechy to Shyam. She's reading for 1st MSc. in Shyam's College. Two of her brothers are abroad and the elder one is going to marry Sarala......"

"Sarala? you mean Vimala. What a disgrace! you don't know even the names of your nieces!"

"What does it matter? The important thing is that a match has been found for the eldest and the prospects for the others have been improved. Venu is making arrangements to go abroad immediately after the wedding. Thank God! Lakshmi's financial worries are over."

Shyama lay in a kind of stupor, sometimes dozing off into a light sleep and dreaming incidents in her childhood. All the time, the noise of the waterfall provided a sort of sad backgroud music. How often had Venu chettan and she sat side by side on a ledge of rock near the waterfall and surveyed the wonderful scenery! And the "Song of the River" which she heard from Venuchettan's lips for the first time. It all seemed as recent as yesterday. She was in the Fourth Form and wearing a pink European costume which made Venuchettan give her the nickname "Mem Sahib". Yes, the Song of the River—How did it begin? There was something in it about promises. How did it begin? She listened to the noise of the stream as if to revive her memory.... yes, she got it now:—

The woods are lovely, dark and deep
But I have promises to keep
And miles to go before I sleep
And miles to go before I sleep.

Holiday in Hawaii

VALSA KURIEN, *Sr. P. D. C. Gr. II*

The misty dawn was gradually merging into a sunny morning. The birds were chirping on the adjacent cherry blossom trees and I reluctantly emerged from the cosy folds of the blanket and remembering the significance of the day, dashed into the living room. The newspaper had not yet arrived. I waited impatiently and within a moment I heard the persistent ringing of the cycle bell of the paper boy. I ran out to the gate like lightning and unfolded the leaves of the 'Deccan Herald' with increased enthusiasm and anxiety and I beheld the glad tidings of great excitement, for which I was looking forward to! The results of the international painting competition, sponsored by the Lions Club was out, and of the dozen successful participants from the various countries of the world, I was one. I could not believe my eyes and I was struck with amazement and wonder and I repeatedly looked at the paper. Soon my parents and sisters appeared on the scene and the garden was converted into a place of jollity and rejoicing.

It was a couple of years ago that this exciting event took place. The prize was a holiday in Hawaii for a fortnight for each of us. "A holiday in Hawaii for a fortnight!" gasped I. "It's too thrilling to be true!"

"But it is dear, it is. You deserve it very well", assured my parents.

My painting was a landscape—one of the most impressive ones in the vicinity of Bangalore and one of great tourist attraction. I painted the exquisite avalanche of crystal clear waters of the River Cauveri, cascading from the borders of the plateau of Bangalore, on to the lowlands below, meandering its way to the Arabian Sea, at Sivasamudram. It is, no doubt, a picture of immortal beauty, painted by the nimble fingers of the Divine Artist.

For the next few days, I was engaged in the bustle and the bustle of getting ready for my holidays. The B. O. A. C. VC-10 took each of us from our respective countries to London, where we all met and got acquainted. From there, we had a swift flight across the Atlantic, the States and the Pacific. Within the wink of an eye, we reached our destination, and as the aircraft made its landing, we could observe a colourful display of Hawaiian vegetation, interspersed with palm trees, decked with multi-coloured, flowered trees, the dense green foliage of the tall grasses, the blue rivers and rivulets, cascading water-falls, sandy beaches etc., etc.—everything was scintillating.

The bird's-eye view of Hawaii itself told us that the bureau of examiners chose Hawaii as the venue of our holidays, because, this lagoon lashed island, offers a wide variety of painting scenery—picturesque landscapes, panoramic palm

grooves and all. The very setting of the island, a spot of green, amidst the sparkling blue waters of the Pacific itself is so inviting to an amateur painter.

A splendid holiday was awaiting us in Hawaii. We had various competitions such as acting, motor racing, scooter racing, boat rowing, horse riding, swimming and many such lovely games. We also had the surpassing pleasure of witnessing a traditional Hawaiian wedding. Each of us dressed ourselves in the attractive Hawaiian attire.

Soon, our memorable holidays in the fairyland came to an end and we boarded the jet and for a sufficiently long period, we enjoyed a smooth flight. Then, as luck would have it, everything turned topple and we became aware of the bitter fact that we were to meet our doom in the icy waters of the Pacific, which no longer appeared Pacific, but violent, probably to be crushed by the innumerable icebergs from the frozen Arctic. A cold shiver ran down my spine, and suddenly, I felt myself touching water, probably, the deadly waters of the Pacific, and I opened my eyes to peek into the Jaws of Death, when I to my surprise found myself on my bed in a pool of water, from the monsoons, playing outside my open window. I laughed over my dream, which had refreshed me a great deal, and as dawn had set in, I stalked into the living room, took up the newspaper, only to see the results of the painting competition. I was one of the lucky winners, as was portended by my dream and the holiday was not in Hawaii, but in Nevada.

Student Unrest

(A paper read at a symposium of the College Union)

P. K. Sunny

"Where we have lost knowledge in wisdom
Where we have lost wisdom in knowledge
The cycles of 20th century bring us farther away from God and nearer to the Dust"

Indeed T. S. Eliot's "Wasteland" where the ills of material prosperity and self-centred life call upnashadic discipline of restraint liberty and clemency, is to us a familiar landscape. "To be or not to be is the ever lasting question before the everlasting youth." No one can deny that the student world of India is in a profound state of unrest and disquiet. The modern student is a rather unfortunate creature. Few have a word of praise for him. Student strikes are the order of the day. Very often it leads to the worst type of hooliganism. It is a matter of deep concern for the educa.ionist and the Government. The word 'UNREST' can very well be described as an act of vandalism and rowdism indulged in by the students to express their grievances. Perhaps these grievances may range from sublime to ridiculous. Some are genuine and academic. Others are imaginary and selfish. The pattern of our agitation is same everywhere. When authorities pay no heed to our grievances we resort to strikes, demonstrations and processions. Perhaps anti-social elements may mix with us and start acts of arson, loot and destruction of public and private properties. We may start pelting stones at Transport Buses, deflating their tyres, boycotting our classes and even disturbing the conduct of examinations in a manner which suggests that we have lost all sense of respect and discipline. Police will have to try to suppress vandalism by using mild force. At first they will use light canes but at the end there comes the '.303' bullets to wake up the authorities.

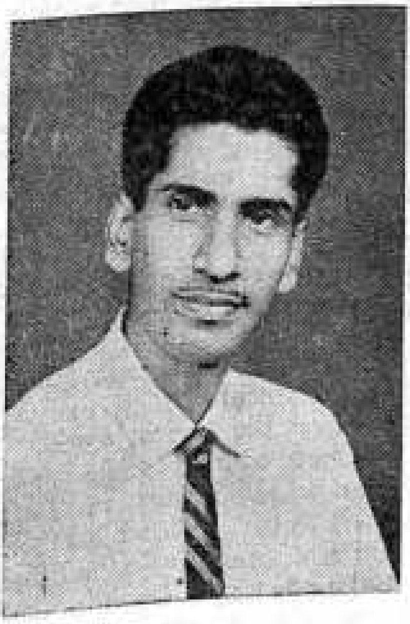

It is a tragedy that grave problems concerning our student lot and their welfare come to light only when there are violent disturbances and disorders. The educational world, it is felt is faced with a serious moral crisis. How correct it was when years ago H. G. Wells said "Today the race is between education and catastrophe" What is the real cause of this crisis is bound to be a debatable matter, but there is something rotten somewhere and

one has to stop the rot. Little purpose will be served by laying the whole blame for everything on the students. We do admit that we are indisciplined and our actions are highly objectionable, but this is the effect and not the cause of the symptom of a serious and hidden disease which has to be correctly diagnosed, and properly treated.

Student indiscipline is not just an exhibition of youthful exuberance nor can it be explained away as the foul work of interested outsiders political or otherwise who are trying to fish in the troubled waters of student unrest. Student Indiscipline is an educational, cultural, economic, psychological and sociological problem. It has got to be studied and analysed in an objective and scientific manner if we are to find out proper remedies.

Indiscipline and misbehaviour arise from some kind of grievance and discontent either conscious or subconscious. The student of today is certainly a discontented and dissatisfied being. The chief cause of this lies in the present educational system itself which has outlived its utility and significance. It neither forms the character of students nor it enables us to earn our living independently. Fear of unemployment hangs like a black shadow over the student world. Today we are more sure of 'what we are not going to be tomorrow than of what we are going to be.' 'When a religion has lost its faith, a faith which has lost its religion will come up.' Our education must be a purposeful one. Every student coming out of the University must be able to get a suitable job.

The relation between education and employment is nil now. It is the outcome of unplanned expansion and policies of unrestrained enrolment particularly in the case of courses in Arts and Commerce.

The changing complexion of the student body also raises problems of social, cultural and emotional adjustments which are neither perceived nor dealt with by the authorities. The speed with which we have gone ahead in our development planning has resulted in what may be called an "Educational explosion" that has brought into the student world different types of recruits from different stratum of society. It is good that U. G. C. has recognised this fact.

Another factor is the quality of education we impart in our colleges. Overcrowding of students, insufficiently qualified staff and deficiency in equipments including buildings, libraries, laboratories and playing fields—all these have led to a deterioration in academic standards.

The largest single problem harming our student world today and indirectly contributing to their acts of indiscipline is the language problem.

The neglect of non-student youth or the old students belonging to the near age group of our college students is a considerable cause that can contribute something to the student indiscipline. When student disturbances take place, some of them may be tempted to join in and it is very difficult to distinguish students from non-students. Some positive action must be taken by Government and voluntary organisations to look into the needs of them especially in the urban areas by providing them with welfare cultural and sports facilities, then it may go a long way in giving them a constructive channel for the utilisation of their surplus energy.

Politics is a dirty game. Launching agitations and trying to recruit student leaders direct to their party ranks has been a normal feature of political parties in India. In this context it is high time that all the political parties drew up common code of conduct to deal with the student problems.

The students of today are the teachers of tomorrow. The majority of the present teaching staff is the product of the

unsatisfactory conditions of yesterday. Consequently there is a great fall in the intellectual and moral equipment of our teachers. The old standard of scholarship, devotion to duty, moral behaviour, genuine interest in teaching and love for the students are the things of the past. The teachers, it is equally true have their own difficulties and grievances. The teacher in our country has generally very little social status and social security. The general attitude of teachers in dealing with students is paternal and authoritarian. Firmness is undoubtedly necessary but it must be accompanied by understanding and feeling. "Love is the key that can unlock the door to enduring and self-sustaining discipline." Vivekananda said "Love opens the most impossible gates." Love is the gate to all secrets of the Universe. Therefore, I would like to plead to all in position of authority to recognise that an essential condition for dealing with the problem of student indiscipline is, to show a more sympathetic approach not weakness or appeasement but understanding, respect and affection.

Education committee has suggested that joint committies of teachers and students should be set up in every college and every university. The best discipline is the self-discipline "Discipline is the bedrock of character."

The student unrest is not just an Indian phenomenon. In fact it is a world-wide phenomenon. The youth have lost faith in the older generation. We do not believe them when they give us advice which we dismiss as sermonising. We do not find consistency between their practice and their professions. We consider "the hands that work holier than the lips that pray."

The absence of religious teaching and the unwillingness to attend it if it is somewhere there is another cause of easy diversion of young mind to fissiparous tendencies. Young people should receive some sort of moral training in schools and colleges. Our institutions are today mere intellectual workshops.

My friends, we must remember that we owe a duty to the future of our great country. So far, we have failed to carry out that solemn duty. We never hear the call of our Motherland. We have shortfalls and shortcomings. Let us make a real confession of our past sins and crimes. Let us dedicate ourselves to bear any burden to pay any price to suffer any hardship and to meet any challenge to carry out the great tasks before us

The youth of India today has no vision. "Where there is no vision, the people perish." Today we lack concession in style. precision in thought and decision in life. We have not seen the hardships of life before independence He who has known subjection knows freedom today. The younger generation has known only freedom and consequently they are unable to appreciate it. The maintenance and strengthening of freedom is a task even more onerous than its attainment. Remember DESTINY is not always kind to us. The students constitute an immense reservoir of strengh which can prove to be an immense source of power to the nation. What we most need today is a sense of social responsibility, an intense faith and confidence in the future of our country and a deep commitment to national development. The national service should be an integral part of higher education. All young men and women should be involved in the challenging task of the reconstruction of our nation. Education should foster the growth of the qualities such as drive initiative, self-confidence and leadership with unity and discipline.

The times are too grave. The challenges are too urgent and stakes are too

high. We are here not to curse the darkness, but to light the candle that can guide us through the darkness to a safe and sane future. "If we open a quarrel between the present and the past we shall be in the danger of losing the future" (Winston Churchill). In the crusade of our nation building we are the brave soldiers of India, who are young in mind and stout in spirit, who are not blinded by the traditions of the past and not haunted by the fears and hates and rivalries. We can cast off old slogans, delusions and suspicions. "We do not imitate. We are the models to others. We shall be as a city upon a hill."

Time calls us to decide and act.

Beyond the frontier are the uncharted areas of science and space—unsolved problems of war and peace—unconquered pockets of ignorance and prejudice—unanswered questions of poverty and surplus.

"Youth, youth how buoyant are thy hopes! they turn like marigolds, towards the sunny side."

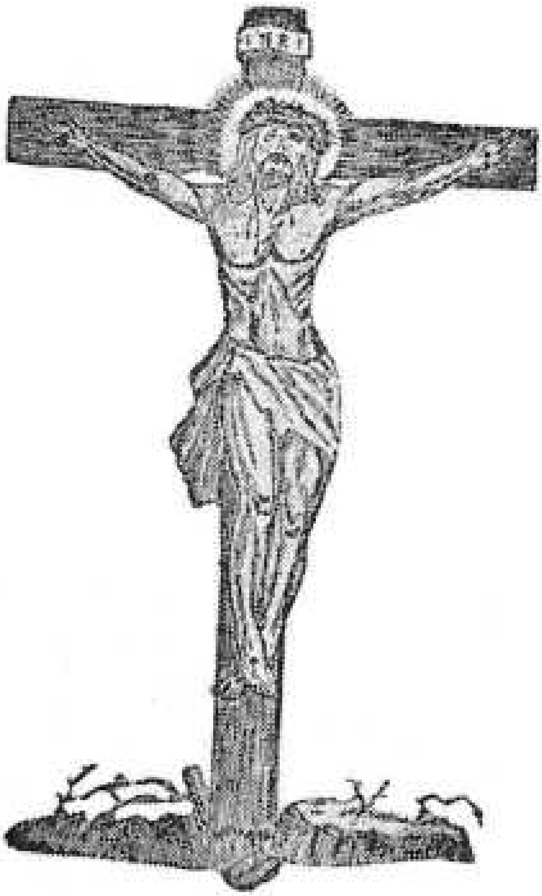

When I survey the Wondrous Cross.........

A. C. KURUVILLA, Class I Physics.

Reports

COLLEGE UNION REPORT

May I present this report on the activities of the College Union for the year 1967-'68.

The Chairman and the Secretary of the College Union were elected early in March 1967. Sri. P. J. Kurian was elected President of the College Union and Sri. Ravi Thomas, the secretary. M/s. P. S. Zachariah of the Post-graduate class, K. I. Surgis of II D. C. and N. Harikumar of I D. C. were elected to the College Union Committee. Miss. T. P. Valsalakumari was elected representative of the women students. At the beginning of the second term the College Union Chairman resigned on personal reasons, and the College Union had to function without a chairman for the rest of the year.

The grave situation that had arisen out of the acute shortage of food in the country had urged the College Union to make its first gathering a protest meeting against the food policy of the government. The meeting passed a resolution that the state government should take up the matter with all the gravity it deserved so as to avert the existing food crisis.

The activities of the union were formally inaugurated by Prof. Samuel Mathai, Vice-Chancellor, University of Kerala on 14th of August 1968.

Under the auspices of the College Union a "Bhasha Sahitya Mandalam" was organised with a view to developing the literary tastes of the students. It is a new addition to the existing college societies and it was inaugurated by Prof. Kuttipuzha Krishna Pillai. Mr. Sankaran Nambooripad, secretary of the Mandalam was quite active in organising discussions and debates.

The 'Merry Evening' of the College Union was conducted with various programmes on 29th of August. The no-confidence motion led by the Kerala Congress Leader was defeated, when the Union held a mock session of the Kerala Assembly, on 30th of September.

On 18th of October a special meeting was held in order to register the feelings of the students in favour of the student agitation. The meeting passed a resolution, demanding the State Government to conduct a Public inquiry into the death of Murali, a student of S. H. College, Thevara.

The College Union conducted a symposium on student unrest on November 21st. Dr. V. K. Alexander and Sri. G. D. Gabriel spoke on different aspects of the problem. On 1st of December we conducted a debate on the medium of instruction, and the resolution that English should continue the medium of instruction at the University level, was passed. Prof. C. P. Mathew, Ex. M. P. also spoke on the occasion. The Union also conducted a debate on, prohibition and the resolution that 'prohibition should be reintroduced' was passed.

Early in the month of November the Union conducted a very interesting excursion to Kodaikanal, Madurai and Thekkadi.

The Union had the privilege to listen to Sri. Panampilly Govinda Menon, Minister of Law on 2nd November, 1967. Another important event during the year was the visit of Swami Chinmayananda on January 17th 1968.

One of the most interesting and successful activities of the Union was the conducting of the College Arts Festival on 2nd Feb. 1968. It was inaugurated by Sri. Malayattoor Ramakrishnan, Managing Director T. C. C. The net income from the sales of tickets of the festival is earmarked for buying a mike set for the college.

The Union held competitions in Essay writing and Elocution in English, Malayalam and Hindi and the prizes will be distributed at the valedictory function, of the College Union, which will be held in the second week of March '68.

Despite the student unrest, and the forced closing down of the College for many days, the Union was able to carry on with its various activities. It can take legitimate pride in its varied and successful activities. In spite of many unexpected and unfavourable circumstances the activities of the Union this year were satisfactory. Before I conclude this report let me take this opportunity to thank our beloved Principal and Mr. G. D. Gabriel, our staff adviser, who was the guiding spirit behind our activities and also the members of the staff and the students to whom I owe much.

RAVI TTHOMAS,
Secretary.

REPORT OF THE SOCIAL SERVICE LEAGUE 1967–'68

The managing committee comprised the following: Messrs. C. T. Benjamin (Principal) M. Madhavankutty (President) Cherian Thomas (Secretary) P. G. Kesavan Potti (Treasurer), V. I. Mathew Jnt. Secretary), P. S. Zacharia, Thampy Thomas, George Mathew, Prasad A. Cheeramattom, T. J. George K. P. Venugopal, T. L. Kuriakose (Volunteer Captain) C. Joyce Mathew, John K. Eapen, A. K. Abdulkareem, T. C. Abraham, Thomas Philip, Misses Pamela Mathew, A. T. Annamma, K. E. Achamma, Alice Mathew, Sara George and Leela P. Chandy. Mr. P. Haridas, the elected secretary left the college in the 1st term. Mr. Cherian Thomas was chosen to be the secretary.

As in previous years, we continued the educational and medical aids to deserving people in and around the college. The reading-room facilities for the mess servants also continued as usual.

An outstanding feature of this year's activity is the formation of a volunteer corps of about 150 members to undertake the works to be undertaken by the league and to be trained for effective social work. It was inaugurated by Mr. J. Solomon, the Secretary of the National Council of Y. M. C. A's of India. The volunteers launched a GROW MORE FOOD CAMPAIGN by undertaking a tapioca cultivation very near the college. They could organize work camps, quite frequently, for thatching houses for the poor to level the ground at the neighbouring primary school, to clear the road at the adopted village Kaniankunnu and for work at tapioca farm. We have yet ambitious plan to change the face of the adopted village. It is pleasing to note that this year we could even collaborate our activities in thatching houses with the neighbouring seminary. One should not fail to observe that the spirit of service imbibed by the members of the volunteer corps could not help finding expressions even at the Maramon sands when some of our volunteers joined the Y. M. C. A. Volunteers in the cleanliness drive in and around the conference pandal. We could also successfully run a Refreshment stall on the sports day. The volunteers were able to refresh their minds while we conducted a study tour to Bhoothankettu. As in last year we conducted a sports for poor children on 14th Nov., the children's day.

We are very happy to announce that, we contributed Rs. 200 to the Koyna Relief fund together with the amount collected from the staff. Representing, the Social Service League, the secretary attended a Seminar on Social Service which was conducted by B. Y. S. and C. I. F. at Trivandrum. Our activities are still continuing without fail.

May I take this opportunity to thank the various hostel messes for their monthly contributions and many others too for their generous contributions, valuable guidance, help and co-operation in making this year's endeavour a success. We are sure that, the co-ordination, understanding, enthusiasm and alertness shown by the members of the volunteer corps, staff and students alike, will inspire the succeeding committees to find new pastures anew for real social work.

CHERIAN THOMAS
(Secretary)

Union Christian College Social Service League

STATEMENT OF ACCOUNTS FOR THE YEAR FROM 1ST JUNE 1966 TO 31ST MAY 1967

Income

		Rs.	Rs.
Opening Cash Balance			
Post Office Savings Bank		50.88	
U. C. C. Co-op. Society S. B. a/c.		999.95	
Cash with President		203.19	1254.02
Contributions			
East Hostel	Mess	220.00	
Y. W. C. A. Hostel	,,	55.00	
West Hostel	,,	108.00	
Vegetarian	,,	98.00	
New-Skinner	,,	180.00	
Holland-Tagore	,,	205.00	
Chacko Hostel	,,	120.00	986.00
Net Income from Variety Entertainment			
As per published accounts		619.85	
Dues collected since date of publication		34.00	653.85
By Interest			
U. C. C. Co-operative Society a/c.		30.24	
Post Office Savings a/c.		15.65	45.89
Total Income			2939.76

Expenditure

		Rs.
Thatching Aid		572.30
Medical Aid		329.50
Newspapers for Mess servants		68.26
Education Aid		40.00
Photograph of Committee (Sitting & Block-making charges)		30.00
Printing and stationery		24.60
Hospital visiting		19.75
Economic Aid		13.25
Miscellaneous		10.00
Closing Cash Balance		
U. C. C. Co-operative Society S. B. a/c.	1696.72	
Cash with President	135.38	1832.10
Total Expenditure		2939.76

Audited and found correct (*Sd./*)

K. P. MATHEW

10-2-1968

ATHLETIC ASSOCIATION

The activities of the Association began right from the beginning of the academic year. Most of the teams could play many friendly matches against the neighbouring colleges, institutions and clubs. We had a very busy time with the Inter collegiate and District Inter collegiate knock-out tournaments. We have come to the close of the Inter-class tournaments and these matches were rather interesting and thrilling. The College Annual Sports was held on the 17th of February and this marked the end of this year's.

This year the college was chosen as the Venue for Inter-collegiate Basket Ball, Women's Hockey and few District knock-out tournaments.

The Manorama Trophy Basket Ball Tournament was held in early October. This year we had the privilege of getting teams from Mysore, Bangalore and Coimbatore. Manorama Trophy was won by S. H. College, Thevara and Govt. Arts College, Bangalore

was the Runners-up, Trophy for Loser's semifinal was annexed by Medical College Trivandrum. This moment we express our hearty thanks for the co-operation of the staff, students and the Public.

It is remarkable that the college women's Tennis Team won the University Trophies both in Singles and Doubles and was selected to be the University. Our hearty congratulations to Mrs. Meena Ranganath and Miss Krishna Renganath. Mr. Sagar Thomas and Mr. A. Shankar represented the state in Athletic and Shuttle Badminton respectively. This year we could also win the District Trophies in Women Volley Ball, Men's Hockey, Men's Tennis (singles and doubles). The Runner-up Trophy in the State Tournament in Tennis at Udyogamandal also won by our Tennis Team. Our Men Hockey Team annexed the trophy for the IIIrd place in P. J. Koshy Memorial Hockey Tournament held at Medical College Trivandrum.

Miss M. C. Mariamma, Miss Suguna Varghese, Miss. K. Ambujam and Miss Alice Koshy represented the university in Women's Hockey Team.

We are extremely proud of our captains who could do their job well and could command hearty co-operation from the teammates and heart-felt appreciation from others.

BASKET BALL CLUB

It is with great pleasure that I submit the report of the activities of the Basket Ball Club during the academic year. We started our activities by August and our players really showed keen interest.

We were able to get two days' coaching by the coach—Mr. Parthasaradhi during the Manorama Trophy Tournament.

This year the District knock-out did not take place due to the students strike. We participated in the inter-collegiate tournament which took place at Trichur, Engineering college. The first day we took the game but the second day we could not go because of the unhappy strikes.

May I take this opportunity to express our sincere gratitude to our Principal Mr. C. T. Benjamin, Mr. C. G. Varghese and Miss Anna Thomas for their help and encouragements rendered to us. I may fail in my duty if I do not express my thanks to all members of the team for their co-operation.

PAMELA ANNA MATHEW
(Captain)

BADMINTON CLUB

The activities of the club started rather late due to various reasons. We could not take part in the district knock-out since it was during the time of the examination. I take this opportunity to express our hearty thanks to the principal Mr. C. T. Benjamin. Mr. C. G. Varghese and Miss Anna Thomas for all the help and encouragement given to us. Wishing all success in the coming year.

ANILA CHACKO,
(Captain)

VOLLEY BALL

I have great pleasure to say that the club started very early and was active throughout.

I am greatly indebted to Mr. Joyce Mathew the president of the club, who always took a keen interest in the affair of the club. I also acknowledge gratefully the efforts of Mr. C. G. Varghese and the members of the team offered me. I wish a fruitful time for the club in the coming years.

K. P. SIRUS
(Captain)

President : Joyce Mathew
Captain : K. P. Sirus

TENNIS CLUB

President : Dr. A. K. Baby
Captain : George Mammen

It is with a sense of pride that I present a brief annual report of the activities of our club. I am really happy that our club

consisted of really talented and enthusiastic members, both veterans and novies.

The normal functioning of our club started in the second week of October. Unfortunately none of the inter collegiate matches were held here. But I am happy to say that our team was able to annex the District knock-out trophy for doubles to as well as singles. Our team consisted of Ramaswamy, P. J. Eapen & George Mani. We were the runners-up in the inter-collegiate matches.

Our Junior team, participated in the all Kerala Tennis tournament held at Udyogamandal and were the runners up in the doubles event, which was really an encouraging fact for us.

May I take this opportunity to express our deep sense of gratitude to the principal Mr. C. T. Benjamin, Dr. A. K. Baby and Mr. C. G. Varghese for all the encouragement and guidance, they have given us. I wish every success to the club in the years to follow.

WOMEN'S HOCKEY

The activities began early this year by practising every day on the college grounds. This year we had to set up a new team altogether because most of the members of last year's team were outgoing students.

We were not given any coaching as such, but early in September we took part in the State Women's Hockey Championship held at Cannanore. After a severe struggle, the Women's College Team, Trivandrum defeated us by two goals to nil.

Three members of the team—Molly Chacko, Suguna Varghese and Mariamma M. C. were selected to attend the coaching camp, but none of them was able to go.

This year a University Team was set up in Kerala for the first time. Five players, Annamma Chacko, Alice Koshy, K. Suguna Varghese, Mariamma M. C. and Ambujam K. were selected to attend the coaching camp and the four except Annamma Chacko represented the University Team.

In the Inter-collegiate match we lost against Trichur Engineering College.

We are extremely thankful to our principal Mr. C. T. Benjamin and our lecturers Mr. C. G. Varghese and Miss Anna Thomas for all the help rendered to us.

MOLLY CHACKO
(Captain)

VOLLEY BALL CLUB (*Women*)

We started our activities right from the beginning of this academic year. Unfortunately we could not arrange a special coaching camp for volley Ball. But we carried on our practice regularly.

I am happy to report that we secured the trophy in the district tournament defeating the Maharaja's College, Ernakulam. But in the Inter-collegiate match we lost against Sri Keralavarma College, Trichur in the semi-finals.

I take this opportunity to thank Mr. C. T. Benjamin, our principal, Mr. C. G. Varghese and Miss Anna Thomas for their guidance and encouragement which helped the successful working of the club. I express my sincere gratitude to all the members of the club for their whole-hearted co-operation and support.

I wish all the best for the young volley ball players of the club in the years to come.

ROSHIN JOHN
(Captain)

REPORT OF CRICKET CLUB

President: Rev. Peter Fulljames
Captain: B. Somanath

Our club started functioning at the end of the second term. This year the club had some talented and enthusiastic members. Moreover we were rather lucky to have Rev. Peter Fulljames as our president. We were rather unlucky to lose the Inter-collegiate Tournament against the Mar Athanasius College of Engineering. I take

this opportunity to thank Mr. C. T. Benjamin. C. G. Varghese and Rev. Peter Fulljames for their whole-hearted guidance and co-operation. I wish all the players better luck next year.

B. SOMANATH
(Captain)

HOCKEY CLUB

President: T. C. Abraham
Captain: Ninan Zachariah

"See those boys without moustache playing such wonderful Hockey"—that was the comment made by one of the Army officials who witnessed our match with Medicos, Trivandrum. Though luck favoured our opponents we were not much depressed because of our gallant performance.

We started the activities of the club under the able captaincy of Mr. Varkey John. As he left the college—indeed a great loss to our college, I was nominated captain for the year. We played many practice matches with various teams. We were the 2nd runners-up in the P. J. Koshy Memorial Tournament. We participated in the District knock-out tournament which was held in our grounds and bagged the trophy. We were unfortunate to use in inter-collegiate match since some of our players could not turn up.

We are very thankful for all who encouraged us during our matches. The boys were especially inspired by the speck of colours around. We owe a great deal to the encouragement given to us by our principal, the lecturer in Physical Education and our president. Let me conclude this report by expressing our deep gratitude to them. I wish them the very best to the next year's team.

PLANNING FORUM 1967—'68

President: M. Madhavankutty M. Sc.
Secretary: P. M. Yussuff.

Members of the Executive Committee:

M/s. A. P. Mathew M. A., N. A. Varghese M. A., C. J. Thomas M. Sc., A. K. Abdul Kareem M. A., John K. Eapen M. A., O. J. Thomas M. A., P. P. Thomas, P. M. Ravindranath, Mathew Varghese, K. Narayana Menon, Bose K. Thachil, Joseph K. Jacob, Sivasankaran Nair, Rajendra Babu Koshy Alexander, Miss Geetha Philip M. A., Mary Varghese M. Sc., Raja Lakshmi T. R., Suma Chacko, Annie Simon.

The Planning Forum of 1967–'68 functioned with the aim of developing *esprit de corps* among its members. The Forum Commenced to work with the enrolment of its members and the subsequent election of the office-bearers. This year the Forum had a membership of 160 students. The Forum was inaugurated by Mr. Sukumar Azhikkode in a largely attended gathering.

A noteworthy feature of this year's activity was the Economic-survey held at Alwaye town on 23rd February '68. About hundred members participated in it.

The Nehru Memorial Lectures commenced last year, were held this year also. The first lecture in the series was delivered by Mr. M. K. Sanu, on February 28th 1968. Principal C. T. Benjamin presided. Second lecture in the series was delivered by Mr. V. R. Krishna Iyer.

The President attended an Orientation Course for Planning Forum Leaders at New Delhi under the auspices of the Central Institute of Research and Training, in Public Co-operation. The secretary attended the state level seminar on planning and social service in colleges held at Trivandrum. A gallop poll was taken on the problem of medium of instruction in which 80% of votes were in favour of English.

The plan week was observed as usual. Quiz Programme, Competitions in Essay Writing, Elocution, Music, and Fancy dress were conducted and prizes awarded to the winners. A debate and a symposium were the other features. We are proud to observe that the activities of the forum revealed to the pleasant surprise of everyone the artistic, rhetorical, musical, satirical and even critical faculties of the students and the staff. May the Planning Forum enter many Fresh woods and pastures new.

Secretary.

Mr. George Abraham at the sports day

Class Championship goes to Senior Pre-Degree

The V. I. P's Tribune   Annual Sports meet

Under Officer Vincent J.
Attended All India Summer
Training Camp at Dharamsala,
Himachal Pradesh.

Wimson P. A.
Athletic Captain
Champion of the year 1967-68

K. Ambujam, Class I.,
Woman Champion Athlete

Shankar
Shuttle Team Captain
Represented Kerala State
in Table Tennis

Divakaran V. N., Johny K. G., Gopakumar P. K.
Attachment to the Regular Army.
HQ, 95 Brigade GP, Trivandrum.
From 1st 67 to 27th May 67.

Mathew Abraham
College Champion 1967-68

THE PHYSICS ASSOCIATION
1967—'68

President—Mr. P. G. Kesavan Potti M. sc.
Secretary—Mr. Mohandas Parayath Class II
Committee Members:

(1) Mr. P. J. Joseph B. sc. (M. sc. Final)
(2) Mr. P. N. Thomas B. sc. (M. sc. (Pre)
(3) Mr. V. R. Rajan Babu Class II
(4) Mr. Thankachen V. Joseph (Class I)

The activities of the Physics association were inaugurated by Prof: A. O. Mathai, of Maharaja's College, Ernakulam at a meeting presided over by Prof. T. B. Thomas, our own Professor. The post-graduate wing gave a grand send-off to Dr. P. M. Mathai, who left the college for higher studies in Canada. Both the Post-Graduate and Graduate wings conducted regular weekly symposia on topics of Scientific interest.

I take this opportunity to place on record my deep sense of gratitude to the Principal, the president of the association and all the members for their kind co-operation.

MOHANDAS PARYATH,
Secretary.

BAD-MINTON CLUB

President—Dr. O. M. Mathen
Captain — N. H. Dharmaraj

It is with great pleasure and pride that I am going to present the report of the working of the Ball bad-minton club during the academic year 1967-'68. The activities of the club had begun from the very beginning of the year. I am proud to say that the junior students as well as the senior students have been playing interestedly and seriously since the club had begun its work. I wish all success to the bad-minton players in the years to come.

I take this opportunity to express my thanks to Mr. C. T. Benjamin, the Principal. Dr. O. M. Mathen, the president of the club and C. G. Varghese the lecturer in Physical Education for their encouragement and guidance.

N. H. DHARMARAJ,
Captain.

ATHLETIC CLUB

President: Mr. C. G. Varghese
Captain: Winson P. A.

The athletic activities of our college started functioning as early in the first term itself. Our college athletic team participated in different sports meets at different places and secured appreciable places during this academic year. We scored a good number of points in the Ernakulam District Sports, District and State amateur sports. In this connection Mr. Sagar Thomas got representation in the National Sports that was conducted in Madras and Winson got representation in the State level conducted at Tellicherry, under the auspices of 12th Kerala Sports Festival. Though our team secured many first and second places in the Trichur zonal knock-out we could not participate in the university sports, because most of us had to appear for the second terminal examination, and it was that's in the exam. commenced It was a great loss to us that we failed to get any expert coaching in this year. We celebrated our college annual sports on 17th Feb. 1968 and Vincen P. A. and Mathew Abraham secured the championship of men section and Miss Ambujam secured the women championship. However it was a great success in comparison with all other activities.

Let me express my deep gratitude to Sri C. T. Benjamin, Sri C. G. Varghese and Miss Anna Thomas for their help and guidance I wish a very bright future.

WINSON P. A.,
(*Captain*)

SHUTTLE (BADMINTON) CLUB

Our club started functioning immediately after the opening of the college.

We participated in Inter-collegiate tournaments (District basis) and were able to reach the semi-finals. We had a number of *friendly* matches and they were useful too.

I express my deep sense of gratitude to principal C. T. Benjamin to the president

and to Mr. C. G. Varghese for their encouragement in all our activities.

I wish success to the next year's club.

A. Sankar
(*Captain*)

THE BASKET-BALL CLUB

President: Dr. A. M. Chacko
Captain: N. M. Kunjibrahim

It is with great pleasure that I submit the report of the activities of the basket-ball club during the academic year 1967–'68. The club started functioning immediately after the opening of the college on 5th June 1967. Our players showed keen interest in practising even from the beginning of the academic year and thereby bettering their standard in the game.

We were able to conduct a two weeks' coaching by Mr. C. G. Varghese which could improve the standard of our players. Basket Ball has a special fascination to many especially the students. The court was full of active players throughout the year.

This year we participated in the Mar Thoma Trophy of Thiruvalla, Barthalomia Trophy at E. K. M., Trichur Zone knock-out at Kothamangalam, ManoramaTrophy,Inter-collegiate tournament held in our ground. We had a number of friendly matches and they were useful too. In the intra-mural tournament, the senior Pre-degree team carried the trophy.

I express my deep sense of gratitude to the Principal. Prof. C. T. Benjamin, to the president Dr. A. M. Chacko and Mr. C. G. Varghese for their encouragement in all our activities. I wish all success to the next year's club.

Kunjibrahim N. M.
(*Captain*)

REPORT OF HOBBY WORKSHOP FOR THE YEAR 1967—'68

During the year under report 16 students took membership, 5 for electronics and 11 for photography. The programme of work was substantially the same as in previous years. The hobby workshop was functioning on all days after 4.30 P. M.

In photography they were introduced to the basic techniques in photography and in electronics they learnt to make radio receivers using transistors.

T. K. Avirah
President

THE NON-RESIDENT STUDENT CENTRE

The non-resident student centre continued to be active during this year. The reading-room, recreation room and the canteen of the student centre are being well used by the students. The reading-room subscribes to the Indian Express, The Hindu, Mathru Bhumi Daily and Weekly, Malayala Manorama Daily and Weekly, The illustrated weekly, femina, Dharmayug and the Reader's Digest. The recereation rooms are provided with facilities for several indoor games. The members of the three Day scholar's associations donated a fan and a radio to the reading-room of the student centre and they deserve congratulations at this gesture of good-will.

A. M Chacko.
President, Non-resident Student centre

BRIEF REPORT OF THE PHYSICS ASSOCIATION FOR THE YEAR 1967—'68

The activities of the Association were inaugurated by Prof. A. O. Mathai, of Maharaja's College, Ernakulam at a meeting Presided over by Prof. T. B. Thomas. Both the post-graduate and graduate wings conduct regular symposia on various scientific topics.

(Sd.)
President

BOTANY ASSOCIATION

Prof. C. K. D. Panickar, Principal S. N. M. College, inaugurated the activities of the Botany Association. Study tours to Pamban

Krusadi Islands and to Ootty and Coonnoor were conducted. M. Sc. Students were having regular weekly seminars in which topics of interest were discussed.

PETER GEORGE (Sd.)
Secretary *President*

A send-off party was given to Mr. K. M. Koshy M. Sc. who left us for his higher studies in Canada. His absence even for such a short period is a great loss for us.

We are thankful to all especially to our Principal who have helped our activities.

Secretary

HISTORY AND ECONOMICS ASSOCIATION, 1967—'68

President: Dr. K. Martanda Varma
Secretary: Mr. A. P. Abdul Samath

The office-bearers of the Association for the current academic year were elected on 23-8-1967. The activities of the association were inaugurated on 15-11-1967. Professor Paulson of the Maharaja's College, Ernakulam, delivered the inaugural address and Mr Mohammed of the same College spoke on the occasion. On 23-11-1967 a debate was held on " the success of Parliamentary Democracy in India." On 24-11-1967 a seminar was conducted on National Integration. Several seminars were held on topics of historical and economic interest.

I take this opportunity to thank the president and the members of the Association for their kind co-operation.

Secretary

CHEMISTRY ASSOCIATION 1967—'68

President: Mr. K. GEORGE THOMAS M. Sc.
Secretary: Mr. T. L. KURIAKOSE
Representatives:

Mr. JACOB P. THOMAS, Class II
Miss. LILLY THOMAS, "
Mr. P. J. PAUL, Class I
Miss. SARAMMA VARKEY, Class I

The elections to the various offices were conducted during the first term and it was the beginning of the activities of the association. The inaugural meeting of the association was held on 22nd Friday of September 1967. Our Principal presided over the function. Dr. Jose Mecheri D. Sc., Head of the Department of Chemistry, St. Thomas College, Trichur delivered the inaugural address.

PSYCHOLOGY ASSOCIATION 1967—'68

President: Mr. T. Simon, M. A.
Secretary: Mr. V. V. Ouseppachan
Joint-secretary: Miss Annamma Philip

For the first time in the history of the college, a Psychology Association was formed independent of Philosophy. The activities of the association were inaugurated by Mr. Ramachandra Poduval, M. A., of the Institute of Management Studies, on 1st of September 1967. Professor C. P. Mathew presided over the inaugural meeting. The association used to conduct meetings in which papers were presented on important topics in Psychology followed by lively discussions. Mr. V. C. George, Mr. Kunjikrishnan, Miss R. Jagathambika and Miss Saraswathi read papers on different topics in Psychology.

V. V. OUSEPPACHAN
(*Secretary*)

MATHEMATICS ASSOCIATION 1967—'68

President: David Jayakar Daniel
Class Representatives:

(1) Mr. Joykutty, M. SC. (Final)
(2) " K. Mathew M. SC. (Previous)
(3) " Sankara Narayanan, B. SC. (II Year)
(4) Miss M. Sreedevi, B. SC. (Class I)

The activities of the Association was inaugurated by Prof. P. Achuthan Pillai of St. Albert's College, Ernakulam. Principal Mr. C. T. Benjamin presided over the meeting. Association conducted a few General meetings. Mr. N. S. Neelakantan, M. SC. read a paper on 'Laplace's Transformation' and Mr. Sankaranarayanan read a paper

on Modern Algebra. The M. Sc. Students of the Association conducted Seminars weekly. Mr. M. Narayanan was the convener for this. The following papers were read at these Seminars.

(1) Theory of reciprocation—
By Mr. V. A. Saidu M. Sc. (Previous)

(2) Group Theory—By Mr. Rajashekaran, M. Sc. (Final)

(3) Polynomial Pings—
By Miss K. D. Arya, M. Sc. (Final)

(4) Fourier Series—By Miss Achamma Titus, M. Sc. (Final)

(5) Matrix—By Mr. Thampi, P. K.

(6) Eclipses—By Mr. P. J. Joykutty

STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP 1967

President: Oommen Chacko

Secretary: Mathew P. Koshy

Treasurer & Staff Adviser:
C. Joyce Mathew, M. Sc.

The Student Christian Fellowship of the College, an affiliated unit of the Student Christian Movement has been playing a key role in the religious and devotional life of the college with its five-fold programme of church membership, worship, Bible Study, Evangelism and Social activities. The Fellowship strives to attain its goal—helping the students to accept Jesus Christ as their Lord and saviour and leading them to a fuller and deeper religious life.

The activities of the S. C. F. for the academic year was inaugurated by Dr. Chacko George. Soon after this with the candle lighting service regular activities such as Bible circles, Saturday evening meetings, Panels, Quizs etc. began.

As usual the B. R. F. notes, S. C. M. desk diaries etc. were distributed among the staff and students. The weekly pamphlets 'Thought for the week' was published and distributed. A library with many good books was also maintained.

Bible study groups known as Bible circles used to meet every Sunday and were led by members of the staff and senior friends. The books chosen for the study were—'Living is meeting' and 'Meaning of the cross and resurrection.'

The S. C. F. conducted as usual the annual variety entertainment in which a number of interesting items were presented. The main drama 'Manalkkadu' proved to be a success.

A number of members were quite privileged to attend the Leadership camp held at Trivandrum and Provincial camp of S. C. M. held at Adoor.

The Student Missionary Union constituted an integral part which actually geared the activities.

In connection with the universal day of prayer a special service was held in the college chapel. A Christmas Carol Service was also conducted in the college chapel on 17th December 1967.

We are greatly thankful to Mr. K. M. Koshy, M. Sc., who has been our staff adviser till last December, for his valuable services. We are also thankful to Mr. C. Joyce Mathew, who is our staff adviser, for his able guidance.

We are extremely thankful to the Principal, members of the staff and senior friends for the valuable services they are rendering us.

Now we raise our hearts in thanksgiving to God, but for whose guidance all our efforts would have been in vain. We do submit the S. C. F. into His mighty hands. Let Him guide us.

MATHEW P. KOSHY
(*Secretary*)

PRE-DEGREE FORUM 1967—'68

President: Mr. E. Narayanan Nambiar, M. A.

Secretary: Mr. Sagar Thomas

Representatives:

(1) Mr. T. J. Jacob, Gr. I A, 2nd year

(2) ,, Sam Varghese, Gr. I B, ,,

(3) ,, M. Venugopalan, Gr. II, ,,

(4) ,, V. Arumugam Pillai, Gr. III, ,,

(5) Mr. John Chandy, Gr. I, 1st year
(6) ,, Philip John, Gr. II, ,,
(7) ,, P. K. Gopakumar, Gr. III, ,,
(8) Miss Rachel Mathew, (Sr. girls)
(9) ,, Rebecca Thomas (Jr. girls)

The activities of the Pre-degree Forum was inaugurated by Prof. Guptan Nair (Maharaja's College, Ernakulam). Mahakavi Shri G. Sankara Kurup presided over the meeting. The speeches delivered by them were highly appreciated by a large gathering. The variety entertainments conducted in connection with the inaugural meeting won great commendation of the audience.

The forum took intense interest in providing opportunities to its members to develop their talents in all fields. It arranged many meetings where different topics were discussed. They are given below:—

World peace, Is democracy a failure in India, Language Problem, Medium of instruction, the existing Kerala Govt. should resign etc., etc. Besides these debates, symposia and Quiz programme were conducted.

The Forum played a significant role in the successful conduct of the College Arts Festival. Many of the members entertained the gathering by exhibiting their talents.

The manuscript magazine of the forum, 'The Student World' brought to light many artists and writers in the green leaf. Our heartiest congratulations to the editor Miss Rebecca Thomas and all others who rendered their help.

We held competitions in music and elocution. Mr. Somanath, B. was adjusted best and Miss Rebecca Thomas second in music competition, while Mr. Radhakrishnan won the first place in the English and Malayalam elocution competition and Messrs. Johnson David and Venugopal, M. attained the second places respectively.

A study tour was arranged to the factories in the suburbs and spent that evening at Cochin Beach. We had a very nice time and the tour enriched our knowledge in the rapid development of India's industries.

During the Pooja holidays, Forum arranged an excursion to Madras and Mahabalipuram; a place of very great historic importance. The sweet memories of the trip are sure to remain evergreen in the minds of the members of the excursion party.

The Pre-degree Forum can be really proud of 1967—68 as a glorious year of very useful activities. The willing and whole-hearted co-operation of the members has been largely responsible for the magnificent achievements of the Forum. My heartiest thanks to them all. To Mr. E. N. Nambiar, the President of the Forum, who has been the guiding spirit behind our activities, we owe much. We sincerely wish the Pre-degree Forum every success and glory in the years to come.

SAGAR THOMAS
(Secretary)

COLLEGE DAY (Feb. 23, 1968)

Welcome Speech

BY THE PRINCIPAL

Your Lordship Justice Isaac, Rev. Sr. Digna, Mr. Mathunny, Rev. Fathers, Ladies and Gentlemen:

It is with mingled feelings of gratitude and joy that I stand here to welcome you all to the 48th College Day of the Union Christian College. As years roll by and College Days succeed one after another there can be a tendency to take them too much for granted and to regard them as a matter of course. But considering the varied activities of the college—its joys and sorrows, times of turmoil and quiet success, its academic and social achievements and failures—one realises how the College Day every year is an exciting event—a consummation and a spearhead of the varied activities of the different units that constitute the college community. It is therefore a pleasure and a privilege to welcome our friends, well-wishers and old students on such an occasion.

The President of this meeting Justice M. U. Isaac of the High Court of Kerala is one of our distinguished alumni. He was a student of this college from 1930-'32. It was with the freedom that we could take with an old student that we approached him at an admittedly late hour with the request to preside over this function. With the same freedom he told us frankly of some of his difficulties in coming at such short notice. But loyalty to his *alma mater*, friendship and generosity gained the upper hand over formal proprieties and personal inconveniences, and he is with us today. As an eminent Justice of the Supreme Judiciary of our state and more than that, as an outstanding alumnus of our college I welcome Your Lordship to this function.

Rev. Sr. Digna is a great friend of our college. As Principal of one of the best Women's colleges in South India she is well known in all educational circles of our country. Whenever I listen to her in educational conferences or Senate meetings I confess I feel a bit envious of one of the other sex speaking so clearly and forcefully. I am particularly happy that she is with us for this year's College Day, because this year the Silver Jubilee of her joining the Sisterhood and her Principalship is being celebrated. We rejoice with her on all that she has done and meant for generations of students in her College and to the academic world. We welcome you Sr. Digna most cordially to this meeting.

Mr. C. I. Mathunny, Business Manager of the Alwaye Settlement who led the Thanksgiving Service this morning is another distinguished Old Student of our College. The Alwaye Settlement is a daughter institution of this College in that it was started by some of the staff and students of this college. We are happy that Mr. Mathunny is with us this evening and I accord a hearty welcome to him.

I welcome most heartily our many friends and Old Students, the Rector and the Rev. Fathers from the Apostolic Seminary and other institutions, Mrs. Mathunny, our students, staff, their families and all others who have kindly come to grace this occasion with their presence.

Thank you.

COLLEGE DAY (FEBRUARY 23, 1968)

Principal's Report

I have great pleasure in presenting you with this report of the general life and work in this college during 1967—'68. The college Day was celebrated last year on February 10, 1967. The Rev. Michael John, an Old Student of the College led the morning worship. The Public meeting was presided over by Mr. V. M. Ittyerah who was one of the founders of this college, and the Speaker was Principal M. P. Manmadhan, another Old student.

Examination Results and Academic Records

Results of the University Examinations: March—April 1967.

	No. appeared for the exam.	No. passed I	II	III	Total	Percentage
1. *Pre-Degree Course*						
Group I	76	8	25	32	65	85·5%
Group II	67	5	30	28	63	94%
Group III	49	0	2	27	29	59·2%
2. *First year of the (3 year) B. Sc. Special (Part I English) Examination*	54	0	12	41	53	98·2%
3. *Final year of the (3 year) Degree Course :—*						
B. A. Degree Examination						
Part IV Economics	36	0	3	24	27	75%
Part IV Philosophy	6	0	1	5	6	100%
B. Sc. Degree Examination						
Part IV Mathematics	33	3	2	9	14	42·7%
Part IV Physics	31	4	12	6	22	70·9%
Part IV Chemistry	36	6	17	10	33	91·7%
4. *M. Sc. Degree Examination :—*						
Mathematics – Previous	13	–	–	–	9	69·2%
Final	9	3	2	3	8	88·8%
Physics – Previous	23	–	–	–	23	100%
Final	22	11	10	1	22	100%
Botany – Previous	8	–	–	–	8	100%
Final	8	2	6	0	8	100%
5. *M. A. Degree Examination :—*						
History	8	0	7	1	8	100%

Of these, the results of M. A. History (Final), M. Sc. Mathematics (Final) M. Sc. Botany (Final) were of the first batch of students.

Results of the College Annual Examinations :—

All the students of the Junior classes (Jr. Pre-Degree, class I and M. A. Previous) except 27 students from Jr. Pre-Degree Class and 6 from Class I (Degree course) were promoted to the higher classes.

Strength of the College

		Men	*Women*	*Total*
Pre-Degree	(Junior)	172	82	254
do.	(Senior)	184	99	283
Class I	(all groups)	132	136	268
Class II	(do.)	92	104	196
M. A. History	(Previous)	5	6	11
do.	(Final)	7	7	14
M. Sc. Mathematics	(Previous)	5	10	15
do.	(Final)	6	7	13
M Sc. Physics	(Previous)	9	3	12
do.	(Final)	6	5	11
M. Sc. Botany	(Previous)	2	6	8
do.	(Final)	4	4	8
Research in Psychology			1	1
	TOTAL	624	470	1094

Scholarships

The following scholarships have been received by our students this year :—

National Scholarship :—

Pre-Degree 1st year	: 3
do 2nd year	: 9
B. A./B. Sc. 1st year	: 2

National Loan Scholarship :—

Pre-Degree 1st year	: 12
do. 2nd year	: 15
B. A./B. Sc. 1st year	: 10
do. 2nd year	: 17
M. A./M. Sc. 1st year	: 7
do. 2nd year	: 1

National Merit Scholarship to Teachers' Children :—

Pre-Degree 2nd year	: 1
B. A./B. Sc. 2nd year	: 1

National Science Talent Scholarship :—

B. Sc. 2nd year	: 2

Sports Scholarship :—

Pre-Degree 2nd year	: 1	

University Merit Scholarship :—

Pre-Degree 1st year	: 3	
do. 2nd year	: 1	
B. A./B. Sc. 1st year	: 5	
do. 2nd year	: 4	
Chechamma Memorial Scholarship	: 5	
Boobilee Scholarship	: 1	(Senior Pre-Degree)
College Co-operative Society Scholarship	: 1	(Junior Pre-Degree)
Rotary Club Scholarship (awarded by the Rotary Club, Alwaye)	: 1	(Junior Pre-Degree)

In addition to the above scholarships 65 students have been awarded financial assistance from the students Aid Fund for this year.

Staff

The strength of the teaching staff at present is 60. There have been some changes in the various departments among the teaching staff early this year. We thank all those friends who loyally served the college and left us at the end of the last academic year.

I must mention the name of Sri. C. P. Andrews who retired at the end of last year after serving the college for 38 long years. Mr. Andrews has served the college on the staff of the Biology department and also for a long period as lecturer in Physical education. By his unstinted love of sports and games he has brought unprecedented prestige to the faculty of Physical Education in the state. We wish Mr. Andrews and his family all the best in the years to come. Some of the friends and students of Mr. Andrews have donated for a stadium comprising a basket ball court and a tennis court in his honour.

Mr. K. Govindankutty Menon who was on study leave has rejoined duty as lecturer in Physics in October 1967. Mr. M. V. Kurien (Economics) Mr. Abraham Philip (Chemistry), Rev. Fr. K. P. George (Physics) are away in the U. S. A. doing work in their respective fields. This year Dr. P. M. Mathai has gone to Toronto as a post-doctoral research scholar. He is granted study leave for 1 year. Dr. Mathai's family also is with him. Mr. K. M. Koshy (Chemistry) is away on study leave at Alberta in Canada.

According to the constitution of the college the Board of visitors appointed Mr. C. T. Benjamin as Principal at the beginning of this academic year in place of Dr. P. M. Mathai who had completed 5 years as Principal.

The college is proud of its fine team of teaching staff. Over and above competence and sincerity in their work they have been able to evince a unity of purpose and an exalted sense of vocation in their profession during the many occasions of upheavals among students and teachers of colleges in Kerala during this year. I am glad to state that the students and the non-teaching staff of the

college by and large have also shown a sense of responsibility and loyalty to their work and the college during this year. Such a development of the right attitudes, we consider, is at least a partial fulfilment of the purpose for which this college was started.

During the last Mid Summer vacation Mr. T. K. Avirah, Lecturer in Physics attended the Summer Institute in Physics at the University centre for Physics, Ernakulam, Dr. C. V. Thampi, Lecturer in Botany attended the Summer Institute at Trivandrum.

National Cadet Corps

The programmes of National Cadet Corps began early in the year with the enrolement of cadets. Five hundred and three cadets were enrolled in July and regular Training classes began before the end of July.

N. C. C. Day celebrations were held in the College on November 20th, 1967. The Principal hoisted the flag and took salute at the March past by the cadets under our 20 Kerala Bn., Alwaye. Demonstrations in platoon attack and Ambush were the highlights of the day.

General Life of the College

In spite of some upsettings in the academic life of Kerala, we had on the whole a comparatively quiet academic life. The College Union, The Pre-Degree Forum and the various Associations of the College were all very co-operative in the general life and work of the college.

The Staff and Students have been regularly participating in the religious life of the college. All the students attend one or the other of Scripture, Moral Instruction and Christian Instruction classes which are conducted by members of the staff, christian and non-christian. Regular services and prayers are held in the college Chapel and in the Hostels.

Life in the 2 Women's Hostels and the 5 Men's hostels has been on the whole healthy and sound. The Y. W. C. A hostel and the 3 Day-Scholars' Associations also were functioning well. All the units of the college community celebrated their annual socials during this term.

We sustained a heavy loss at the demise of Mrs. Mariamma Baby, the late lamented wife of Dr. A K. Baby of our college. Mrs. Baby passed away during September 1967 after a brief period of illness. She was an active and a very helpful member of the college community. She was warden of the West Hostel for 2 years. Let me take this occasion to express our heart-felt condolence and sympathies to Dr. Baby.

During the year under review we were privileged to welcome to our midst some outstanding visitors such as Prof. Samuel Mathai, Vice-chancellor of our

University, Mahakavi G. Sankara Kurup, District Collector Mr. Narayana Swami, Hon'ble Minister Panampilly Govinda Menon, His Holiness Swami Chinmayanandaji, Mr. S. Nijalingappa, Chief Minister of Mysore and President of the Indian National Congress and Dr. E. Stanley Jones.

An international team from the United Board of Christian Higher Education visited the College during November 1967 and expressed satisfaction at the working of the college. The team consisted of:—

Dr. Merton D. Munn	:	U. S. A.
Dr. Hachiro Yuasa	:	Japan
Rev. P. T. Chandy	:	India
Dr. William P. Fenn	:	U. S. A. (who was for long in China)

Grants and Donations

U. G. C. Grant for arrears of salary	:	Rs.	4546=51
Advance teaching grant for 1967—'68	:	Rs.	33500=00
U. G. C. grant for Students Aid Fund	:	Rs.	2500=00
U. G. C. Grant for Post-graduate studies in Humanities (M. A. History)	:	Rs.	4000=00
Annual Basic grant to Planning Forum	:	Rs.	800=00
Guest house Fund through Asia Christian College's Assn.	:	Rs.	1047=21
For Christian Literature for women Interchurch council of Canada	:	Rs.	2076=30
Helping needy non-teaching staff fund	:	Rs.	165=00
T. C. Joseph's Prize Fund	:	Rs.	638=00
From Mr. Pothen Varghese	:	Rs.	374=29
Golden Jubilee Fund	:	Rs.	6590=35
C. P. Andrews Stadium Fund	:	Rs.	4040=69

I thank the State Government, The U. G. C., the University and other benefactors for all the help they have given to the college

Old Students' Association

An attempt is being made to revive the Old Students' Association. The approaching Golden Jubilee of the college (to be celebrated in 1971) has given it greater relevance. We are collecting the addresses of Old students with a view to establishing units of Old students' Association at various centres. Last year's batch of outgoing students made a good beginning for the Old students' Association fund by contributing between Rs. 6000/- and Rs. 7000/-.

We were having only 4 years of undergraduate course so far. This year we have no class III. Next year when that also comes we shall be extremely pressed for rooms. A building is being constructed mainly for housing the B. Sc. Chemistry laboratory. The building is now partial; even that is estimated to cost Rs. 300,000/-

We are hoping to get it finished by the beginning of the next academic year. We hope to get a grant from the U. G. C. at least to meet part of the cost though so far we have not got any funds towards meeting the expenses for the building.

Before concluding this report let me thank the members of the college community, staff–teaching and non-teaching–and students for their splendid co-operation and sincere attempts to make our common life here a blessing and a joy.

Thank you

C. T. BENJAMIN,
Principal.

For Best Results

Use

Trisodium Phosphate

Largely used in

Paper Mills, Tanneries, Textile Mills
for water softening etc.

Manufacturers

INDIAN RARE EARTHS LIMITED

(A Government of India Undertaking)

Udyogamandal P. O.
ALWAYE
Kerala State

മലയാള
വിഭാഗം.

ഉള്ളടക്കം

ഓർമ്മയുടെ ഓളങ്ങളിൽ (കവിത) 1 എൻ. എച്ച്. കുമാർ

ചർച്ചിൽ (ഒരവലോകനം) 2 ജോർജ്ജ് കുരുവിള

മരണത്തിന്റെ നിഴലിൽ (ചെറുകഥ) 4 പൗലോസ്

ജീവിക്കാൻ പഠിക്കൂ 9 അയ്യപ്പൻ ഡി.

ഒരു യാത്രാമൊഴി (കവിത) 10 പി. ബാലകൃഷ്ണൻ

നിഴൽപ്പാടുകൾ (ചെറുകഥ) 11 കെ. കമലാകൃഷ്ണൻ

കലയും ജീവിതവും 15 പി. ടി. ലോനപ്പൻ

ഇടിയാപാട (കവിത) 17 ശിവപള്ളി നാരായണൻ

വസന്തസമാഗമം (ചെറുകഥ) 18 ത്രേസ്യാ ജേക്കബ്

പ്രതീക്ഷ (ഗദ്യകവിത) 22 വത്സല കുമാരി

പെൺകുട്ടി ബി. എ. പാസ്സായിട്ടില്ല (കൊച്ചുകഥ) 23 കെ. ജേക്കബ്

നാലുപേർ (കവിത) 26 ഗിരിജാദേവി

നന്മകൾമാത്രം (ചെറുകഥ) 27 ഏല്യാമ്മ പീറ്റർ

സമയത്തിന്റെ വില (ലേഖനം) 29 അന്നാമ്മ ഫിലിപ്പ്

ഏകാന്ത പഥിക (ചെറുകഥ) 31 ബി. സാവിത്രി

പ്രത്യാഗമനം (കവിത) 36 എൻ. കെ. ലീലാമ്മ

ചെകുത്താൻ പാറ 37 പി. എ. അലക്സാണ്ടർ

പരാജിത (ചെറുകഥ) 40 രവി കാരിക്കോട്ട്

കവിത

ഓർമ്മയുടെ ഓളങ്ങളിൽ

എൻ. എച്ച്. കമാർ I B. A. Economics & History

കേക

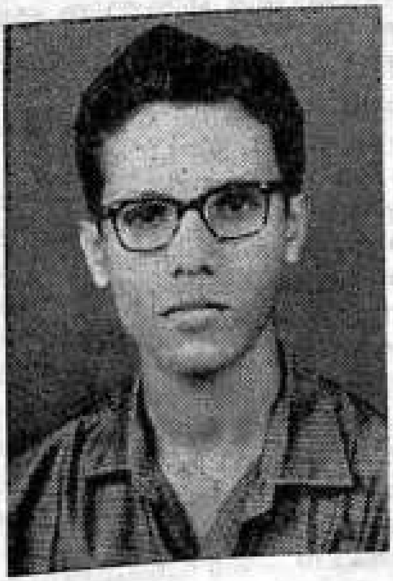

മാദകാമലഗാന-
    മാധുരി ചൊരിഞ്ഞുമത്-
പ്രാണനിലനവദ്യ
    ഭാഗ്യദേവതേ, നീയും

താരകാഞ്ചിത നീല-
    വാനിലെ പ്രഭാസരി-
ത്തോമലേ, പകർന്ന നീ
    ജീവനിൽ മമാത്മാവിൽ

കുങ്കുമം തൊഴും കവിൾ
    മമദർശനത്താലെ
ചെങ്കതിരണിഞ്ഞതി-
    നൊള്ളുന്ന ഹൃത്തിൽ വീണ്ടും

വേർപെടാൻ കാലത്തിൻ്റെ
    നിർദ്ദയവിനോദത്താൽ
കണ്ണുനീരണിഞ്ഞു നീ
    യാത്ര ചോദിക്കും നേരം

മോഹനമദാലസ-
    രാത്രികൾ സങ്കല്പത്തിൽ
ഞാൻ പടുത്തുയർത്തിയ-
    തൊക്കെയും മണ്ണായ്ത്തീർന്നു

ചഞ്ചലാളകവണ്ടിൻ-
    നിരയാപ്പൊൽത്താമര-
ത്താരിനെച്ചുറ്റിപ്പാറി-
    ച്ചാഞ്ചാടിക്കളിക്കവേ,

വിപ്പിട്ടൊരിതളിലെ
    മാധുരി നിർഗ്ഗമിക്കവേ
മാറിലേക്കെത്തുവാൻ
    കൊതിയായെന്നാകിലും

അത്തനാധരത്തിൽ ഞാൻ
    ചുംബനം പകർന്നീലാ,
വരളുന്നതലെൻ കയ്യാൽ-
    ത്തഴുകിത്തന്നില ഞാൻ.

വേണ്ട ഹാ! പരിഭവം,
    കാലത്തിൻവഴിവക്കിൽ
വീണ്ടും നാം പരസ്പര-
    മൊരിക്കൽക്കാണില്ലല്ലീ?

ചർച്ചിൽ—ഒരവലോകനം

George Kuruvilla, Class I physics (special)

ബർണ്ണാഡ്ഷായെ പലതരം വൃക്ഷങ്ങൾ തിങ്ങിവളരുന്ന ഒരു കാടിനോട് ആരോ ഉപമിച്ചതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ചർച്ചിൽ ഒരു കാടുതന്നെയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം രാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻ, വാഗ്മി, ചരിത്രകാരൻ, ജീവചരിത്രകാരൻ, യുദ്ധകാര്യ ലേഖകൻ, നോവലെഴുത്തുകാരൻ, പട്ടാളക്കാരൻ ബ്രാണ്ടികുടിയൻ എന്നു വേണ്ട എല്ലാമായിരുന്നു എന്ന് റോബർട്ട് ലൂയി ടെയിലർ എഴുതി.

ചർച്ചിൽ മരിച്ചിട്ട് 68 ജനുവരിയിൽ മൂന്നു വർഷം തികയുന്നു. പത്തു കാളരാത്രികൾ രോഗക്കിടക്കയിൽ കിടന്ന് അദ്ദേഹം തള്ളിനീക്കി. ആ ദീപം അണയുമെന്ന് തീർച്ചയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തങ്ങളുടെ മഹാനായ നേതാവിന്റെ മരണം ഏതു സമയവും സംഭവിക്കാം എന്ന ഭയത്തോടെ ജനങ്ങൾ മിഴിച്ചു നോക്കുമ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണവാർത്ത ടെലിപ്രിന്ററിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. മരണവാർത്ത അറിഞ്ഞപ്പോൾ ശ്രീ വി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ പ്രസ്താവിച്ചു "അദ്ദേഹം മഹാനായ ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനായിരുന്നില്ലെങ്കിൽത്തന്നെ ഒരു സാഹിത്യകാരനെന്ന നിലയിലെങ്കിലും ചരിത്രത്തിൽ എന്നും ജീവിക്കും". ചർച്ചിലിന്റെ മൃതദേഹം ഉന്നത രാഷ്ട്രബഹുമതികളോടെ സംസ്കരിക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശം ഉന്നയിച്ചത് രാജ്ഞിതന്നെയായിരുന്നു. അവർ വിലാപയാത്ര നയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ബഹുമതി പതിനൊന്നാം നൂററാണ്ടിൽ രണ്ടു ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാന മന്ത്രിമാർക്കു മാത്രമേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

കോളനികൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കുന്നത് ചർച്ചിലിനിഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. 'ചക്രവർത്തിയുടെ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വിസ്തൃതി കുറയ്ക്കുവാൻ അല്ല, ഞാൻ പ്രധാനമന്ത്രിയായത്', എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം ഗാന്ധിജി, നെഹ്റു തുടങ്ങിയ നേതാക്കളെ അദ്ദേഹത്തിനു പുച്ഛമായിരുന്നു. ഈ ഒരു തെററുകൊണ്ട് ചർച്ചിലിനെ നാം ബഹുമാനിക്കാതിരിക്കുന്നത് ശരിയല്ല.

മഹായുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭദശയിൽ നേതൃത്വം ചേംബർലെയിനിലായിരുന്നു. യുദ്ധകാല പ്രധാനമന്ത്രിയാകാനുള്ള യോഗ്യത അദ്ദേഹത്തിൽ കോമൺസ് സഭ കണ്ടില്ല. പ്രധാന മന്ത്രിയാകുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരുവനെ അവർ കണ്ടെത്തി. അന്ന് ചർച്ചിൽ നേവിയുടെ ചാർജ്ജ് വഹിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് 65 വയസ്സ് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. "I have nothing to offer but blood, toil, tears and sweat" എന്ന വാചകം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനാരോഹണ പ്രസംഗം പ്രസിദ്ധമാണ്.

ബ്രിട്ടൻ സമരസജ്ജയല്ലായിരുന്നു. ഒക്ഷാമാസ്ത്രം മുട്ടിയ അവൾ യുദ്ധത്തിൽ വിഴുകയായിരുന്നു. ആത്മവിശ്വാസവും പ്രസംഗപാടവവും ചർച്ചിലിന്റെ ഗുണങ്ങളായിരുന്നു. 'വിജയം നമ്മുടേതാണ്' എന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ജനങ്ങളുടെ കെട്ടടങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആത്മവിശ്വാസം ഉണർന്നെഴുന്നേല്ക്കുകയായിരുന്നു. ഉയർത്തിയ കയ്യുടെ വിരലുകൾ Victory–യെ ലക്ഷ്യമാക്കി V എന്ന ആകൃതിയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഇരിക്കുന്ന ചർച്ചിലിനെ നാം എന്നും ഓർക്കും. സിഗററും ബ്രാണ്ടിയും അദ്ദേഹം ഏററവും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു.

'ചർച്ചിലിന്റെ നാക്കും റൂസ്‌വെൽററിന്റെ പണക്കൊഴുപ്പും' ആണ് യുദ്ധം ജയിപ്പിച്ചത് എന്ന് ആളുകൾ പറയാറുണ്ട്. രണ്ടുപേരും ഉററ മിത്രങ്ങളായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. റൂസ്‌വെൽററിന്റെ അപ്രതീക്ഷിതമായ മരണം ചർച്ചിലിന് ഒരാഘാതമായിരുന്നു. ഒന്നു ശരിയാണ്, രണ്ടുപേരുടേയും പരിശ്രമം യുദ്ധം ജയിക്കാൻ വളരെ സഹായിച്ചു. ചർച്ചിൽ 18 മണിക്കൂർ വരെ ഓരോ ദിവസവും നിരന്തരം ജോലി ചെയ്തിരുന്നു. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം ക്ഷീണിച്ചില്ല.

ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും ആണ് ആദ്യം സ
ഖ്യമുണ്ടാക്കിയത്. പ്രധാനമന്ത്രി ഫ്രാൻ
സ് സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ഫ്രഞ്ച് പ്രധാനമ
ന്ത്രി റെയിനാൾഡ് ചോദിച്ചു. "ഞങ്ങൾ
ജർമ്മനിയും ആയി സ്വന്തം സന്ധിയുണ്ടാക്കി
യാൽ ബ്രിട്ടൻ എന്തു ചെയ്യും" എന്ന്. ചർ
ച്ചിൽ ഉടൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. "പ്രതികാരം
ചെയ്യുവാൻ ബ്രിട്ടൻ മടിക്കയില്ല. എന്തുവ
ന്നാലും ഞങ്ങൾ കീഴടങ്ങുകയില്ല"

'പ്രിൻസ് ഓഫ് വെയിൽസ്' എന്ന യു
ദ്ധക്കപ്പൽ ബ്രിട്ടീഷ് നേവിയുടെ അഭിമാന
ഭാജനമായിരുന്നു. ഒറ്റപ്പെട്ടുപോയ ഈ
കപ്പലിനെ ജപ്പാൻ വിമാനസേന സർവ്വശ
ക്തിയുമുപയോഗിച്ച് ആക്രമിച്ചു. കപ്പൽ
തകർക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. ഒരു ജപ്പാൻ
വൈമാനികൻ തന്റെ വിമാനത്തെ കപ്പ
ലിന്റെ പുകക്കുഴലിൽ കുത്തനെ വീഴ്ത്തി
ആത്മബലിയർപ്പിച്ചു. എൻജിനു തീപിടി
ച്ച് കപ്പൽ രണ്ടായിപ്പിളർന്നു. വെള്ളത്തിൽ
നീന്തിത്തുടിച്ചിരുന്ന ആയിരക്കണക്കിനു
നാവികരെ ജപ്പാൻ വിമാനങ്ങൾ വെടി
വെച്ചുകൊന്നു. 'പ്രിൻസ് ഓഫ് വെ
യിൽസ്' ന്റെ പതനം കോമൺസ് സഭ
യിൽ പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ ചർച്ചിൽ ക
രഞ്ഞു.

കാറ്റ് മാറിവീശുകയായിരുന്നു. ഉടൻ
വിജയം വരിക്കാമെന്ന് ബ്രിട്ടീഷ് ജനത
വിശ്വസിച്ചു. അവർ മടിയന്മാരാകാതിരി
ക്കാൻ ചർച്ചിൽ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി 'ഹിറ്റ്
ലർക്ക് ഇനിയും 300 ഡിവിഷൻ പട്ടാളമു
ണ്ടെ'ന്ന്. എല്ലാക്കാര്യത്തിലും ചർച്ചിലി
നു ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഓരോ
വകുപ്പുകളും നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന രീതി അറി
യുമ്പോൾ നാം ഞെട്ടിപ്പോകും.

ചർച്ചിൽ അമേരിക്കൻ പ്രസിഡണ്ടി
ന്റെ അതിഥിയായി അമേരിക്കയിൽ താമ
സിക്കുകയായിരുന്നു. ചാരിയിരുന്ന വാ
തിൽ തുറന്ന് പ്രസിഡൻറ് ചർച്ചിലിന്റെ
മുറിയിൽക്കയറി. പൂർണ്ണനഗ്നനായി മുറി
യിൽക്കൂടി നടക്കുന്ന ചർച്ചിലിനെ അദ്ദേ
ഹം കണ്ടു. പ്രസിഡണ്ട് പിറകോട്ടു മാ
റിയപ്പോൾ പ്രധാനമന്ത്രി പറഞ്ഞുപോൽ.
"സാരമില്ല. ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രി
നഗ്നനായി വന്ന് അമേരിക്കൻ പ്രസിഡ
ന്റിനെ സ്വീകരിക്കുന്നത് ആദ്യമായി
രിക്കും."

ഇൻഡ്യക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയ കാലം.
നെഹ്റു ഇൻഡ്യയുടെ പ്രധാനമന്ത്രിയാ
ണ്. ചർച്ചിൽ ലണ്ടനിൽവെച്ച് നെ
ഹ്റുവിനോടു പറഞ്ഞു "ഇതാ ഭയത്തെ
യും വിദ്വേഷത്തെയും അതിജീവിച്ച ഒരു മ
നുഷ്യൻ." മറ്റൊരിക്കൽ ചർച്ചിൽ ഇന്ദി
രാഗാന്ധിയോടു പറഞ്ഞു. "ഒരു കാലത്ത്
നാം ബദ്ധശത്രുക്കളായിരുന്നു. എന്തായാ
ലും ഇന്ന് നാം ഉറ്റ സുഹൃത്തുക്കളാണ്."
ഇന്ദിരാഗാന്ധി "സാർ, ഞാൻ അങ്ങയെ
ഒരിക്കലും ഒരു ശത്രുവായി വിചാരിച്ചിരു
ന്നില്ല." ചർച്ചിൽ. "പക്ഷേ ഞാൻ അങ്ങ
നെ വിചാരിച്ചിരുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാ
ക്കണം."

വിൻസ്റ്റൻ ചർച്ചിലിന്റെ കുടുംബജീ
വിതം സന്തുഷ്ടമായിരുന്നു. തന്റെ ഭാര്യ
യുടെ ഇഷ്ടത്തിനെതിരായി ഒരിക്കലും അദ്ദേ
ഹം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ലത്രെ. ഒരിക്കൽ ചർ
ച്ചിൽ പറഞ്ഞു "ഒരു സമയം എനിക്ക് പ്ര
ധാനമന്ത്രിയാകുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതയില്ലാ
യിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ നിന്ന്
എന്നന്നേക്കുമായി വിടവാങ്ങുമായിരുന്നു."

അറുപത്തിനാലു വർഷം സർ വിൻസ്റ്റൻ
കോമൺസ് സഭയിൽ അംഗമായിരുന്നിട്ടു
ണ്ട്. 1964 ജൂലൈ 28-ാം തീയതി സങ്കട
ത്തോടും സംതൃപ്തിയോടുംകൂടി അദ്ദേഹം പാർ
ലിമെന്റിൽ നിന്ന് വിടവാങ്ങി. അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ സേവനങ്ങളെ പ്രകീർത്തിച്ചു
കൊണ്ട് കോമൺസ് സഭ ഇങ്ങനെ ഒരു
പ്രമേയം പാസ്സാക്കി. "വുഡ്"വാർഡിൽ
നിന്നുള്ള ബഹുമാന്യനായ മെമ്പർ സഭ
യിൽ നിന്ന് വിരമിക്കുന്നതിനെ പരി
ഗണിച്ച് പാർലിമെന്റിനും, രാഷ്ട്രത്തി
നും, ലോകത്തിനും അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള
സേവനങ്ങളോട് സഭക്കുള്ള സീമാതീതമാ
യ അഭിനന്ദനവും കൃതജ്ഞതയും രേഖപ്പെ
ടുത്തുവാൻ സഭ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ്
ജനത ഒറ്റയ്ക്കായിരുന്ന കാലത്ത് അദ്ദേഹം
നൽകിയിട്ടുള്ള പ്രചോദനവും വിജയം വ
രിക്കുന്നതുവരെ നൽകിയിട്ടുള്ള നേതൃത്വവും
എല്ലാറ്റിനും ഉപരിയായി സഭ അനുസ്മരി
ക്കുന്നു."

മരണത്തിന്റെ നിഴലിൽ

By Poulose, Class II English

ചുവന്ന കമ്പിളി വിരിച്ച പതിമ്മൂന്നാം നമ്പർ ബെഡ്ഡിൽ കിഷോർ തളർന്നു കിടക്കുന്നു. ദുഃഖത്തിന്റെ പ്രതിരൂപംപോലിരിക്കുന്ന അന്നാമ്മച്ചേച്ചി കട്ടിലിന്റെ പടിയിൽ മുഖമമർത്തി തേങ്ങിത്തേങ്ങിക്കരയുകയാണ്. ലില്ലിച്ചേച്ചി താടിക്ക് കയ്യുംകൊടുത്ത് കിഷോറിനോട് ചേർന്നിരിപ്പുണ്ട്.

പത്തു വർഷങ്ങൾ—

വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടി.

വീണ്ടും ഈ നിലയിൽ കണ്ടുമുട്ടേണ്ടായിരുന്നു.

പക്ഷേ......എല്ലാം കഴിഞ്ഞു. പകലുറക്കത്തിൽക്കണ്ട ഏതോ ഒരു സ്വപ്നംപോലെ എല്ലാം കഴിഞ്ഞു.

ഞാൻ അന്നാമ്മച്ചേച്ചിയെ ശ്രദ്ധിച്ചു.

ജീവിതത്തിന്റെ വഴിത്താരയിൽ കണ്ടുമുട്ടിയ രാജകുമാരനോടൊത്ത് പ്രതീക്ഷകളുടെ കനികൾ തിന്ന് സ്വയം മറന്നുപോയ ഒരു ശരീരം. പിന്നെയോ? വേദനിക്കുന്ന ആത്മാവ്. ആശുപത്രിയുടെ മുറ്റത്തു വീണു കിടക്കുന്ന വാകയുടെ ചുവന്ന പൂക്കളെ നോക്കി നെടുവീർപ്പിടുകയാണവർ. വാകയുടെ ചുവട്ടിൽ ആരോ വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടിരിക്കുന്ന എച്ചിലിലയ്ക്കുവേണ്ടി കാക്കകൾ ബഹളം കൂട്ടുകയാണ്. ആർക്കും വേണ്ടാത്ത ഒരു തെണ്ടിച്ചെറുക്കൻ ആ കാഴ്ചകണ്ട് രസിച്ചുനില്ക്കുന്നു.

ജൂഹുവിലെ കാറ്റിന്റെ കുളിർമയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, മനുഷ്യപുത്രൻ എറിയുന്ന അപ്പക്കഷണങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കൂട്ടമായെത്തുന്ന കടൽക്കാക്കകൾ അന്നാമ്മച്ചേച്ചിക്ക് ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ഒരു കാഴ്ചയായിരുന്നിരിക്കാം. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയിട്ട് ഫലമില്ല. സിഗററ്റിന്റെ കറപിടിച്ച ചുണ്ടുകളിൽനിന്നും അടർന്നുവീണ അർത്ഥമില്ലാത്ത ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളെയോർത്ത് കരഞ്ഞിട്ട് പ്രയോജനമില്ല. കല്പടവുകൾ വളരെയേറെ പിന്നിട്ടിരിക്കുന്നു.

ഭൂതകാലത്തിലെവിടെയോവച്ച് കണ്ടുമുട്ടിയ വെളുത്തു മെല്ലിച്ച ഒരു പെൺകിടാവ് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഓർത്തുപോകുന്നു.

"പിന്തിരിഞ്ഞു നോക്കരുത്. ഒരു പക്ഷേ കാലടികളിൽ ചതഞ്ഞരഞ്ഞുകിടക്കുന്നത് ഒരു കാലത്ത് ഓമനിച്ച സ്വപ്നങ്ങളായിരിക്കും."

എനിക്കും അതു മാത്രമേ പറയാനുള്ളൂ.

തകർന്ന ശബ്ദങ്ങളേയും നഷ്ടപ്പെട്ട ദിനങ്ങളേയും ഓർത്ത് എന്തിന് നെടുവീർപ്പിടുന്നു?

എന്റെ തത്വശാസ്ത്രം എല്ലാവരും സ്വീകരിക്കണമെന്നില്ല. മനുഷ്യൻ നിസ്സഹായനാണ്. ഇന്നലെയുടേയും അജ്ഞാതമായ നാളെയുടേയും അവ്യക്തമായ നിഴലുകൾ കെട്ടുപിണഞ്ഞുകിടക്കുന്ന 'ഇന്നി'ന്റെ പെരുവഴിയിൽ പകച്ചുനില്ക്കുന്ന പാവം ഒരു ജീവി. അവന്റെ ജീവിതം നിർവ്വചിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. അതിനിടയിൽ അനേകം അന്നാമ്മച്ചേച്ചിമാർ വഞ്ചിതകളാവുന്നു. പരിഭവിച്ചിട്ട് കാര്യമില്ല. വീണിട്ടു കേഴുകയല്ല, വീഴാതെ നോക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

അനിൽകുമാർ,

നിങ്ങളോർക്കുന്നോ?

മറന്നുപോയിരിക്കും ഇല്ലേ?

നിങ്ങൾ ക്രൂരനാണ്.

സത്രങ്ങളിലെ ഇരുട്ടു നിറഞ്ഞ മുറികളിലെ നിശ്വാസങ്ങൾ നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നില്ലേ?

കുറേ നിമിഷങ്ങൾ—

തന്റേതായ സകലതും നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയർപ്പിച്ച നിമിഷങ്ങൾ മറക്കാൻ സാധിക്കുമോ?

ഓർമ്മകൾ നിങ്ങളെ വേട്ടയാടുന്നില്ലേ?

ആ നിമിഷങ്ങളുടെ സ്മാരകംകൂടി ഇതാ അണയാൻ പോകുന്നു.

കിഷോറിന്റെ കഥയാണത്—ജീവിതത്തിനും മരണത്തിനും ഇടയ്ക്കുള്ള നേർത്ത അതിർത്തിരേഖയിൽക്കിടന്ന് വീർപ്പുമുട്ടുന്ന കിഷോറിന്റെ കഥ.

ഇന്നാവരെ മരണത്തെ എനിക്ക് ഭയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഇന്ന് ഞാൻ മരണത്തെ ഭയപ്പെടുന്നു—കിഷോറിന്റെ ബെഡ്ഡിൽ പതിയിരിക്കുന്ന മരണത്തെ. കിഷോറിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ മുഖത്തെ നോക്കാൻ എനിക്കു കെല്പില്ല. ചെമ്പിച്ച മുടിയും പൂച്ചക്കണ്ണുകളുമുള്ള ആ കുട്ടി തകർന്ന ഒരു സ്വപ്നംപോലെ തളർന്നു കിടക്കുന്നു. മയക്കം തെളിഞ്ഞാൽ അവനൊന്നേ ചോദിക്കാനുള്ളൂ.

"ഡാഡിയെവിടെ?"

അന്നാമ്മച്ചേച്ചിയെ ഇഞ്ചിഞ്ചായിക്കൊല്ലുന്ന ചോദ്യം. വയ്യ. ഓർമ്മകളുടെ കെട്ടുകൾ അഴിയുമ്പോൾ തളർന്നുപോകുന്നു.

രണ്ടുദിവസം മുൻപായിരുന്നെങ്കിൽ പതിമൂന്നാം നമ്പർ ബെഡ്ഡിൽ കിടന്നിരുന്ന തോമസ് ചോദിക്കുമായിരുന്നു.

"എന്താ പതിന്നാലേ ഇത്ര ചിന്തിക്കുന്നത്?"

പക്ഷേ ഇനി അയാളുടെ ശബ്ദം ഒരിക്കലും കേൾക്കുകയില്ല.

കാമുകനും സാഹിത്യകാരനുമായിരുന്നു തോമസ്. അയാളെപ്പോഴും എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമായിരുന്നു.

അയാൾ സെലീനയെന്നൊരു പെൺകുട്ടിയെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു.

അവൾക്കുവേണ്ടി കൊല്ലാനും മരിക്കാനും അയാൾ തയ്യാറായിരുന്നു.

പക്ഷേ.........

ഒരു ദിവസം അയാൾ പറഞ്ഞതോർക്കുന്നു.

"സെലീനയെന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഏല്പിച്ച മുറിവുകൾ ഒരിക്കലും ഉണങ്ങുകയില്ല. എന്റെ ഹൃദയം മുഴുവൻ വേദനയാണ്. ഒരിക്കൽ ഞാൻ ലോകത്തെ കരയിക്കും—ദുഃഖത്തിന്റെ മാത്രം കഥകൾ പറഞ്ഞ്."

സെലീന ഏല്പിച്ച മുറിവിനെച്ചൊല്ലി അയാളിനി ഒരിക്കലും വേദനിക്കുകയില്ല. അയാളിനി ഒരിക്കലും ലോകത്തെ കരയിക്കുകയില്ല.

അയാൾ പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. "എന്റെ ബെഡ്ഡിൽ മരണം ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ ആഴ്ച ഈ ബെഡ്ഡിൽക്കിടന്ന് ഒരാൾ മരിച്ചതാ."

ഇന്നലെ രാവിലെ—അതോർക്കുമ്പോൾ പേടി തോന്നുന്നു. നേരം വെളുത്തു കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ തോമസിന്റെ വാചാലമായ സംസാരം കേട്ടില്ല.

നീലത്തുണികൾകൊണ്ട് മറച്ച പതിമൂന്നാം നമ്പർ ബെഡ്ഡിന് ഒരു നേഴ്സ് കാവൽ നില്ക്കുന്നു.

തോമസ് കിടന്ന് മരിച്ച അതേ ബെഡ്ഡിൽത്തന്നെയാണ് രാവിലെമുതൽ കിഷോർ കിടക്കുന്നത്.

എന്നും പുഞ്ചിരിക്കാറുള്ള, പതിനഞ്ചാം നമ്പർ ബെഡ്ഡിലെ എനിക്ക് പേരറിയാൻ പാടില്ലാത്ത സുഹൃത്ത് ഇന്ന് ധ്യാനത്തിലാണ്. കണ്ണടച്ച് കൈ കൂപ്പിക്കിടക്കുന്നു. തോമസ് മരിച്ചു കിടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടുകൂടി അയാൾ പുഞ്ചിരിച്ചു. അയാൾക്ക് രോഗത്തെപ്പറ്റി ആശങ്കയില്ല. നേഴ്സ്. പറയുന്നതൊന്നും അയാൾ അനുസരിക്കാറില്ല. പക്ഷേ ഉറങ്ങാത്ത രാവുകളുടെ നിശ്ശബ്ദയാമങ്ങളിൽ അയാളുടെ ബെഡ്ഡിൽ നിന്നും തേങ്ങലുകളും ഗദ്ഗദങ്ങളും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അയാളും മരണത്തെ ഭയപ്പെടുന്നുണ്ടായിരിക്കാം.

ലില്ലിച്ചേച്ചി നെറ്റിയിൽ സ്പർശിച്ചപ്പോഴാണ് ചിന്തയിൽ നിന്നുണർന്നത്.

"എങ്കിലും ബാബു ഒരെഴുത്തുപോലും അയച്ചില്ലല്ലോ?"

"ഓ"

"എന്നാണ് ഓപ്പറേഷൻ"

"പതിനഞ്ചാം തീയതി"

"ഇപ്പോൾ വയറുവേദനയുണ്ടോ?"

"ഓ സാരമില്ല"

അവർ വരാന്തയിലേക്ക് നടന്നകന്നു.

പത്തുവർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ്—

ഒരു ദിവസം—

തോരാത്ത മഴയുണ്ടായിരുന്ന അന്ന്—

ചുവന്ന കമ്പിളിപ്പുതപ്പിനുള്ളിൽ നിന്നും തല വെളിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ജനൽപ്പടിയിൽപിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന ലില്ലിച്ചേച്ചിയെയാണ് കണ്ടത്. ഉലഞ്ഞു. ഇനി ഈ കിടപ്പിന്റെ കാര്യവും കാരണവും എല്ലാം വിശദമാക്കണം.

"കുട്ടിയിന്ന് ക്ലാസ്സിൽ പോകുന്നില്ലേ?"

"സുഖമില്ല ചേച്ചി"

ഞാനെഴുന്നേററു ചെന്ന് വാതിൽ തുറന്നു.

"പനിക്കുന്നുണ്ടോ? തലവേദനയുണ്ടോ?"

അവർ എന്റെ നെററിയിൽ കൈവച്ചു നോക്കി.

എന്താണ് പറയുക? ഞാൻ വല്ലാതെ കറങ്ങി.

പെട്ടെന്നാണൊരു സൂത്രം എന്റെ മനസ്സിലുദിച്ചത്.

"ഓ, അതൊന്നുമില്ല. ഒരു ചെറിയ വയററുവേദന"

"ങ്ഹാ, കൊച്ച് മിടുക്കനാണല്ലോ. വയററുവേദനയായിട്ട് മരുന്നൊന്നും കഴിക്കാതെ പുതച്ചുമൂടി കിടക്കയാണല്ലേ? ഇതു കൊള്ളാമല്ലോ"

ലില്ലിച്ചേച്ചി വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

"എന്നാലെ കൊച്ചിന്റെപേക്കൊരു കാര്യം ചെയ്യ്. ആ 'ഡിസ്പെൻസറി,വരെയൊന്നുപോകു. വേണങ്കിൽ ഞാനും കൂടെ പോരാം."

"എന്റെ കയ്യിൽ അല്പം ചില്ലറ മരുന്നൊക്കെയുണ്ട്. അതു കഴിച്ചപ്പിന്നാണല്പം കുറവുകിട്ടിയത്."

ഞാൻ തട്ടിമുളിച്ചു.

അവർക്കാശ്വാസമായി. എന്റെ സൂത്രം ഫലിച്ചതിൽ എനിക്കും. "എന്നാലും ഞാൻ അന്നക്കുട്ടിയോടൊന്ന് പറയാം. അവളുടെ കയ്യിൽ ചില്ലറ മരുന്നൊക്കെയുണ്ട്""

സാരിത്തലപ്പ് തലയിലേക്ക് വലിച്ചിട്ട് ആ ചാററൽമഴ കൂസാതെ അവർ വേഗം വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ ഞാൻ നോക്കിനിന്നു—എത്രമാത്രം സ്നേഹമുള്ള ഒരു ചേച്ചി!

ഒരഞ്ചുമിനിട്ട് കഴിഞ്ഞെയുള്ളു. അന്നാമ്മച്ചേച്ചി റൂമിലേക്ക് വന്നു.

"വാട്ട്സ് ദി മാററർ വിത്ത് യു ബാബു? ഇപ്പോൾ നൊമ്പരമുണ്ടോ?"

ഞാനൊന്നും മിണ്ടിയില്ല.

"ഇത്രമാത്രം പരിചയമുണ്ടായിരുന്നിട്ടുകൂടി......വൈ യു ആർ. ഇതാ രണ്ട് ടാബ്ലററ്സ് കഴിച്ചോ"

"ചേച്ചി, മരുന്നു കഴിക്കേണ്ട സുഖക്കേടില്ല"

വയററുവേദനയില്ലാതെ അതിനുള്ള മരുന്നു കഴിച്ചാൽ......ഞാനാലോചിച്ചു.

ഞാൻ വല്ലാതെ കുഴഞ്ഞു.

ഇനി പറയാതെ ഒരു രക്ഷയുമില്ല.

ഒടുവിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"എനിക്കു"

"എനിക്കു"?"

"എനിക്ക് വയററുവേദനയില്ല"

"പിന്നെ?"

"ഞാനൊ ലില്ലിച്ചേച്ചി പരിഭവപ്പെടാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി ഒരു കള്ളം പറഞ്ഞതാ. കോളജിൽ നിന്ന് നാല്—ദിവസത്തേക്ക് സസ്പെൻഡ് ചെയ്തിരിക്കുകയാ"

"അമ്പടാ വീരാ, അപ്പൊ ആളല്പം 'ഫോർവേഡാ'ണല്ലോ"

ഒരു വല്ലാത്ത ചിരി പാസ്സാക്കിയിട്ട്, കൊച്ചടിവച്ച് അവർ നടന്നകന്നു.

ലില്ലിച്ചേച്ചി ലോഡ്ജിന്റെ തൊട്ടടുത്ത വീട്ടിലാണ് താമസിക്കുന്നത്. ഭർത്താവും രണ്ടോമനക്കുഞ്ഞുങ്ങളും ഉള്ള ഒരു കൊച്ചു കുടുംബം. ആർക്കും പരാതിയും പരിഭവവുമില്ല. ലില്ലിച്ചേച്ചിയുമായി പരിചയപ്പെട്ട അന്നു മുതൽ സ്വന്തം ചേച്ചിയെപ്പോലെയാണ് പെരുമാറുന്നത്—ഞാൻ തെററു ചെയ്താൽ ഉപദേശിക്കുകയും നല്ലതു ചെയ്താൽ സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിഷ്ക്കളങ്കയായ ഒരു സ്ത്രീ. അവരുടെ അനുജത്തി അന്നാമ്മ ബോംബെയിൽ ഒരു നേഴ്സാണ്. അവധിയിൽ വന്നിരിക്കുന്നു.

വൈകുന്നേരം കാപ്പികുടി കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ ഒരു പെറിമാസൺ നോവലും മറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു കിടക്കുകയായിരുന്നു.

"ഇപ്പോഴെങ്ങനെയുണ്ട്?"

അന്നാമ്മച്ചേച്ചിയുടെ പരിഹാസവാക്കുകൾ.

ഞാനൊരു കൃത്രിമച്ചിരി പാസ്സാക്കി.

"കേട്ടോ ബാബൂ, ആസ്പത്രിയിൽ 'റൗണ്ടി'നു പോകുമ്പോൾ ഓരോ രോഗിയോടും ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യമാണത്"

"ഓ അതു പോകട്ടെ, ബോംബെയിലെ ജീവിതമൊക്കെ എങ്ങിനിരിക്കുന്നു?"

"ഒഫ് കോഴ്സ് ജോളി. ഹോസ്പിററലിൽ ഡോക്ടേഴ്സിനെല്ലാം എന്നെ എന്തു കാര്യമാണെന്നോ! വാസ്തവത്തിൽ 'ഓപ്പറേഷൻ തീയേററി'ലും മററും ഒരു നേഴ്സിൻെറ സാമർത്ഥ്യം ഒരു 'ഫാക്ട്' ആണ്. ഡാക്ടർ അനിൽകുമാർ എന്നെ എത്ര പ്രാവശ്യം അഭിനന്ദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നോ!

"അനിൽകുമാർ സീനിയർ ഡോക്ടറാണോ?"

"നോ, നോ, അവിടുത്തെ അസിസ്റ്റൻറ് സർജൻ ആണ്. എന്തൊരു നല്ല മനുഷ്യനാണെന്നോ? മററു ഡോക്ടേഴ്സിനെല്ലാം 'ടപീസ്റ്റും', ഷ്യക്കം, ക്ലബ്ബും മദ്യവും ഒന്നും ഇല്ലാത്ത ലോകത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുകൂടി വയ്യ. സന്ധ്യയായാൽ അവർക്കെല്ലാവർക്കും ഓമർഖയ്യാമിൻെറ തത്വസംഹിതയാണ്– ഒരു കയ്യിൽ മധുവും മറേറ കയ്യിൽ മദിരാക്ഷിയും. എന്നാൽ അനിൽകുമാർ ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തനാണ്. അപ്പൂപ്പം ചില അവസരങ്ങളിലേ അദ്ദേഹം മദ്യപിച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ളു. പൂട്ടാപ്പുകൾ ചാടിവീഴുന്ന പരിഷകളുടെ ഇടയിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലുള്ളവരെ കാണാൻ വിഷമമാണ്."

എല്ലാ നേഴ്സുമാരും പറയാറുള്ള കാര്യങ്ങളാണവ. എനിക്കതൊക്കെ കേട്ടപ്പോൾ സഹതപിക്കാനും ചിരിക്കാനും തോന്നി. പക്ഷെ ഞാനൊന്ന് പുഞ്ചിരിച്ചതേയുള്ളു.

"കേട്ടോ ബാബൂ, മാനവും മര്യാദയുമുള്ള പെൺകുട്ടികൾ എവിടെപ്പോയാലും തടിതപ്പിനില്ലും. വാസ്തവത്തിൽ ഇന്നലെയും നാളെയുമില്ലാത്ത കുറേ നേഴ്സുമാരാണ് ഡോക്ടേഴ്സിനെയെല്ലാം ചീത്തയാക്കുന്നത്. പക്ഷെ അനിലിൻെറ അടുക്കൽ അവരുടെ 'മേനകാന്ത്ര'മൊന്നും പററുകയില്ല. ഞാനും അനിലും തമ്മിൽ പരിചയപ്പെട്ട സംഭവം വളരെ രസമാ കേട്ടോ"

ഞാൻ മൂളിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"ഒരു ദിവസം ഡ്യൂട്ടി കഴിഞ്ഞ് റൂമിൽവന്ന് ഞാൻ ഡ്രസ്സ് മാറുകയായിരുന്നു. ആരോ മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നു. ഡോ. അനിൽകുമാർ! വെച്ചുവെച്ചു വരുന്ന അനിൽകുമാർ!! അയാൾ പുഞ്ചിരിച്ചു, മധുരമായ് പുഞ്ചിരിച്ചു"

"ഡാർലിംഗ്......ഷാൽ വൈ ജസ്റ്റ്... ജസ്റ്റ്" എന്നതുവിട്ടുകൊണ്ട് എൻെറ സമീപത്തേക്കടുത്തു. എൻെറ കണ്ണിൽ ഇരുട്ടു കയറി. ഒരു സ്ത്രീയുടെ ചാരിത്ര്യത്തെ ഉന്നംവച്ചുന്ന ശരങ്ങൾ. ഒരു സിംഹത്തെപ്പോലെ ഞാനലറി.

"ഷട്ട്അപ് ബ്ലഡി ഗോ ഔട്ട്"

എൻെറടുത്ത് പാസ്സാകുകയില്ലെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ പാവം തലയും താഴ്ത്തിപ്പോയി. എന്നിട്ടും ഞാൻ വിചാരിച്ചു അനിലിനിങ്ങനെ പററാൻ കാരണമെന്ത്? സാവിത്രിയും സുലോചനയുമൊക്കെ എത്ര ചമഞ്ഞു നടന്നാലും തിരിഞ്ഞുനോക്കാത്ത ആളാണല്ലോ അദ്ദേഹം. പിന്നീടല്ലേ സംഗതി മനസ്സിലായത്. പിറേറദിവസം കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "യൂ ആർ ബിയോൺസ് മൈ എക്സ്പെക്റേറഷൻസ്. ദാററ് വോസ് ഓൺലി എ ടെസ്ററ്...ജസ്റ്റ് ഓൺലി എ ടെസ്റ്റ്."

"അപ്പോൾ നിങ്ങൾ........." ഞാൻ പറയാൻ ഇടങ്ങിയതേയുള്ളു.

"അടുത്ത മാർച്ചിൽ ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം നടക്കും. വിവാഹത്തിനുശേഷം ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ജോലി രാജിവയ്ക്കും. സ്വന്തമായി ഒരു ക്ലിനിക്ക് ഉണ്ടാക്കണമെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ മോഹം."

"ബെസ്റ്റ് വിഷസ്"!

അന്നാമ്മച്ചേച്ചിയുടെ ചുണ്ടുകളിൽ മന്ദഹാസം പരന്നു.

പത്തു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപാണാക്കഥ കേട്ടതു്. അതിൽപിന്നീട്ട് പത്തു വസന്തങ്ങൾ കടന്നുപോയി. തലമുടി രണ്ടായിപ്പിന്നിയിട്ട് അതിൽ മുല്ലപ്പൂക്കളും ചൂടി ചുണ്ടുകളിൽ മന്ദഹാസവുമായി, ഗേററ്വേ ഓഫ് ഇൻഡ്യയുടെ കല്പടവുകളിൽ അനിലുമൊന്നിച്ചിരുന്നു്, തിരമാലകളുടെ സംഗീതം കേട്ട ഒരു മലയാളി പെൺകൊടിയുടെ കഥ പറഞ്ഞ, അന്നാമ്മച്ചേച്ചി ഇന്നും എന്റെ സ്മരണയിലുണ്ട്.

കടലലകൾ കാഹളം മുഴക്കുന്ന തീരത്തുവച്ച് മോഹങ്ങളുടേയും മോഹഭംഗങ്ങളുടേയും കഥ പറയുന്ന ഓളങ്ങളെ നോക്കി പറയാമായിരുന്നു.

"നമുക്കു് പിരിയാം. നിങ്ങൾക്കു നന്മകൾ"

പറഞ്ഞുകാണുകയില്ല.

പകരമോ?

"ഒരു ദിവസം—അങ്ങയുടെ വിലയേറിയ ഒരു ദിവസം എനിക്കു് തരൂ. ഒരു കുളിർ ഗാനനിശ്വാസത്താൽ എന്നെയൊന്നുറക്കിയിട്ടുപോകൂ"

പിന്നീട്ട്—

സിഗരററിന്റെ മണമുള്ള നിമിഷങ്ങളിൽ ഒഴുകിവന്ന ഗാനത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ എല്ലാം മറന്നു് ഡൺലപ്പ്മെത്തയിൽ ജീവിതം നിർവൃതിയടഞ്ഞപ്പോൾ പലതും ചെയ്തു ഒരു പാപത്തിന്റെ കഥയാവർത്തിക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ... ഇന്നു് കട്ടിലിന്റെ പടിയിൽ മുഖമമർത്തിക്കരയുന്ന ഈ സ്ത്രീരൂപം ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമാണ്.

ജുഹൂബീച്ചിലെ കുറേ സായം സന്ധ്യകളും ഗേററ്വേ ഓഫ് ഇൻഡ്യയിലെ കല്പടവുകളും വിലയ്ക്കു കൊടുത്ത കുറേ രാത്രികളും ഏല്പിച്ച ഉണങ്ങാത്ത മുറിവുകൾ മാത്രമേ ഇന്നവൾക്കു് ബാക്കിയുള്ളു.

ഡോക്ടർ പരിശോധിക്കാൻ വരുന്നതു കണ്ടു് അന്നാമ്മച്ചേച്ചി മുഖം തുടച്ച് എഴുന്നേററിരുന്നു.

പതിനഞ്ചാം നമ്പർ ബെഡ്ഡിലെ സുഹൃത്തു് ഇന്നു് ധ്യാനത്തിലാണ്. എന്നും പുഞ്ചിരിക്കാറുള്ള ആ മനുഷ്യൻ ഇന്നു് ധ്യാനത്തിൽ നിന്നുണർന്നു് ഡോക്ടറെ ഗൗരവമായി ഒന്നു നോക്കി അത്രമാത്രം.

നേഴ്സും ഡോക്ടറും നടന്നകന്നു.

സമയം രാത്രി എത്ര മണി കഴിഞ്ഞിരിക്കണം.

മേൽക്കൂരയിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വൈദ്യുതദീപത്തിനു ചുററും പ്രാണികൾ വട്ടമിട്ടു പറക്കുന്നു.

കിഷോർ മയങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ്.

പതിനഞ്ചാം നമ്പർകാരൻ മുകളിലേക്കു തുറിച്ചുനോക്കിക്കിടക്കുന്നു.

എന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഉറക്കംവന്നുകയറി.

ആരോ ഉച്ചത്തിൽ ചിരിക്കുന്നതു കേട്ടാണു് രാവിലെ ഉണർന്നതു്.

ഈശ്വരാ!

സ്വപ്നമാണോ?

പതിനഞ്ചാം നമ്പർ ബെഡ്ഡിലെ സുഹൃത്തു് കിടക്കയിൽ നഗ്നനായി എഴുന്നേററുനിന്നു് പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. വാർഡിലുള്ള നേഴ്സും മററു കുറേപ്പേരും പരിഭ്രാന്തരായി പകച്ചുനില്ക്കുന്നു.

ഞാൻ കിഷോറിന്റെ ബെഡ്ഡിലേക്കു നോക്കി.

എന്റെ സപ്തനാഡികളും തകർന്നുപോലെ തോന്നി.

നീലത്തുണികൾകൊണ്ടു് മറച്ച പതിനൊന്നാം നമ്പർ ബെഡ്ഡിനു് ഒരു നേഴ്സ് കാവൽ നില്ക്കുന്നു.

രണ്ടു കൈകൾകൊണ്ടു് ഞാനെന്റെ കണ്ണുകൾ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു.

വീണ്ടും പൊട്ടിച്ചിരി!

ഉന്മാദത്തിന്റെ അട്ടഹാസങ്ങൾ!!

ഞാൻ ചെവികൾ രണ്ടും പൊത്തിക്കിടക്കയിൽ കമിഴ്ന്നു കിടന്നു് വേദനയോടെ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

"ഈശ്വരാ, ജീവിതവും മരണവും തമ്മിൽ മല്ലടിക്കുന്ന ഈ തൊഴിൽശാലയിൽ നിന്നു് എന്നെയെങ്കിലും രക്ഷിക്കണേ."

Top: SENIOR PRE-DEGREE, GROUP II

Below: SENIOR PRE-DEGREE, GROUP III

Top: SENIOR PRE-DEGREE, GROUP I *Below*: SENIOR PRE-DEGREE, GROUP IB

"ജീവിക്കാൻ പഠിക്കൂ"

സമ്പാദകൻ—Ayyappan D SR PDC I B

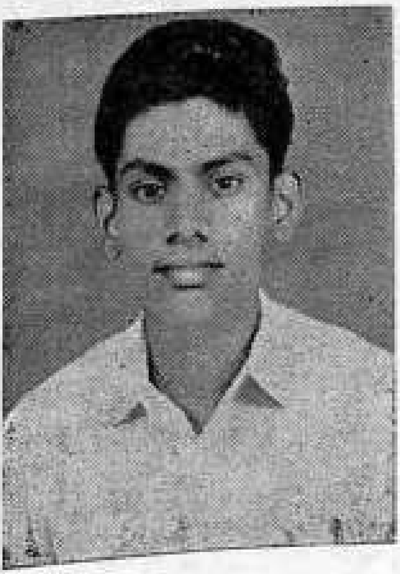

1 "ചെറിയൊരു ദ്വാരം മതി, വലിയൊരു കപ്പലിനെ താഴ്ത്തിക്കളയുവാൻ."

വില്യം ഷേക്സ്പിയർ

2 "ഒരുവൻ അനുഭവിക്കുന്ന ആത്മക്ലേശത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമാണ് അവന്റെ ഉൽക്കർഷത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം."

മഹാത്മാഗാന്ധി

3 "അനുഭവത്തിൽനിന്നും പഠിക്കാത്തവരാണ് വിഡ്ഢികൾ"

ജവഹർലാൽ നെഹ്റു

4 "മൂന്നു സുഹൃത്തുക്കളെ എപ്പോഴും വിശ്വസിക്കാം. ഇണങ്ങിക്കഴിഞ്ഞ ഭാര്യ, പഴകിക്കഴിഞ്ഞ നായ്, രൊക്കം പണം."

ഫ്രാങ്ക്ളിൻ

5 "ജീവിതം വിജ്ഞാനത്തിനുവേണ്ടി ഉഴിഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നവൻ ഒരിക്കലും മരിക്കുന്നില്ല. തൊട്ടിൽ മുതൽ ശ്മശാനംവരെ നിങ്ങൾ വിദ്യയെ തേടിപ്പിടിക്കുക"

മുഹമ്മദ്നബി

6 "ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്ത ജീവിതം അഭികാമ്യമല്ല"

സോക്രട്ടീസ്

7 മനുഷ്യൻ നല്ലവനായി ജീവിക്കുന്നു. എന്നാൽ സമുദായം അവനെ ദുഷിപ്പിക്കുന്നു.

റൂസ്സോ

8 "നിലനില്ക്കുന്നതു് നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു് നിലനില്ക്കുന്നില്ല.

രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ

9 "നിന്ദാവചനങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖത്തെക്കാൾ അധികം കഷ്ടമായിട്ട് വേറെ ദുഃഖമില്ല."

ഗീത

10 "തെരുവിലെ തോട്ടി, സിംഹാസനസ്ഥനായ രാജാവിനെപ്പോലെതന്നെ മഹത്വവും മാഹാത്മ്യവുമുള്ളവനാണ്."

വിവേകാനന്ദൻ

11 "മതം ഏതായാലും മനുഷ്യൻ നന്നായാൽ മതി."

ശ്രീനാരായണ ഗുരു

12 "കോപമുള്ള മനുഷ്യൻ വിഷത്തിന്റെ സങ്കേതമാണ്."

കൺഫ്യൂഷിയസ്

13 "ജീവിതത്തെ സ്നേഹിക്കാനും ആദരിക്കാനും പഠിക്കൂ. ജീവിതവൈഷമ്യങ്ങൾ എന്താണെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയേണ്ടിവരില്ല"

ഗെഥേ

14 "ഭോഷൻ ആദ്യം സംസാരിക്കുന്നു. ചിന്തിക്കാത്തവൻ രണ്ടാമതു്; ബുദ്ധിമാനോ? ഏറ്റവും ഒടുവിലും."

ജോർജ്ജ് ബർണാഡ്ഷാ

15 "രണ്ടു കാര്യങ്ങളടങ്ങിയതാണ് ഉത്തമ ജീവിതം, പഠിക്കൽ, സമ്പാദിക്കൽ"

മോർളി

16 "അടിമയായിരിക്കാനുള്ള വൈമുഖ്യം യജമാനനായിരിക്കാനുമുണ്ട്. എനിക്ക് ഇതാണ് പ്രജാപ്രഭുത്വത്തിന്റെ ശരിയായ തത്വം."

എബ്രഹാം ലിങ്കൺ

ഒരു യാത്രാമൊഴി

By P. Balakrishnan

വിടതരികെനിക്കെപ്പോഴും കൂട്ടിനായ്
അരികിലെത്തിടുമോമൽക്കിനാക്കളേ

മധുരമാദകതാളലയങ്ങളിൽ
കുളിരിയലും പ്രതീക്ഷാങ്കുരങ്ങളേ

മഹിയിലെന്തിനും നിശ്ശബ്ദസാക്ഷിയായ്
മരുവിനിന്നിടും താരകങ്ങളേ

കപടനിദ്രമന്ദഹാസങ്ങളേ
ഹൃദയഹാരിയാം ഹേമന്ത ചന്ദ്രികേ

അഴലിലാനന്ദനർത്തനമാടുമെൻ
കനകതൂലികേ, മൽക്കലാദേവതേ

അകലെയെപ്പോഴും കനകം പൂത്തിടും
അതുലദിവ്യദിനാന്തദൃശ്യങ്ങളേ

കുയിലുകൾ കൂവും മാനുകളോടിടും
കടലകാന്താരമദ്ധ്യദേശങ്ങളേ

കളകളാരവഗാനലയത്തിനാൽ
പ്രണയസന്നിധി പൂകും പുഴകളേ

അനഘമിച്ചെറുകുന്നിൻമുടിയിലെ
വിമലവിജ്ഞാനമാം കലാപുഷ്പമേ

ഉലകിലുന്നതരാം പരിത്യാഗികൾ
കഥകളോതിടും ക്രൈസ്തവക്ഷേത്രമേ

ഇരവിലെപ്പോഴും ചക്രവാകങ്ങൾ തൻ
വിരഹവേദന പാടും മരങ്ങളേ

പ്രണയമോതിടുമീറൻമിഴികളേ
പുളകമാർന്നതാം നൽകടാക്ഷങ്ങളേ

ഹൃദയവല്ലരി പൂത്തുപുഷ്പിച്ചൊരാ
രജതരാജീവ മംഗല്യസൂനമേ

വിടതരികെനിക്കിന്നിനിയുമീയെൻ
ഹൃദയഹാരിയാം ഹേമന്തചന്ദ്രികേ.

"നിഴൽപ്പാട്ടുകൾ"

(കെ. കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണൻ Class I. സൈക്കോളജി)

എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പെൺകുട്ടി! നിന
ക്ക നല്ലതു വരട്ടെ അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ
വിശ്വാസങ്ങളൊക്കെ ശരിയാവട്ടെ. ഇതെ
വിടെനിന്നാണെഴുതുന്നതെന്ന് നീ അറിയ
ണ്ട. കാരണം അതു മോഹഭംഗങ്ങളുടെ ക
ഥയാണ്. തളർന്നുവീണ വിശ്വാസങ്ങളുടെ
ഞരക്കങ്ങളാണ്. ഒരിക്കലും പൂവണിയാ
ത്ത മോഹങ്ങളുടെ കഥയാണ്. ഓരോ
വിന്റെ-ചുട്ടു പഴുത്ത ആത്മാവിന്റെ-ദീന
രോദനങ്ങളാണ്. അതിനെച്ചൊല്ലി മ
റെറാരാത്മാവുകൂടി വേദനിക്കേണ്ട. (അ
ല്ലെങ്കിൽ നീയെന്തിന വേദനിക്കണം?) നി
നക്കെല്ലാം ഒരു പഴയ സ്വപ്നംപോലെയേ
തോന്നുന്നാണാവൂ. (മറവിയുടെ മുഴക്കിൽ
പെട്ട അതു മാഞ്ഞുപോയേക്കാനും മതി.)
ഞാൻ കഥാകൃത്തുക്കളെപ്പോലെ സംസാരി
ക്കുന്നു ഇല്ലേ? വേദനിക്കുന്ന ഹൃദയങ്ങളുടെ
സ്വരം ഒരുപോലെയാണോ എന്നെനിക്ക
റിയില്ല.

എല്ലാം മറക്കാൻ ശ്രമിച്ചതാണ്. ഒ
നൂറുവട്ടം. പക്ഷേ വീണ്ടും വീണ്ടും നിന്റെ
രൂപം മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ-
എല്ലാം മടങ്ങിവരും കൂടുതൽ ശക്തിയോ
ടെ. ഞാൻ തീ തിന്നുകയാണ്. എന്റെ
മനസ്സിന്റെ സ്വസ്ഥത എന്നേ നഷ്ടപ്പെട്ടി
രിക്കുന്നു. ആ-നഷ്ടപ്പെട്ടതൊന്നും തിരിച്ചു
കിട്ടുകയില്ലായിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ അതി
നുവേണ്ടി കരയുന്നവനല്ലേ വിഡ്ഢി? പ
ക്ഷേ, കൊഴിഞ്ഞുവീണ പൂക്കളെ ചവിട്ടി
മെതിക്കാനും ഒരു രസമുണ്ടാവും ഇല്ലേ?
എന്തോ എനിക്കങ്ങനെ തോന്നുന്നു. വേദന
യുടെ ഞരക്കങ്ങൾ ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ
കഴിയില്ല. (വേദനിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾ
ക്കൊഴിച്ച്). അല്ലെങ്കിൽ നീയെന്തിനു
മനസ്സിലാക്കണം? സുഖത്തിന്റെ മടിത്ത
ട്ടിൽ നില്ക്കുന്ന നിനക്ക് വേദനയെപ്പററി പ
റഞ്ഞുതരുന്ന ഞാനല്ലേ വിഡ്ഢി? കറ
പ്പെട്ടതല്ല-കുട്ടീ. കാരണം കറ മുഴുവൻ
എന്റേതാണ്.

ഈ പട്ടണത്തിലെ ബഹളങ്ങൾക്കും നി
ന്റെ ഓർമ്മയെ അതിജീവിക്കാൻ കഴിയു
ന്നില്ല. (അതോ എന്റെ ആത്മാവിനെ
യോ?) ഇവിടെ മനുഷ്യന് തിരക്കാണ്.
വേദനിക്കുന്നവരെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്താൻ
ആരുമില്ല. ചവിട്ടിമെതിക്കാനാണ് രസം;
വേദനകൊണ്ട് പുളയുന്നതു കാണുമ്പോൾ
കൈകൊട്ടിച്ചിരിക്കാനും. എല്ലാവർക്കും ധൃ
തിയാണ്. മുമ്പിൽ പോകാനുള്ള ധൃതി.
ആ പോക്കിൽ നഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്തൊക്കെ
യെന്ന് ആർക്കും അറിയില്ല. അറിയുകയും
വേണ്ട. പിറകിലേക്ക തിരിഞ്ഞുനോക്ക
ന്നതു ആശ്വാസപ്രദമല്ല അല്ലേ? പ്രത്യേകി
ച്ചു മനസ്സാക്ഷി കൂടെയുണ്ടെങ്കിൽ? ഇവിടെ
സംശയിച്ചു നിൽക്കാൻ ഇടമില്ല. നിന്നാൽ
മെതിക്കപ്പെട്ടേക്കാം. ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ച
വിട്ടിമെതിക്കും കാരണം ഇവിടത്തെ കാ
റുകൾക്കും, ബസ്സുകൾക്കുപോലും ജീവനു
ണ്ട്. പരിഹസിക്കാൻ മാത്രം.

അല്ലെങ്കിൽ നീ എന്തിനിതൊക്കെ അറി
യുന്നു? പക്ഷേ നിനക്കൊരു കഥ വായിക്കു
പോലെ വായിച്ചു പോയ്ക്കൂടെ? നീ എ
ല്ലാം മറന്നു കാണും. അല്ലെങ്കിൽ മറക്കാൻ
ശ്രമിച്ചുകാണും. പക്ഷേ എന്നിട്ടും നിന്നെ
ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുന്നു കുട്ടീ. ഓർമ്മിക്കുന്നു. കാ
ലം മായ്ക്കാത്ത മുറിവുകളില്ല. അല്ലേ?
പക്ഷേ ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ മൂടി
ക്കെട്ടിനില്ക്കുന്ന വ്രണം കരിയുമോ?

നിന്നെ ഞാൻ വീണ്ടും കണ്ടു. നീ തെ
ട്ടുന്നതു ഞാൻ കാണുന്നു. നഗരത്തിലെ വൃ
ത്തികെട്ട ഒരു തെരുവിൽവെച്ച്. നീ കഥക
ളിലും മററും വായിക്കാറുള്ള ഒരു തെരുവു
ണ്ട് ഈ പട്ടണത്തിൽ. അവിടെവെച്ചാണ്
നിന്നെ വീണ്ടും കണ്ടത്. വളരെ വളരെക്കാ
ലത്തിനുശേഷം. ഒരിക്കലും പുറത്തുവരാൻ
സമ്മതിക്കാതെയിരുന്ന പലതും അന്നെനി
ക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടു. കാരണം നിന്നെ, എന്റെ

എല്ലാമായിരുന്ന നിന്നെ—ഞാൻ വീണ്ടും കണ്ടു. മുടിനിറയെ പുഞ്ചിരിച്ചു നിൽക്കുന്നമുല്ലപ്പൂക്കളുമായി, മായാത്ത പുഞ്ചിരിയുമായി നില്ക്കുന്ന നിന്നെ ഞാനിപ്പുഴത്തളിത്തെ മണ്ണിൽവെച്ചു വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടി. നീ മുഖം ചുളിക്കേണ്ട. കാരണം സത്യത്തിന്റെ മുഖം പലപ്പോഴും വികൃതമാണ്. വിളിച്ചില്ല. സംസാരിച്ചുമില്ല. പക്ഷേ ആ രൂപമാണ് കുട്ടീ, വളരെക്കാലമായി മൂടിവെച്ചിരുന്ന വേദനയെ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നതു്. മടിക്കുത്തിലും റബ്ബർ ട്യൂബുകളിലും കൊണ്ടുവരുന്ന മഞ്ഞ ദ്രാവകത്തിൽ മൂടിവെച്ചിരുന്ന നിന്റെ ഓർമ്മയെ വീണ്ടും പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നതു്.

നീ ഞെട്ടുന്നു. നിനക്കറിയില്ല: കഴിഞ്ഞ നാലുവർഷങ്ങൾ എന്നെ മാററിയിരിക്കുന്നു. നീ ഒരു കാലത്തും സ്വപ്നം കാണാത്തവിധത്തിൽ. ഇന്നു ഞാൻ ഭീരുവാണ് കുട്ടീ, ഭീരു. മറവിയുടെ പിറകിൽപ്പോയി ഒളിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു തനി ഭീരു. അതു പറയാൻ എനിക്കു ലജ്ജയില്ല. കാരണം എനിക്കെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്റേതായ എല്ലാം. (സ്വപ്നങ്ങൾ കൂടി) യെറു കത്തിയെരിയുന്ന ആ ദ്രാവകത്തിനുകൂടി നിന്നെ മായ്ച്ചുകളയാൻ ശക്തിയില്ല. എന്റെ എല്ലാം എല്ലാമായ നീ നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ എനിക്കീ ലോകം നഷ്ടപ്പെട്ടു. പ്രപഞ്ചത്തിൽ എനിക്കായി ഒന്നുമില്ല (ഒരു പിടി ചാമ്പലായ സ്വപ്നങ്ങളൊഴിച്ച്).

നീ ഇതു വായിക്കുമ്പോൾ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയായിരിക്കും. ഒ്—പറഞ്ഞു ചിരിക്കാൻ കൂട്ടിനാളുണ്ടല്ലോ. നീ ഞെട്ടേണ്ട. നീയറിയിച്ചില്ലെങ്കിലും ഞാനതറിഞ്ഞു. എനിക്കു നിരാശയില്ല. വേദനയില്ല. ഉള്ളതു് വെറും മരവിപ്പാണ്. കാരണം അർഹിക്കാത്തതു ആശിച്ചവർക്കൊക്കെ ഇതുതന്നെയായിരുന്നു ഫലം. അതേപ്പററി ഞാൻ മാത്രമെന്തിനു കേഴണം? നീ പുഞ്ചിരിക്കൂ. അതു മാത്രമാണെനിക്കാവശ്യം. ഓർമ്മകൾ അയവിറക്കുന്നതു് നല്ലതാണ് അല്ലേ? എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആണെന്ന് തോന്നുന്നു. നിനക്കതു ശാപമായിരിക്കും. ആത്മാവിന്റെ ഉള്ളറകൾ തുറക്കാൻ അധികമാരും ധൈര്യപ്പെടാറില്ല. കാരണം അതു നിറയെ ശപിക്കപ്പെട്ട വിശ്വാസങ്ങളാണ് യുഗങ്ങളോളം മനസ്സിൽ കിടന്നു മരവിച്ചു, അവസാനം മണ്ണടിയേണ്ട ശാപങ്ങളാണ്. അതു പുറത്തുവന്നാൽ പലതും തകരും. സ്വപ്നങ്ങൾ ഈയ്യാംപാററകളെപ്പോലെ കൊഴിഞ്ഞുവീഴും. വീഴ്ചയിൽ മുഖമുള്ള പാട്ടുകൾ വീഴും. ശാശ്വതമായ—ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകാത്ത വികൃതമായ പാട്ടുകൾ. പക്ഷേ നിനക്കങ്ങനെ ഒരുകാലത്തും പററാതിരിക്കട്ടെ കുട്ടീ. കാരണം നീ എല്ലാമാണ്—അല്ല ആയിരുന്നു, എന്റെ എല്ലാമായിരുന്നു.

ഓ—ഞാൻ ഒരു പെൺകുട്ടിയെപ്പററി പറഞ്ഞുവല്ലോ. അവളെ ഞാൻ വീണ്ടും കണ്ടു. മദ്യം ചമച്ചുവിട്ട സ്വപ്നലോകത്തിൽ വെച്ച്. അവളെന്നെ മാടിവിളിക്കുന്നു മുല്ലപ്പൂക്കളുടെ തീക്ഷ്ണഗന്ധം കൊണ്ടാണെനിക്കു തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞതു്. നിന്റെ അതേ പുഞ്ചിരി. ചായമടിച്ചതാണ് മുഖം അങ്ങനെ പലതും പലതും. അവളെന്നെ മാടിവിളിക്കുകയായിരുന്നു. ആയിരമായിരം ആത്മാക്കൾക്കു കാഴ്ചവെച്ചിട്ടും വശ്യത മായാത്ത പുഞ്ചിരിയുമായി അവൾ മാടിവിളിക്കുന്നു. അതു നീയായിരുന്നോ? അല്ല ഒരിക്കലുമല്ല. കാരണം നീ എന്റെ വിശ്വാസമാണ്. ആ വിശ്വാസം തകർന്നാൽ ഞാൻ തകരും. അതോ ഞാൻ തകർന്നുവോ?

നിനക്കെന്നെപ്പററി കൂടുതലായൊന്നും അറിയില്ല. അറിയുകയും വേണ്ട. കാരണം ചുററും ഒഴുക്കാണ്. ഈ ഒഴുക്കിൽ ഒന്നും ശാശ്വതമല്ല. ചിലർക്കൊക്കെ പിടിച്ചു നിൽക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരാം. അതിലൊന്നായിരിക്കും നീയും. നിന്റെ സ്ഥാനം ശാശ്വതമായിരിക്കട്ടെ കുട്ടീ. (അല്ലെങ്കിൽ നീയെന്തിനു ഭയപ്പെടണം? താങ്ങാൻ ബലിഷ്ഠമായ രണ്ടു കൈകളുണ്ടല്ലോ നിനക്കു കൂട്ടിനു്). ഇപ്പോൾ എന്റെ ദേഹം വളരെ വളരെ മെലിഞ്ഞതാണ്. കൈകൾ വളരെ ബലഹീനമാണ്. വളരെയേറെ മാറിയിട്ടുണ്ട് ഞാൻ. കാലം ആർക്കുവേണ്ടിയും കാത്തുനിൽക്കുന്നില്ല.

നിന്നെയും നിന്നെക്കാണാൻ ഇടയായ പരിസരത്തെയും ഞാൻ മറക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ "നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന

പലതും നടക്കാറില്ലല്ലോ? ഞാൻ ഈയിടെ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. നിന്നെപ്പറ്റിയല്ലാതെ ഒന്നും എനിക്ക് സ്വപ്നം കാണാനില്ലല്ലോ. അനന്തമായ വഴിയിലൂടെ ഞാൻ നടന്നു പോവുകയാണ്. വെള്ളിമേഘങ്ങൾ മാത്രമുണ്ട്. കൂട്ടിന്നായി. അങ്ങു ദൂരെ കടലിന്റെ മുഴക്കം കേൾക്കാം. അതൊഴിച്ചാൽ ലോകം നിശ്ശബ്ദമാണ്. എന്റെ കാലടികൾപോലും ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നില്ല. പെട്ടെന്ന് എല്ലാം മാറി. ഇരുട്ടാണ് ചുറ്റും. വെള്ളിമേഘങ്ങൾ ചലിക്കുന്ന കറുത്ത ഭീകരരൂപങ്ങളായി മാറി. കറുത്ത പുകപോലുള്ള രൂപങ്ങൾ. അവയെന്നെ മൂടാൻ തുടങ്ങി. കടലിന്റെ മുഴക്കം നേരിയതായി വരികയാണ്. അതാ വെള്ളം കുതിച്ചുകയറിവരുന്നു. ഞാനതിൽ മുങ്ങി. കഴുത്തുവരെ മുങ്ങി. അതോടെ കറുത്ത രൂപങ്ങൾ പിൻവാങ്ങി. അവസാനം മുഖംകൂടി വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങി. ഞാൻ ശ്വാസത്തിന്നായി പിടച്ചു. അപ്പോഴായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു നീ വന്നത്. ഞാൻ കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ കണ്ടത് വെള്ളം താണുപോവുന്നതാണ്. നീ മായാത്ത പുഞ്ചിരിയുമായി ദൂരെ നിൽക്കുന്നു. ഫോക്കസ് തെറ്റിയ ചിത്രംപോലെയുള്ള അവ്യക്തമായ ഒരു രൂപം. വെള്ളിമേഘങ്ങൾ നിന്നെ കണ്ടപ്പോൾ വീണ്ടും വന്നു. നമ്മൾ രണ്ടുപേരുംകൂടി ആടിപ്പാടി ആ മേഘമാലയിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നായിരുന്നു കാലിടറി നീ അതിൽനിന്നും വീണത്. അഗാധമായ ആ സമുദ്രത്തിന്റെ മാറിലേക്ക്. ഞാൻ നിലവിളിച്ചു. ദിഗന്തം മുഴങ്ങുന്ന തരത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. തിരമാലകൾ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ ചീറിയടിച്ചു. കറുത്ത ഭയങ്കരരൂപങ്ങൾ എനിക്കു ചുറ്റും വീണ്ടും നൃത്തം വെച്ചു. അപ്പോൾ വീണ്ടും നീ ഉയർന്നുവന്നു. അതേ മായാത്ത പുഞ്ചിരിയുമായി നാം വീണ്ടും ആടിപ്പാടി നടന്നു. അവസാനം, അവസാനം ഞാൻ വ്യക്തമായി ഓർമ്മിക്കുന്നില്ല. ആ മേഘമാലയിൽ നാം അലിഞ്ഞുചേർന്നെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

നിനക്ക് ചിരിക്കാൻ തോന്നുന്നുണ്ടാവും എന്റെ ഭ്രാന്തു കേട്ടിട്ട്. സ്വപ്നവും ജീവിതവുമായി വല്ല ബന്ധവുമുണ്ടോ എന്നെനിക്കറിയില്ല. പക്ഷേ നിരാശരായി മയങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ആത്മാക്കളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ സാക്ഷാത്കരിക്കാനായിരിക്കും സ്വപ്നങ്ങൾ. സ്വപ്നങ്ങളെങ്കിലും വേദനിക്കുന്നവരോട് സഹതപിക്കുവാനുണ്ടല്ലോ അനുമതി.

എന്റെ തത്വജ്ഞാനം കേട്ട് നീ ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ലഹരി പിടിപ്പിക്കുന്ന ചിരി. നീയിപ്പോൾ എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ പലപ്പോഴും ആലോചിച്ചുനോക്കാറുണ്ട്. കടൽത്തീരത്തിലും, സിനിമാശാലകളിലും, ബുക്ക്സ്റ്റാളിലും കയറിയിറങ്ങിത്തന്നെയാണോ നീ ദിവസം ചെലവഴിക്കുന്നത്? ആയിരിക്കണം. കാരണം സമുദായം അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടുകാരനുണ്ടല്ലോ കൂടെ. പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, കൈകോർത്തുപിടിച്ച്, നിങ്ങൾ നടന്നുപോകുന്നതു ഞാൻ കാണുന്നു.

നീ പ്രേമത്തെപ്പറ്റി നിന്റെ അദ്ദേഹത്തോട് വല്ലതും ചോദിച്ചിട്ടുണ്ടോ? തർക്കിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അയാൾ വല്ലവരേയും 'സ്നേഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ'? 'സ്നേഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ'—എന്നു മാത്രമേ ചോദിക്കാവൂ. ഒരു പക്ഷേ നിന്നെപ്പോലെതന്നെ ആ മനുഷ്യനും എല്ലാം മറച്ചുവെച്ചു സംസാരിച്ചുകാണും. നിന്നെ വാനോളം എടുത്തുയർത്തിക്കാണും. (എനിക്കസൂയയില്ല കുട്ടി.) അല്ലെങ്കിൽ നിഷ്കളങ്കമായി ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു കാണും. (അത്രമാത്രമേയുള്ളോ?)

നാം തമ്മിൽ വല്ലപ്പോഴും പ്രേമത്തെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചിരുന്നോ? ഇല്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. പക്ഷേ നിന്റെ കണ്ണുകളിൽ എനിക്കതു മാത്രമേ കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. അതു ഞാൻ നിന്നോട് പറഞ്ഞിരുന്നപ്പോഴും നീ നാണിച്ചിരുന്നില്ല. കാരണം ഒരു സ്ത്രീയുടേതിനേക്കാൾ ഒരു പുരുഷന്റെ ഹൃദയമായിരുന്നു നിനക്ക്. (അല്ലെങ്കിൽ കൂട്ടുകാരികൾ കാൺകെ എന്നോട് സംസാരിക്കുവാനും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുവാനും നിനക്കു കഴിയുമായിരുന്നോ?) വിയറ്റ്നാമിനേക്കുറിച്ചും, കമ്യൂണിസത്തെക്കുറിച്ചുമായിരുന്നു നിനക്കു സംസാരിക്കാൻ കൂടുതലിഷ്ടം. എല്ലാം ഞാനോർമ്മിക്കുന്നു കുട്ടി. അല്ലെങ്കിൽ ഓർമ്മ എന്നെ വേട്ടയാടുകയാണ്. നീ ഒന്നും ഓർമ്മിക്കരുത്. കാരണം ഓർമ്മ അതൊരു നീരാളിയാണ്. രക്തം മുഴുവൻ വലിച്ചുകുടിക്കും.

ഞാനിതെല്ലാം എഴുതുന്നതിന്റെ കാരണം നിനക്കറിയേണ്ടേ? നിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ആ വരികളിലിരുണ്ടല്ലോ. ഞാനിപ്പോഴും അതു വായിക്കാറുണ്ട്. ഒരു ലക്ഷംപ്രാവശ്യം വിടാതെ. അതാണിതിനെല്ലാം കാരണം. നിന്നെ ഞാനതിൽ വീണ്ടും കണ്ടു. ഒററപ്പെട്ട കൂട്ടുകാരനോടൊപ്പം തന്നെ. ആ, വശ്യമായ പുഞ്ചിരിയുമായി നീ നില്ക്കുന്നു. നീയെന്നെ പരിഹസിക്കുകയായിരുന്നോ? പച്ചപ്പുല്ലിൽ കുത്തി വേദനിപ്പിക്കുവാനും ചിലർക്ക് താത്പര്യം കാണുമായിരിക്കും ഇല്ലേ? വേദനിക്കുവാനും നെടുവീർപ്പിടാനും മാത്രമേ എനിക്കീ ജീവിതത്തിൽ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന എന്റെ വേദനകൾ മുഴുവൻ ഉരുകി ഒലിക്കുകയായിരുന്നു. ചുട്ടുപഴുത്ത എന്റെ ഹൃദയം നുറുങ്ങുകയായിരുന്നു. വേദനകൊണ്ടല്ല. നിരാശകൊണ്ടുമല്ല. പിന്നെ, എന്നെപ്പറ്റിത്തന്നെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ട്.

ഇതാ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്ന ആ പുസ്തകം ഞാൻ നിനക്കയക്കുന്നു. വെഡ്ഡിങ്ങ് പ്രസന്റല്ല. കേവലം ഓർമ്മയ്ക്കായി. നീ പുഞ്ചിരിയോടെ എന്റെ ഓട്ടോഗ്രാഫിൽ എഴുതിയിരുന്ന ആ വരികളും ഞാൻ മറന്നിട്ടില്ല. അതിന്റെ കൂടെ നീ ഇതുകൂടെ വായിക്കണം. നിനക്ക് എല്ലാ ആശംസകളും നേരുന്നു കുട്ടി– നേരുന്നു.

"All is not lost, the
unconquerable will
And study of revenge,
immortal hate,
And courage never to submit
or yield,
And what's eke not to be
Over come."

നീ എഴുതിയിരുന്ന വരികളായിരുന്നു ഇത്. നീ ഇതുകൂടെ ഓർമ്മിക്കൂ.

"The mind is its own place,
and in itself
Can make a heaven of hell,
a hell of heaven."

കാരണം ആരാധകരുടെ വേദന ആരറിയാൻ? എന്റെ കുട്ടി നീ സ്വപ്നം കാണുന്നതെല്ലാം നേടുക. കാരണം എനിക്കു നീ നഷ്ടപ്പെട്ടുവല്ലെങ്കിലും, നീ പുഷ്പിച്ചുനില്ക്കുന്നതെനിക്കു കാണണം.

With the Best Compliments

SPORTS CENTRE

DEALERS IN SPORTS GOODS AND TOYS

T. B. ROAD

ERNAKULAM

PROP : A. R. JOSEPH

കലയും ജീവിതവും

പി. ടി. ലോനപ്പൻ, സീനിയർ പ്രീഡിഗ്രി I A

യുഗയുഗാന്തരങ്ങളിലൂടെ മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാനവ സമുദായവും കലയും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ഒരു ബന്ധം ഉണ്ടെന്ന് നാം നമ്മുടെ അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും അറിയുന്നു. പൗരാണിക കാലംമുതൽ മനുഷ്യനിൽ കണ്ടുവരുന്ന ഈ പ്രവണത കാലത്തിന്റെ നികവിൽ മനുഷ്യസമുദായത്തിന് മറക്കാനാവാത്ത സാഹിത്യകാരന്മാരെയും സംഗീത വിദ്വാന്മാരെയും നടനകലാ വിദഗ്ദ്ധന്മാരെയും ലോകത്തിന് സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അജ്ഞാനത്തിന്റെയും അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെയും കരിമ്പാറക്കൂട്ടങ്ങളെ തട്ടിയുടച്ച് വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും ഉത്തമ വിശ്വാസത്തിന്റെയും വിത്തു വിതയ്ക്കുന്ന ഉത്തമ കർഷകനാണ് കലാകാരൻ. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ രൂപരേഖകളെ പ്രേക്ഷകരെ അത്ഭുതത്തിന്റെയും ചിന്തയുടെയും മായാമണ്ഡലങ്ങളിലേക്ക് പ്രയാണം ചെയ്യിക്കത്തക്ക രീതിയിൽ അവൻ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. ജീവിത വഴിത്താരകളിൽ പതംപതത്ത അനുഭവങ്ങളുമായി ഏറ്റുമുട്ടി ക്ലേശങ്ങളുടെ ഭാണ്ഡവും ഏറി കഷ്ടാനുഭവത്തിന്റെ കാൽവഴിയേറുന്ന നിരാശരും നിരാലംബരും ആയ ആയിരങ്ങൾക്ക് കലാദേവത ആനന്ദവും ആഹ്ളാദവും നിർലോഭം പകരുന്നു. കലോപാസനത്താൽ ജീവിതലക്ഷ്യമില്ലാത്തവരുടെ ശൂന്യഹൃദയത്തിൽ ജീവിതലക്ഷ്യവും മാഹാത്മ്യവും അങ്കുരിക്കുന്നു. ഹൃദയത്തിന്റെ ഉൾത്തട്ടുകളിൽ സഹാനുഭൂതിയുടെയും സാഹോദര്യത്തിന്റെയും പൊൻമണിദീപം കൊളുത്തപ്പെടുന്നു.

കല മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ മാലിന്യങ്ങളെ ഇരത്തി വിശുദ്ധിയുടെ മാറ്റു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിശിഷ്ടദാനമാണ്. ആത്മാവിഷ്കരണങ്ങളാൽ അനാദിനാ ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ മനുഷ്യഹൃദയത്തിലേക്ക് പകരുന്ന കലാവേദികൾ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയും കാരനിയന്ത്രണവും ഉള്ളതായിരിക്കണം. കാരണം, കാന്തം കാരിരുമ്പിനെയെന്നവണ്ണം കല മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ആകർഷിക്കയും വശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ആസ്വാദനത്തിനുള്ള കലയിൽ ആസ്വാദകനും കലാകാരനും അവശ്യമായ ചില കടമകളും അവകാശങ്ങളുമുണ്ട്...

കല അതിനുവേണ്ടി മാത്രമുള്ളതല്ല, ഹൃദയത്തിനും ജീവിതത്തിനും വേണ്ടിയുള്ളതാണ്. മധുവും മണവും സൃഷ്ടിക്കുന്ന മായികപ്രപഞ്ചത്തിലെ വെറുമൊരു വഴിയാത്രക്കാരനല്ല കലാകാരൻ. അനന്യസാധാരണങ്ങളായ ചില കഴിവുകളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടവനായ കലാകാരനിൽ കടമയുടെയും അവകാശങ്ങളുടെയും ചില ഘടകങ്ങളുണ്ട്. മനുഷ്യപുത്രർക്കുപകരിക്കുന്ന രീതിയിൽ മാത്രം സ്വന്തം ആദർശത്തിൽനിന്നും ആശയങ്ങളിൽനിന്നും മാത്രം അങ്കുരിക്കുന്ന കലാസൂനങ്ങളെ സമുദായത്തിന് സമർപ്പിക്കാവൂ. എരികനലിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന പൂമ്പാറ്റകളെപ്പോലെ സ്വാതന്ത്ര്യത്താൽ കലാനാശത്തിനിടവരാതിരിക്കുവാൻ ഒരു കലാകാരൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രകൃതി സമ്മാനിച്ച കലാവൈദഗ്ദ്ധ്യം പ്രാപഞ്ചികാനുഗ്രഹങ്ങൾക്കും സമുദായോദ്ധാരണത്തിനും വേണ്ടി മാത്രം സമ്മാനിക്കുമ്പോഴെ അവന്റെ കടമയുടെ കവാടങ്ങൾ അടയ്ക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. മാനവഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ച് മഥനം ചെയ്ത് ബലഹീനതകളെ നിഗ്രഹം ചെയ്ത് വിശുദ്ധീകരിക്കുന്ന ഒരു പ്രേഷിതപ്രയത്നം തന്നെയാണ് ഉത്തമ കലാകാരൻ ചെയ്യുന്നത്. അവധാനപൂർവ്വമുള്ള അവന്റെ തൂലികാചലനങ്ങൾ ആദർശങ്ങളാൽ ആനയിക്കപ്പെടുന്നവയാണ്.

ദുഃഖിക്കുന്ന മനുഷ്യലക്ഷങ്ങളുടെ സങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്നുയരുന്ന മായാമരീചികയാകരുത് കല. മാനവസമുദായത്തിന്റെ ശോകമൂകഗാനമല്ല അവന്റെ സങ്കല്പ വീണക്കമ്പികളിൽ മീട്ടപ്പെടേണ്ടത്. കലാകാരന്റെ സ്വപ്നരഥത്തിന്റെ ഓരോ ധ്വനിയും അവൻ വസിക്കുന്ന ലോകത്തിന്റെ ഓരോ

ബിന്ദുവിലും പ്രതിധ്വനിക്കണം. മനുഷ്യമസ്തിഷ്കങ്ങളിൽ ദേശീയ ബോധമങ്കുരിപ്പിക്കുവാൻ കലക്ക് മറ്റെല്ലാ ശക്തികളെക്കാൾ ഉപരിശക്തിയും സ്ഥാനവുമുണ്ട്. ചരിത്രത്തിന്റെ താളുകളെ സാക്ഷി നിർത്തിക്കൊണ്ട് സത്യം ഇന്നും ഉടരുകയാണ്. ഫ്രാൻസിലെ ജനകോടികളിൽ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രബുദ്ധ സിദ്ധാന്തങ്ങളുളവാക്കി വിപ്ളവാത്മകവും വിസ്മയാവഹവും ആയ ഒരന്തരീക്ഷം "റൂസോ"യുടെ തൂലിക ചലനങ്ങളാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ, റഷ്യൻ ചക്രവാളങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ചില നവീന തത്വസംഹിതകൾ പടുത്തുയർത്തുവാൻ 'കാറൽ മാർക്സിനു' കഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ അനുഗൃഹീതനായ ഏതൊരു കലാകാരനും ആസ്വാദകരിൽ ചില അനർഘ ചലനങ്ങളുളവാക്കാൻ സാധിക്കുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

കലാകാരന്റെ കഴിവുകളെ പ്രദർശിപ്പിക്കാനനുവദിച്ച് അവനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക സമുദായധർമ്മമാണ്. വിടരാൻ കൊതിക്കുന്ന-തിളങ്ങാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്ന അവന്റെ കലാമുകുളങ്ങളെ നിർദ്ദയം കുപ്പയിലേക്ക് തള്ളിക്കളയരുത്. ഇന്ന് ഒരു കലാകാരനെ അദ്ദേഹം അർഹിക്കുന്ന രീതിയിൽ ആദരിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഖേദപൂർവ്വം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കലാകാരനെയും കലയെയും അപവാദ ശരങ്ങളാലും വിമർശനങ്ങളാലും തരംതാഴ്ത്തി കാട്ടുന്ന ഒരു പ്രവണത പൊതുവെ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്.

വിദ്യാലയങ്ങളിലും മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങളിലും കലാസംഘടനകൾ രൂപീകരിച്ച് കാലത്തിനൊത്ത രീതിയിൽ സംസ്കാരത്തിനനുസരിച്ച രീതിയിൽ ആചാരങ്ങളെയോ ധാർമ്മിക രീതിയെയോ വ്രണപ്പെടുത്താതെ കലയെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തണം. സഹകരണ മനോഭാവത്തോടെ പ്രോത്സാഹന ദാനങ്ങളിലൂടെ കല നിത്യജീവിതത്തിന്റെ ഒര വിഭാജ്യഘടകമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ വളരുന്ന യുവതലമുറ മുന്നോട്ടു വരട്ടെ.

6/-

With the best compliments of:

COCHIN BAKERY

ERNAKULAM – 1.

PHONE 368.

ക്ലിയോപാട്ര

SIVOLLY NARAYANAN (Old student)

കാലത്തിൻ വിരൽത്തുമ്പാൽ
സപ്തസിന്ദൂരം പൂശി
കാവ്യദേവതയെന്നിൽ
ചിന്തകൾ പകർന്നപ്പോൾ
കവിതം ഇളനീമാ
കവിളിൽ കലാമൂല്യം
കതിരിട്ടെത്തും നാണ-
ച്ചുഴിയിൽ പൂന്തേനുമായ്.
പശ്ചിമ ഘട്ടങ്ങളെ-
ച്ചിന്നിട്ടു നീ വന്നെത്തി
സുസ്മിതം പൂവിട്ടാത
പൂർണ്ണചന്ദ്രനെപ്പോലെ
കാലത്തിന്നേണിപ്പടി
ചവിട്ടിക്കടന്നു നാം
കാല്പനികത്വത്തിന്റെ
സാന്ദ്രവും പിന്നിട്ടല്ലോ!
ഏതിലുമനശ്വര-
യായി നീ നില്പൂ, കാലം
പങ്കിടാൻ മടിക്കുന്ന
വിശ്വൈക കലാശില്പം
വിവിധത്വത്തിൻ വർണ്ണ
ച്ചിറകാൽ ദേഹം മൂടി
വിരിയും സ്വൈരത്തോടെ
മന്നിൽ നീയെന്നും നില്പൂ.
ഷേക്സ്പിയർ മഹാകവി
ഭാവങ്ങളാലെ തീർത്തു
ഭാവനാലോലേ നിന്നെ,
ലോകത്തിൻ ക്യാൻവാസിന്മേൽ
വിടരും വികാരത്താൽ
വിശ്രുത നേതാക്കന്മാർ
വിശ്വമോഹിനി നിന്റെ
ചുററിനും വട്ടം ചേർന്നു
വിതന്നല്ലാനായ് വന്നു-
പലതും കാൽക്കൽ വീണു
വിനമ്ര ശിരസ്സോടെ,
സർവ്വവും മറന്നു നീ
മനസ്സിൽ സംതൃപ്തിത-
ന്നായിരം കലികകൾ
മകരം കണിവയ്ക്കും
മാമ്പൂവുപോലെ പൂത്തു
ആന്റണി പ്രേമത്തിന്റെ
പൂന്തനാം പൂച്ചെണ്ടുമായ്
ആയിരംവട്ടം നിന്റെ-
യാത്മപൂജയെ ചെയ്തു
ന്യായപീഠങ്ങൾ നിന്റെ
മുന്നിലായ് തല താഴ്ത്തി
നീതിപാലകർ നിന്നെ
നിത്യവുമാരാധിച്ചു.
'നയിലി'ൽ തടത്തിലെ
സുന്ദരിയാകും 'സപ്ത
നായിക'യായിട്ടു നീ [illegible]
മുദിതയായപ്പോഴും
കൺകളിൽക്കിനാവുമായ്
തെല്ലഹങ്കാരത്തോടെ
കൺമണി നിലകൊണ്ടു
നീമയാത്ത സ്വപ്നംപോലെ !
ദ്രയാ ലഭിമാനത്താൽ
ഇട്ടെത്താതമുഖം,
വിനകൾ ചെയ്യാൻ വെമ്പും
ബുദ്ധിയും സാമർത്ഥ്യവും
സത്യവും കട്ടിക്കളി
മാറാത്ത പ്രകൃതവും
സംശയം ജനിപ്പിക്കും
ചിരിയും ഭാവങ്ങളും
രാജകീയത്വം ഇളളി-
ത്തുളളും വദനവും
ഭാഗലോലിതേ നിന്റെ
യുത്തുംഗസ്വഭാവങ്ങൾ
ആരാധ്യമനിഷേധ്യ
യായി നീ വാഴ്‌വൂ കലാ
വേദിയിലധിരാധി
കാരത്തിൻ ചെങ്കോലുമായ്
കാവ്യലോകത്തിൽ വാഴും
പിൻ മുറക്കാർ വന്നെത്തി
നവ്യമാം തേജസ്സുൾക്കൊ-
ണ്ടെന്നെന്നും വാഴ്ത്തും നിന്നെ,

വസന്ത സമാഗമം

By Thresia Jacob Class I Psychology

ഞാൻ രോഗശയ്യയിൽ എഴുന്നേററിരുന്നു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു് വീണ്ടും കിടന്നു. തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നു. യാതൊരു സുഖവും കിട്ടുന്നില്ല. കണ്ണു് ഇറുകെ അടച്ചു. പിന്നിട്ട ജീവിതത്തിലെ വസന്തകാലങ്ങൾ എന്നെ മാടിവിളിക്കുകയാണു്...... ഇല്ല ഇനിയൊരിക്കലും എൻെറ ജീവിതത്തിൽ വസന്തമുണ്ടാകുകയില്ല... പൊട്ടിക്കരയണമെന്നു തോന്നി. വേണ്ട, അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ മനോരോഗമാണെന്നാണു് ഡോക്ടർമാർ പറയുന്നതു്. അല്ല...എനിക്കു മനോരോഗമല്ല. സഹിക്കവയ്യാത്ത തലവേദന . അല്ല വയററിൽ വേദന...ഇതൊന്നുമല്ല. തല ചുററൽ......

ദൈവമേ ഇതെല്ലാം ഒന്നു വേഗം മാറിയിരുന്നെങ്കിൽ! എന്തിനു്...മാറിയാൽ തന്നെയെന്തിനു്...എൻെറ ഇടതുകൈ നഷ്ടപ്പെട്ട അന്നുമുതൽ എൻെറ ജീവിതത്തിലെ വസന്തം അവസാനിച്ചു......പിന്നെ ഈ ജീവിതമാകുന്ന മണലാരണ്യത്തിൻെറ ഉടമസ്ഥൻ വെറും...വെറും...എന്താണതിനു പേരു പറയുക...അയ്യോ!...എന്തൊരു തലവേദന...ആവൂ... എന്തൊരു വയററിൽ വേദന.. ...ഡോക്ടർ ഒന്നു വേഗം വന്നിരുന്നെങ്കിൽ! ഡോക്ടറിൽനിന്നു മാത്രമാണു് അല്പം സമാധാനം കിട്ടുന്നതു്. അവരുടെ സ്നേഹസമ്പൂർണമായ പരിലാളനയിൽ എൻെറ മനോവ്യഥ അല്പമെങ്കിലും ചോർന്നുപോകുന്നുണ്ടു്.

ഞാൻ ജനലിലൂടെ പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കി. കാർമേഘങ്ങൾ ചന്ദ്രികാ കാമുകനു് ആകാശത്തിൽ മെത്ത വിരിക്കുകയാണു്. അങ്ങിങ്ങായി താരകൾ കണ്ണു ചിമ്മുന്നുണ്ടു്. വൃക്ഷലതാദികളോടു് കിന്നാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് മന്ദമാരുതൻ ഈ മുറിയിലൂടെയും പോകുന്നുണ്ടെന്നു് ഉയർന്നു താഴുന്ന ജനൽ വിരികൾ വ്യക്തമാക്കി. എങ്ങും പ്രശാന്തമായ അന്തരീക്ഷം.

...അന്നു് രണ്ടു കയ്യോടുംകൂടി സുമുഖനായ, സുന്ദരനായി എല്ലാവരുടെയും ആരാധനാപാത്രമായി കഴിഞ്ഞിരുന്നപ്പോൾ മരണത്തെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിച്ചിട്ടുപോലുമില്ല. എന്നാൽ മരണം ഇന്നെൻെറ കാമുകിയാണു്. വൈരക്കല്ലുകളും മുത്തുകളും പതിച്ച അവളുടെ സ്വർണ്ണച്ചിറകിൻ കീഴിലിരുന്നാൻ... സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളുടെ ശ്വാസം മുട്ടിപ്പിക്കുന്ന സുഗന്ധവുമായി എത്രപ്രാവശ്യം കണ്ണഞ്ചിക്കണ്ണഞ്ചി അവൾ എന്നെ വന്നു് വിളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ...ഈ കാമുകൻ ഈ മുറിയിൽ ഒരു ബലഹീനനായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണു്.

"ലാലൂ..."

ഞാൻ പെട്ടെന്നു് ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ ഡോക്ടർ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് നിൽക്കുകയാണു്.

"ലാലു എന്തോ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നല്ലേ? ഞാൻ വന്നതൊന്നും അറിഞ്ഞില്ലല്ലോ..." ഞാൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ

നഷ്ടപ്പെട്ട കയ്യുടെ ശിഷ്ടഭാഗത്തിലേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഡോക്ടർ ഇഴകിവീണ സാരി ശരിപ്പെടുത്തി കസേര വലിച്ചിട്ട് ഇരുന്നു. ശോഷിച്ച ആ കാലുകളിൽ അധികനേരം ശരീരത്തെ താങ്ങി നിറുത്തുവാൻ അവർക്ക് കഴിയില്ലായിരിക്കും. "എന്താ ലാലു, ഇന്നൊന്നും മിണ്ടാത്തതു"?" ഡോക്ടർ ചോദിക്കുകയാണ്", "ജനലിൽക്കൂടെ ഇങ്ങനെ നോക്കിനിന്ന് ആലോചിക്കുന്നതു് ഞാൻ പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇനിയും ഇങ്ങനെ തുടർന്നാൽ ഞാൻ ജനൽ അടയ്ക്കും."

"ഡോക്ടർ! അങ്ങു് അതു് ചെയ്യുന്നതിനു് മുമ്പ്... എനിക്ക് എന്തെങ്കിലും തരൂ." കോപവും വിഷാദവും കലർന്ന സ്വരത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"എന്താ പാലു് കൊണ്ടുവരട്ടെ—"

ഡോക്ടർ പറഞ്ഞുതീരുന്നതിനു മുൻപ് ഞാൻ ആ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി. വികൃതമായ ആ മുഖത്തു നിന്നും ഊറിവീണ സ്നേഹത്തിന്റെയും സഹതാപത്തിന്റെയും ആ പുഞ്ചിരി വേർതിരിച്ചെടുക്കുവാൻ എനിക്ക് പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വേഗം മരിക്കുവാൻ പററിയ എന്തെങ്കിലും വിഷമാണ് വേണ്ടതെന്നു പറയുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും ആ മുഖത്തു നോക്കി അതു പറയുവാനുള്ള ധൈര്യം എനിക്കു വന്നില്ല.

"ലാലു—"

"ഉം—" ഞാൻ മൂളി

"ഉറക്കം വരുന്നുണ്ടോ?—"

"ഇല്ല"

"ഒരു പാട്ടു പാടാമോ? സ്കൂളിലെ വലിയ പാട്ടുകാരനാണെന്നു ഡാഡി പറഞ്ഞല്ലോ..."

അറിയാൻ പാടില്ലെന്നു പറഞ്ഞു് ഒഴിയണമെന്നു തോന്നി. പക്ഷെ ഒരു പാട്ടു പാടുവാൻ ഉള്ളിൽ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ "ജ്ഞാനസുന്ദരി"യിലെ ഒരു പാട്ടു പാടി.

പനിനീർ പൂവിനൊരിതൾ കൊഴി-
ഞ്ഞാലും കാററി കരഞ്ഞിടുമോ...
നിൻ തളിർ മെയ്യിനു് കൈ പോയാലും
ചന്തം കുറഞ്ഞിടുമോ... ചന്തം കുറ
ഞ്ഞിടുമോ

എന്ന വരികൾ പാടിയപ്പോൾ ഞാൻ വളരെ കുഴഞ്ഞുപോയി.

എന്റെ പാട്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഡോക്ടർ ഒന്നു നിശ്വസിച്ചു...പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ മുഖം പെട്ടെന്നു് മ്ലാനമായതു് ഞാൻ കണ്ടു. ഡോക്ടർ എന്തോ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്നു് ചിന്തയിൽനിന്നും ഞെട്ടിയുണർന്നു.

"വെരിഗുഡ്". ഇത്രയും നല്ല പാട്ടു് ഇതുവരെയും കേട്ടിട്ടില്ല."

"ഡോക്ടർ ഒരു പാട്ടു പാടാമോ..." ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"എനിക്കു പാടാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇത്രയും വികൃതയായ എന്നിൽനിന്നും ഹൃദയം കവരുന്ന ഇതുപോലുള്ള പാട്ടുകൾ എങ്ങനെയാണു് വരുക........"

ഞാൻ ആ മുഖത്തേയ്ക്കു് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അതെ തികച്ചും വികൃതമായിരുന്നു ആ മുഖം. കൃത്രിമമായ യാതൊരു അണിഞ്ഞൊ[illegible] ആ മുഖത്തിനു ചേരുകയില്ല. ക[illegible]ളിച്ചു് അഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന മുടി പുറകോട്ടു നീക്കിക്കൊണ്ടു് അവർ തുടർന്നു.

"ഞാനൊരു കഥ പറയാം... ലാലുവിനു് ഡോക്ടറാകുവാൻ ഇഷ്ടമാണോ?..."

"ഡോക്ടറാകുവാൻ ആർക്കാണു് ഇഷ്ടമില്ലാത്തതു്... പക്ഷേ..."

"പക്ഷേ..." ഡോക്ടർ വീണ്ടും ആരാഞ്ഞു.

"എനിക്കിനി സാദ്ധ്യമല്ല ഡോക്ടർ...... എന്റെ ജീവിതത്തിൽ... ഇനിയും... വസന്തം കടന്നുവരികയില്ല..."

"മതി...മതി...ഇനി കഥ കേട്ടുകഴിഞ്ഞതിനുശേഷം പറഞ്ഞാൽ മതി. വികലാംഗയായ ഒരു സാധു പെൺകുട്ടിയുടെ കഥയാണു് ഞാൻ പറയുവാൻ പോകുന്നതു്...."

ഞാൻ ഉത്സാഹത്തോടെ കഥ കേൾക്കുവാൻ ഒരുങ്ങി.

"രണ്ടു വയസ്സു പ്രായമായപ്പോൾ അവളുടെ അപ്പൻ മരിച്ചു. പിന്നീട് അമ്മയും അവളും അവരുടെ അമ്മാവൻെറ വീട്ടിലാണ് കഴിഞ്ഞത്......."

"ഡോക്ടർ അവളുടെ പേരെന്തായിരുന്നു?"

"പേരോ?...പേര് കഥ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ട് പറയാം...? ഡോക്ടർ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. "ജനിച്ചപ്പോൾ തന്നെ അവളുടെ ഒരു കാൽ തളർന്നതായിരുന്നു. തളർന്ന കാൽ വികൃതയായ—മററുള്ളവരിൽ വെറുപ്പ് ഉളവാക്കുന്ന മുഖം. കോന്ത്രപ്പല്ലുകൾ, കറുത്ത നിറം ഇതായിരുന്നു അവളുടെ ശരീരപ്രകൃതി. അമ്മയൊഴികെ മററുള്ളവർക്കെല്ലാം അവളൊരു അവഹേളനപാത്രമായിരുന്നു. "ദൈവമേ! ഇങ്ങനെയുമുണ്ടോ ഒരു കോലം!!! പലരും അവളെ നോക്കി പരിഹസിക്കാറുണ്ട്........."

ഡോക്ടർ പൂർവ്വകാലത്തിലെ കയ്പേറിയ സ്മരണകളാൽ വീർപ്പുമുട്ടുന്നതു് ഞാൻ കണ്ടു.

"അവളുടെ മനോഹരമായ പേര് കേൾക്കുമ്പോൾ അവളെ നോക്കി ആളുകൾ ഒന്നുകൂടി പുച്ഛിക്കും...അവളുടെ മധുരമായ സ്വരം കേൾക്കുമ്പോൾ ഏതോ അപ്സര കന്യകകളുടെ ആഗമനമാണോയെന്ന് സംശയിച്ച് തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നവർ മുഖം കോട്ടാറുണ്ട്. ക്ലാസ്സിൽ എല്ലാ വിഷയത്തിലും അവളായിരിക്കും ഫസ്റ്റ്. പക്ഷെ അതിൽ ആർക്കും അസൂയയില്ല. അതു് പഠിച്ചിട്ട് എന്താണു കാര്യമെന്ന് അവർ ചോദിക്കും. അവളെ 'കോളജ് ബ്യൂട്ടി'യെന്ന് പേരിട്ട് ആക്ഷേപിക്കുവാൻകൂടി അവർ തയ്യാറായി. വികൃതമായ ആ ശരീരത്തിനുള്ളിലും നുള്ളിയാൽ നോവുന്ന വികാരങ്ങളെ തരംതിരിച്ചെടുക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ള ഒരു ഹൃദയമുണ്ടെന്നുള്ളതു് അവർ വിസ്മരിച്ചു..."

"അമ്മയുടെ പരിലാളനയിൽ...വാത്സല്യപൂർവ്വമായ ഒരു ചുംബനത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു തലോടലിൽ അവളുടെ സകല ദുഃഖങ്ങളും കഴുകിപ്പോകുമായിരുന്നു." അമ്മയെന്തു പറഞ്ഞാലും അവൾ അനുസരിക്കും. അമ്മയെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി ആ തളർന്ന കാലു ചവിട്ടി അവൾ നൃത്തം വച്ചിട്ടുണ്ട്. പാട്ടു പാടിയിട്ടുണ്ട്. തന്നത്താൻ നാടകമഭിനയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കഷ്ടമല്ലാത്ത ആ പരിപാടികൾ കണ്ടുകഴിയുമ്പോൾ അവളുടെ അമ്മ അഭിമാനത്തോടെ പറയും 'എൻെറ മകൾ ഒരു നർത്തകിയോ സിനിമാനടിയോ ആകു'മെന്ന്. ചെറുപ്പത്തിൽ അതെല്ലാം അവൾ വിശ്വസിച്ചു.

അമ്മയുടെ ചൂടേററ് കിടക്കുമ്പോൾ അവൾ പതുക്കെ ചോദിക്കും 'അമ്മേ എന്നാ ഞാൻ നർത്തകിയാകുക' 'ആകും......മോളെ ആകും......' തുടർന്ന് കണ്ണുനീരോടെ അമ്മ പറയും 'എൻെറ മോള് നല്ലവണ്ണം പഠിച്ച് ഒരു ഡോക്ടറായി അമ്മയുടെ കണ്ണുനീരു തുടയ്ക്കണം... എൻെറ മോൾക്കു മാത്രമെ അതിനു കഴിയുകയുള്ളൂ. അവൾ അതെല്ലാം സശ്രദ്ധം കേൾക്കും. അമ്മയുടെ ആഗ്രഹം നിവർത്തിക്കുവാൻ എത്ര പ്രയാസങ്ങളെയും നേരിടണമെന്നവൾ തീരുമാനമെടുക്കും.—"

"അയ്യോ! ഞാൻ കഥ വളരെ ദീർഘിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നല്ലോ. ഇനി ഞാൻ വേഗത്തിൽ പറഞ്ഞുതീർക്കാം. ലാല്യവിനു് ഉറങ്ങേണ്ട സമയം കഴിഞ്ഞല്ലോ?"

"സാരമില്ല ഡോക്ടർ......ആ കഥയൊന്നു വേഗം പറയൂ. അവളിലൂടെ ഞാനൊന്നു ജീവിക്കട്ടെ...വേഗം പറയൂ?" ഞാൻ വികാരഭരിതനായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മഴയെ കാത്തിരിക്കുന്ന വേഴാമ്പലിനെപ്പോലെ ഞാൻ ആർത്തിയോടെ ആ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. ആ മുഖം ചാരിതാർത്ഥ്യഭരിതമായി.

"ദീനം പിടിപെട്ട് ഒരു ദിവസം അവളുടെ അമ്മ മരിച്ചു......"

"അയ്യോ!!" അവളുടെ ആ താങ്ങാനാവാത്ത ദുഃഖവർദ്ധനവിൽ ഞാൻ ആകാംക്ഷാഭരിതനായി.

"അമ്മയെ കൂടാതുള്ള ജീവിതം ഓർക്കുവാൻകൂടി അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അന്നു വൈകുന്നേരം ആരുമറിയാതെ അടുത്തുള്ള ഒരു പുഴവക്കിലേയ്ക്കു് അവൾ നടന്നു. തൻ്റെ ജീവിതം എന്നന്നേക്കുമായി അവസാനിപ്പിക്കുക. അവൾ അമ്മയെയോർത്തു.

മ്മയോടൊത്തു കഴിഞ്ഞ ദിവസങ്ങളിലെ സ്മരണകൾ അവളുടെ മുന്നിൽ ചുരുളുകൾ നിവർത്തി. അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ അവൾക്ക് ഓർമ്മവന്നു. 'ഒരു ഡോക്ടറായി അമ്മയുടെ കണ്ണുനീരു തുടയ്ക്കണം" താൻ അമ്മയെ വഞ്ചിക്കുകയല്ലേയെന്നവൾക്കു തോന്നി അമ്മയോട് ആയിരം തവണ അവൾ മാപ്പിരന്നു.

അവളുടെ കണ്ണുകളിൽക്കൂടി കണ്ണുനീർ ഒഴുകി. 'ഇല്ല അമ്മെ...മരിക്കല്ലമില്ല.... അമ്മയുടെ മകൾ അമ്മയുടെ ആഗ്രഹം നിവർത്തിക്കും' ഉറച്ച തീരുമാനത്തോടെ അവൾ മടങ്ങിപ്പോന്നു..........."

"ഇന്നവൾ നല്ലൊരു ഡോക്ടറാണ്". നാട്ടുകാരുടെ പ്രത്യേകിച്ച് രോഗികളുടെ ആരാധനാപാത്രമാണവൾ. ഓരോ രോഗികളും സുഖം പ്രാപിച്ചു പോകുമ്പോൾ അവൾ സന്തോഷംകൊണ്ട് സ്വർഗ്ഗത്തോളമുയരാറുണ്ട്". ഈ ലോകത്തിൽ സന്തോഷമനുഭവിക്കുന്നവർ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ ഒരാൾ അവളാണെന്നു അവൾക്കു ബോദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നു.......ഇനി അവളുടെ പേരു പറയാം. മൈന......"

"അപ്പോൾ ഇതു തികച്ചും ഡോക്ടറുടെ തന്നെ കഥയല്ലെ?" ഞാൻ വികാര പരവശനായിചോദിച്ചു. സ്വർഗ്ഗത്തിലെ സുന്ദരസന്ദേശവുമായി വന്നിരിക്കുന്ന ഒരു മാലാഖയാണോ അവൾ എന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചു...

"അപ്പോൾ ഞാൻ അതുമ്മ് വിരൂപയാണെന്ന് ലാലുവിനും തോന്നുന്നുണ്ടോ?..."

ഞാൻ വിഷമിക്കുന്നതു കണ്ട് ഡോക്ടർ വിഷയം മാറ്റി.

"ആകട്ടെ. എന്തെങ്കിലും തരുമെന്ന് പറഞ്ഞതു് തരട്ടെ."

"എന്തു്" ഞാൻ അത്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു.

"മരിക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലുമായിരുന്നില്ലെ ചോദിച്ചതു്" ആ മുഖത്തു് ഗൗരവം പടർന്നുപിടിച്ചിരുന്നു. ആ കഥ പറഞ്ഞ കൊച്ചുകുട്ടിയുടെ രൂപം തന്നെ മാറിയിരിക്കുന്നു.

ഞാൻ മയനാ....വിഷം....മരണം....അയ്യോ !! എനിക്കു പേടി തോന്നി...ഇല്ല... മരിക്കല്ലമില്ല...

"ഡോക്ടർ. ഇനിയും എന്നെ പരീക്ഷിക്കാതെ...ഈ മുറിയിൽനിന്നും എന്നെയൊന്നു പുറത്തുവിടൂ. എന്റെ നല്ലൊരു ഭാവിയെ എന്തിനു നിങ്ങൾ തടഞ്ഞുവച്ചിരിക്കുന്നു? ഇനിയും വയററില്ല വേദനയെന്നും തലവേദനയെന്നും പറഞ്ഞു് എന്നെ.. ഒരു നാം കെടുപ്പിക്കല്ലെ ഡോക്ടർ. നിങ്ങൾ ജനനം കടിപ്പിക്കല്ലെ എന്തു വേണമെങ്കിലും അടച്ചോളുകല്ല എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ വാതിൽ പക്ഷെ എന്റെ നിങ്ങൾ അടച്ചല്ലെ. ഒരു വിളക്കം എന്റെ പുസ്തകങ്ങളും തരൂ.. ഞാനിരുന്നു പഠിക്കട്ടെ. അതാ വസന്തം സമാഗതമാകുന്നു.... ഞാനവളെ സ്വീകരിക്കട്ടെ............"

ഗദ്യകവിത

പ്രതീക്ഷ

വത്സലകുമാരി റ്റി. പി. Class II Eco

പ്രിയപ്പെട്ടവളെ നീ വരില്ലെ......
ഇലഞ്ഞിപ്പൂക്കളുതിരുന്ന ഈ ആതിര
നിലാവിൽ,
താരകൾ വിടരുന്ന വൈശാഖനാളിൽ,
താരാപഥത്തിലെ താമരച്ചോലയിൽ
നീരാടാൻ വരും ദേവകന്യകയെപ്പോലെ...
പ്രിയപ്പെട്ടവളെ, നീ വരില്ലേ.........?
അപ്സര കന്യകമാർ നൃത്തം ചവിട്ടുന്ന
രാവുകളിൽ,
ദേവദാരു പൂത്തുനില്ക്കുന്ന മലർവാടിയിൽ,
ദേവതേ ! നിനക്കുവേണ്ടി—
യുഗങ്ങളായ് കാത്തിരിക്കുന്നു........
നീ വരില്ലേ?
ആകാശഗംഗയിൽ ആറുനൂറു
തിരമാലകളുയർന്നപ്പോൾ
വിരഹംകൊണ്ടു താളംതെററിയ ശശിലേഖ
മറയുകയായിരുന്നു....
പൂനിലാവിൽ ആറാടി—
സാഗരങ്ങൾ കുടിമയങ്ങുന്ന ഈ
രാത്രിയിൽ....
ഞാൻ മാത്രം
ശൂന്യത മുററിനില്ക്കുന്ന ഈ തടിനീ
തടത്തിൽ
ഒരു വേഴാമ്പലിനെപ്പോലെ കാത്തുനിന്നു...
ആയിരമായിരം അഭിലാഷങ്ങളുടെ
ദാഹനീരിനായ്...
ഓമനേ !
വാസന്ത സന്ധ്യകളും
ചൈത്രരജനികളും
മൂകമായി കടന്നുപോകയാണ്....
നിശ്ശബ്ദരാത്രികളിൽ
നിശയുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ,
ഞാനിതാ നിന്നെയും കാത്തിരിക്കുന്നു....
എന്തേ! നീ വരാത്തു.........?
ചന്ദ്രികാ ചർച്ചിതമായ രാവുകളിൽ
മന്ദാനിലൻ മലരുകളെ മുകരുമ്പോൾ
രാപ്പാടികളുടെ രാഗാലാപത്താൽ
രാവിനു രംഗമൊരുക്കുമ്പോൾ....
ചുണ്ടിൽ മായാത്ത മന്ദഹാസവും
മിഴിയിണകളിൽ സ്വപ്ന കാവ്യവുമായ്
സ്നേഹത്തിൻെറ മണിമേടയിലേയ്ക്കു്
ഓമനേ !
നീ വരില്ലേ............?
എൻെറ ദേവതേ !
ഉൾക്കണ്ഠനിറഞ്ഞ ഈ നിമിഷങ്ങളുടെ
ചൂടിൽ
ഞാൻ നീറിക്കരിയുകയാണ്.........
നനനനുത്ത ഓർമ്മകളോടെ; അവ്യക്തമായ
അനുഭൂതികളോടെ...
നിന്നെ വരവേല്ക്കാൻ
ഇവിടെ........
വർണ്ണപുഷ്പങ്ങളില്ല
വെള്ളിത്താലവുമില്ല......
ഒരു തകർന്ന അംബരവും,
ഒരിററു കണ്ണുനീരും,
മാത്രം..................
മോഹം വളർത്തിയ വേദനാപൂരിതമായ
ശൂന്യത മാത്രം !
പ്രിയപ്പെട്ടവളെ !
ഈ തപോവനത്തിൽ,
ദുസ്സഹമായ നൈരാശ്യത്തോടെ
അദമ്യമായ ദുഃഖത്തോടെ
വിരഹത്തിൻെറ അടിത്തട്ടിൽ
നിൻെറ സമാഗമത്തിനുവേണ്ടി
ഞാൻ തപസ്സിരിക്കുന്നു.........
പ്രിയപ്പെട്ടവളെ, നീ വരില്ലേ......?

പെൺകുട്ടി ബി. എ. പാസ്സായിട്ടില്ല!

കെ. ജേക്കബ്

കൊലത്തുപറമ്പിൽ മാത്തു വാദ്ധ്യാർ ഒരു അറിയപ്പെട്ട മനുഷ്യനാണു്. അയാൾ ഒരു മിഡിൽസ്കൂൾ വാദ്ധ്യാരായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ വാദ്ധ്യാർ വേലയിൽനിന്നും വിരമിച്ചു് ഒരു വൈദ്യനായിത്തീർന്നിരിക്കയാണു്. ആ സ്ഥലത്തുള്ള ആസ്പത്രിയിൽ കുറേക്കാലം മുമ്പു ഒരു അപ്പോത്തിക്കരി ഉദ്യോഗത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നു. അയാളോടു് അടുത്തുകൂടി കുറെ കുറിപ്പടികൾ മാത്തു വാദ്ധ്യാർ വാങ്ങിച്ചതാണു്. വയറുകടി, തലവേദന, ഛർദ്ദി പലമാതിരി ജ്വരങ്ങൾ. ഇവയ്ക്കൊക്കെ നല്ല മരുന്നുകൾ അദ്ദേഹം കുറിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. മാത്തുവാദ്ധ്യാർ കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടി ആ കുറിപ്പടികൾ പകർത്താനും പഠിച്ചു. കുറെ ഇംഗ്ലീഷു് വൈദ്യപുസ്തകങ്ങളും ഒക്കെ വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആശുപത്രിയിലെ ഡോക്ടറേക്കാൾ നൈപുണ്യം മാത്തു വാദ്ധ്യാർക്കാണെന്നാണു് ആളുകൾ പറയുന്നതു്. ഒരു സ്റ്റെതോസ്കോപ്പും സമ്പാദിച്ചു. അതു വെച്ചു രോഗികളുടെ നെഞ്ചു്, വയറു്, ഇതൊക്കെ പരിശോധിക്കാറും ഉണ്ടു്. മാത്തു വാദ്ധ്യാർ എന്ന പേർ ഇപ്പോൾ കുറേശ്ശെ പോയിവരികയാണു്. മാത്തു അപ്പോത്തിക്കരി എന്നാണു് ചിലരൊക്കെ—അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കാറുള്ളതു്. അതു അദ്ദേഹത്തിനു കുറെ ഇഷ്ടമുള്ള പേരുമാണു്.

ആ സ്ഥലത്തു മാത്തുവാദ്ധ്യാരെ അറിയാത്തവരില്ല. അദ്ദേഹം പലരെയും ചികിത്സിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആശുപത്രി കുറെ അധികം അകലെയായിരുന്നതിനാൽ പലരും അദ്ദേഹത്തിൻറ അടുക്കലാണു പോകാറുള്ളതു്. അത്യാവശ്യത്തിനു ഓടിച്ചെന്നാൽ മരുന്നു കിട്ടും—രോഗികൾ കൊടുക്കുന്നതു വാങ്ങിക്കയേ ഉള്ളൂ—പണത്തിനു കണക്കു പറയാറില്ല.

ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൻറ ഒരു മകൻ ബി. എ. പാസ്സായി അടുത്തു ഒരു സ്കൂളിൽ വാദ്ധ്യാരായിട്ടും ഉണ്ടു്. വൈദ്യവൃത്തിയിൽ മാത്തു വാദ്ധ്യാർക്കു് ഒരു നൂററൻപതു് രൂപായോളം കിട്ടുന്നതു കൂടാതെ മകനു ഒരു അറുപതു് രൂപാ വേറെയും വരവുണ്ടു്.

ഒരു ദിവസം ഉച്ചതിരിഞ്ഞു മാത്തുവാദ്ധ്യാർ ഒരു പരിചയക്കാരൻറ വീട്ടിൽ പോയി. പുറത്തോട്ടത്തിൽ കുഞ്ചെറിയാച്ചൻറ മകൻറ കല്യാണം രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടു നടക്കാൻ പോകയാണു്. കല്യാണം അന്വേഷിക്കാൻ അത്രടം ഒന്നു പോകേണ്ട ചുമതലയുണ്ടു്. വഴിക്കുവെച്ചു സ്വന്തമകൻ ജോണിയുടെ കാര്യം മാത്തുവാദ്ധ്യാർ ഓർത്തു. അവനും കല്യാണങ്ങൾ വരുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഒന്നും ആയിട്ടില്ല. അവനു ബി. എ. ക്കാരിയെത്തന്നെ വേണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമാണു്. കല്യാണം കഴിക്കുവാൻ പോകുന്ന കൊച്ചൻ ജോണിയുടെ കൂടെ പഠിച്ചതാണു്. ജോണിയുടെ മർക്കടമുഷ്ടിയല്ലേ അവനു കല്യാണം ഒന്നും നടക്കാത്തതിനു കാരണം—എന്നൊക്കെ ഓർത്തു വാദ്ധ്യാർ ഖേദിച്ചു. എന്തായാലും ഇനിയും ജോണിയുടെ കാര്യം അമാന്തിക്കുന്നതു ഭംഗിയല്ല എന്നു ഉള്ളിൽ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു.

കുഞ്ചെറിയാച്ചൻറ വീട്ടിൽ വിവാഹത്തിൻറ തിരക്കുകൾ ഒക്കെ ആയിരിക്കയാണു്. പല സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും പലർ വന്നിട്ടുണ്ടു്. അവരോടൊക്കെ സംഭാഷിക്കുന്നതിലും, അവരെയൊക്കെ സല്ക്കരിക്കുന്നതിലും കുഞ്ചെറിയാച്ചൻ വ്യാപൃതനായിരിക്കയാണു്. വാദ്ധ്യാരെ കണ്ടു 'കാപ്പികുടിച്ചിട്ടേ പോകാവൂ' എന്നു ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞശേഷം അദ്ദേഹം വേറൊരാളോടു കുശലപ്രശ്നം ചെയ്യാൻ പോയി. മാത്തു വാദ്ധ്യാർ അടുത്ത മുറിയിൽ ഒരു കസേരയിൽ ഇരുന്നു. ആ മുറിയിൽ വേറെ ആരെയും കണ്ടില്ല. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു കാപ്പി കൊടുക്കുന്നതിനു ഒരു പെൺകുട്ടി അവിടെ വന്നു. കണ്ടാൽ ഒരു ഇരുപതു് ഇരുപത്തൊന്നു് വയസ്സു പ്രായം തോന്നും.

നല്ല സൌന്ദര്യം ഉണ്ട്. അവൾ കാപ്പി എടുക്കുന്നതിനു പോയപ്പോൾ അവിടെ നിന്നു ഒരു വേലക്കാരനോട് 'ഈ കുട്ടി ഏതാ' എന്നു വാദ്ധ്യാർ ചോദിച്ചു 'അതു ഇവിടുത്തെ യജമാനന്റെ ഒരു ചിററപ്പന്റെ മകന്റെ മകളാ. ഇന്നലെ വന്നതാ മറിയാമ്മ എന്നാ പേരു" എന്നവൻ പറഞ്ഞു.

അവൾ കാപ്പിയും പലഹാരങ്ങളുമായി വന്നപ്പോൾ 'കുഞ്ഞിന്റെ പേർ മറിയാമ്മ എന്നല്ലേ' എന്നു മാത്തു വാദ്ധ്യാർ ചോദിച്ചു. അവളോടു ഒരു സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെടണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചാണ് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചതു്. ചോദ്യത്തിനു 'അതെ' എന്നവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. 'ഞാൻ മുൻപൊരിക്കൽ ഇവിടെ കണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു'—എന്നു വാദ്ധ്യാർ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ മുൻപൊരിക്കൽ ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ട്. കുറെ അധികം നാൾ മുൻപായിരുന്നു' എന്നവൾ ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

മാ—ശരി. അന്നായിരിക്കും ഞാൻ കണ്ടതു്. ഇപ്പോൾ പഠിക്കുകയാണോ?

മ—അല്ല—പഠിക്കുന്നില്ല.

മാ—ബി. എ. പാസ്സായോ.

മ—ഇല്ല.

'ഇവൾ നല്ല സൗന്ദര്യവതിയാണ്. ഇവൾ മതിയായിരുന്നു ജോണിക്കു എങ്കിലും ബി. എ. പാസ്സായിട്ടില്ലല്ലോ—എന്നു മാത്തു വാദ്ധ്യാർ ഓർത്തു.

മാ—ഇന്റർമീഡിയററ് കഴിഞ്ഞതാണോ?

മ—അതെ.

മാ—ഇനിയും ബി. എ. ക്കു പഠിക്കുന്നില്ലേ?

മ—ഇല്ല.

മാ—അതു പോരാ. ബി. എ. ജയിക്കണം.

മറിയാമ്മ ഇതിനൊന്നും ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ല.

മാ—കുഞ്ഞെന്നെ അറിയുമോ.

മ—ഇല്ല.

മാ—മാത്തു അപ്പോത്തിക്കരി എന്നു പറയും. ഞാനാണ് കുഞ്ഞേറിയാച്ചന്റെ ഭാര്യയെ കുറച്ചുനാൾ മുൻപൊന്നു ചികിത്സിച്ചതു്.

മ—എന്തായിരുന്നോ ദീനം?

മാ—ദീനമോ... അതു......നിങ്ങളോടൊക്കെ എങ്ങനാ പറേന്നതു്? അപ്പോത്തിക്കരിമാരോട് Laymen (വൈദ്യന്മാരല്ലാത്തവർ) രോഗം എന്തെന്നു ചോദിക്കരുതെന്നാ പ്രമാണം.

മ—അയ്യോ ഞാൻ ഓർക്കാതെ ചോദിച്ചു പോയതാണ്. ക്ഷമിക്കണം.

മാ—ഓ കുഞ്ഞു വിഷമിക്കേണ്ട. ഗർഭാശയം സംബന്ധിച്ച ഒരു രോഗമായിരുന്നു. ഒരു ചെറിയ മരുന്നുകൊണ്ട് അതു ഭേദമാക്കുന്നതിനു എനിക്കു സാധിച്ചു.

മ—അവിടുത്തേക്കു ഇവിടെയൊക്കെ ധാരാളം ചികിത്സയുണ്ടോ?

മാ—ഉണ്ടെന്നോ? കൊള്ളാം. ആശുപത്രിയിൽ ചെല്ലുന്നതിൽ അധികം രോഗികൾ അവിടെ വരുന്നുണ്ട്. ഇന്നലെ ഒരു വലിയ കേസ്സിനു ഞാൻ പോയി. ഒരു സ്ത്രീക്കു പ്രസവം കഴിഞ്ഞു തലയ്ക്കു നല്ല സുഖമില്ലായ്ക. 'പ്യൂർപ്പെറൽമാനിയ' എന്നു പറയും. കുഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

മ—കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

മാ—അതു മഹാ വിഷമം പിടിച്ച ഒരു രോഗമാ. ഞാനൊരു പുതിയ മരുന്നു നോക്കുക അതിനു.

മ—ധാരാളം വരവും ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ.

മാ—വരവോ...വലിയ വരവുണ്ടെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. ഒട്ടും ഇല്ലായ്മയും ഇല്ല. ഒരു പത്തിരുനൂറു രൂപാ മാസം വരുന്നുണ്ടെന്നു പറയാം.

CAPTAINS OF TEAMS 1967—'68

Sitting (1st row L. to R.) B. Somananth (Cricket), T. L. Kuriakose (Foot-Ball), N. M. Kunjibrahim (Basket ball)

Sitting (2nd row) George Mammen (Tennis), Ninan Zacharia (Hockey)

CAPTAINS OF WOMEN'S TEAMS (1967—'68)

Miss. Molly Chacko (Hockey), Miss. Pameela Mathew (Basket Ball), Miss. Krishna Ranganath (Tennis), Miss. Anila Chacko (Badminton), Miss. Roshni John (Volley Ball), Miss. Susan Varghese (Athletics)

CAPTAINS OF TEAMS 1967—68

CAPTAINS OF WOMEN'S TEAMS 1967—68

WOMEN TENNIS TEAM

University Champions – Both Singles and Doubles

Sitting (L. to R.)—C. G. Varghese (Lecturer in Physical Education), Prof. C. T. Benjamin (Principal), Anna Thomas (Lecturer in Physical Edn.)

Standing—Meena Renganath, Krishna Renganath

UNIVERSITY HOCKEY PLAYERS

Alice Koshy, Mariamma M. C., Suguna Varghese

ഇത്രയും പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുഞ്ഞേറിയാച്ചൻ അതിലേ വന്നു. 'എന്താ മറിയാമ്മയോടു സംഭാഷണം' എന്നു മാത്തു വാദ്ധ്യാരോടു ചോദിച്ചു.

മാ—ഓ. ഒന്നുമല്ല. കുഞ്ഞേറിയാച്ചന്റെ ഒരു ചിറ്റപ്പന്റെ മകാച്ചുമോളല്ലേ. ഒരിക്കൽ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

കു—ശരിയാ അവളുടെ അപ്പനും ഒക്കെക്കൂടെ കുറെ വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപെ ഇവിടെ വന്നതാണ്. അന്നു കണ്ടതായിരിക്കും.

മാ—ഏലിയാമ്മയെ ഞാൻ ചികിത്സിച്ച കാര്യം അവളോടു പറഞ്ഞു. അവൾ ദീനം എന്തായിരുന്നെന്നു ചോദിച്ചു. Laymen എന്തിനാ അറിയുന്നതെന്നു ഞാനും ചോദിച്ചു.

കു—അതുകൊള്ളാം. മാത്തച്ചൻ അങ്ങനെ ചോദിച്ചോ. അവളു മദ്രാസിൽ എം. ബി. ബി. എസ്സും കഴിഞ്ഞു എം. ഡി. യും ജയിച്ചവളാ. കണ്ടാൽ കൊച്ചാണേലും, സ്ത്രീകളുടെ രോഗങ്ങൾക്കു സ്പെഷ്യലിസ്റ്റാ അവള്. മദ്രാസ് മെഡിക്കൽ കോളജിൽ പഠിപ്പിക്കയാ ഇപ്പോൾ. ഏതായാലും ഇതൊരു ചെറിയ ഫലിതംതന്നെ!

കുഞ്ഞേറിയാച്ചൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അടുത്ത മുറിക്കകത്തുനിന്നും മണിനാദംപോലെ ഒരു ചിരി കേട്ടു. എന്നു മാത്തു വാദ്ധ്യാർക്കു സംശയം തോന്നി. ഏതായാലും അദ്ദേഹം പിന്നെ അവിടെ അധികനേരം നിൽക്കാൻ പോയില്ല.

SESHASAYEES

FOR

WIRE ROPES

for all jobs:

Mining, Ropeways, Shipping, Lifts & Hoists and General Engineering Purposes

Reg. Office & Works.

SESHASAYEE WIRE ROPES LIMITED,
EDATHALA P. O, VIA ALWAYE.

Agents for Kerala State.

ACHUTHANPILLAI & COMPANY,
MEENAKSHI MANDIRAM,
M. G. Road, ERNAKULAM.

കവിത

നാലുപേർ!

By ഗിരിജാദേവിജി സീനിയർ പ്രീഡിഗ്രി, ഗ്രൂപ്പ് II

ആരാണീ "നാലുപേർ!" ആരും ഭയന്നിട്ടും
ധീര,രെല്ലാവർക്കും വേണ്ടപ്പെട്ടോർ?

ഓർമ്മയായന്നുമുതല്ലൂ ഞാൻ കേൾക്കുമീ–
"നാലുപേർ," പക്ഷെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

ഇന്നലെയമ്മിണിക്കുട്ടിക്കു കല്യാണം
ഭംഗിയിൽ തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

പെണ്ണു കാണാൻ വരൻ വന്ന ദിവസത്തെ–
സ്സദ്യയും ഗംഭീരമായിരുന്നു.

എല്ലാച്ചടങ്ങും പൊടിപ്പനാക്കിടേണ–
മല്ലെങ്കിൽ "നാലുപേരെ"ന്തുചൊല്ലും?

"നാലുപേർ" നന്നായ് പ്രശംസിച്ചുവെങ്കിലേ
മാതുലൻ സംതൃപ്തനാകയുള്ളൂ.

മൂവായിരത്തിനു പുഞ്ചനിലംപോന്നു
തീറായി "നാലുപേർ" കണ്ടിടാതെ.

വില്ക്കാം കിടപ്പാടമെങ്കിലും "നാലുപേർ"
കൊണ്ടാട്ടമെങ്കിൽ കൃതാർത്ഥരാകും.

"നാലുപേർ" കേട്ടാൽ നിരക്കണമേതൊരു
കാര്യവും ചെയ്യുമ്പോളോർമ്മവേണം.

അച്ഛന്റെ തത്വമാണെപ്പോഴും കാതിൽ വ–
ന്നുച്ചത്തിലായ് വന്നലച്ചിടുന്നു.
പാടത്തിന്നക്കരെ കേളപ്പനന്റെ
മാടമാണെന്നും വഴക്കു കേൾക്കാം.
കേളുവെക്കാണുമ്പോളമ്മാമനീവിധം
സാരോപദേശങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു.
"നാലുപേർ" കൈകൊട്ടിപ്പൊട്ടിച്ചിരിക്കുവാൻ
നീയിടം നൽകരുതൊന്നുകൊണ്ടും"
നല്ലതും ചീത്തയും ചൊല്ലുവാൻ ലൈസൻസു–
നൽകിയതാരിവർ "നാലുപേർക്ക്?"
ആരോടുമെന്തും പറയാൻ മടിക്കാത്ത
നാട്ടുകാർ പേടിക്കും "നാലുപേരെ"
എല്ലാമൊരുവിധം ഭംഗിയായ് ചിട്ടയായ്
ചെയ്യുവാൻ പ്രേരണ നൽകുവോരേ,
നാട്ടിലും വീട്ടിലും സന്തോഷമേകുവാ–
നാത്മാർത്ഥമായ് ശ്രമം ചെയ്യുവോരേ,
"നാലുപേർ" നിങ്ങൾക്കെൻ വന്ദ്യനമസ്കാര–
മാദരാൽ നൽകുന്നു സ്വീകരിക്കൂ.

ചെറുകഥ

നൊമ്പരം മാത്രം

എബ്രഹാം പീററർ, വാഴൂർ (പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

ഹൃദയം നിറയെ വേദന. മനസ്സുനിറയെ നീറുന്ന ചിന്തകൾ. രണ്ടു മൂന്നു മിനിററുകൾ കൂടി മാത്രം. അങ്ങകലെയുള്ള ഒരു മരക്കൊമ്പിൽ ദൃഷ്ടികളുറപ്പിച്ച് നിശ്ചലനായിരുന്നു. രണ്ട് ഓമൽപ്പക്ഷികളിരുന്നു കിന്നാരം പറയുന്നു. ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരായിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ കാമുകീകാമുകന്മാരായിരിക്കാം. അവ ഒരുമിച്ച് പറന്നകന്നു. ചിറകുരുമ്മി രണ്ടുംകൂടി പറന്നുപോയ കാഴ്ച ഹൃദയത്തിൽ കുത്തി നോവിക്കുന്നു. ഒരു വിസിൽ. നീണ്ട ഒരു ചൂളംവിളി. ട്രെയിൻ ചലിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സ്നേഹിതരെയും ബന്ധുക്കളെയും മററും യാത്രയയക്കുവാൻ വന്നിരുന്നവർ കയ്യുയർത്തി വീശുന്നു. തനിക്കു മാത്രം ആശംസകൾ നേരാൻ ആരും വന്നിരുന്നില്ല. വളർന്ന നാടിനോടും പരിചയിച്ച ആളുകളോടും യാത്ര പറയുകയാണ്. ഇനിയും ഇവിടേയ്ക്കു മടങ്ങിവരണമോ? എന്തിനുവേണ്ടി വരണം? ഇല്ല. ഇനിയും മടങ്ങിവരില്ല. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം സ്വപ്നങ്ങളായിത്തീരട്ടെ. ഫലിത സമ്പൂർണ്ണമായിരുന്ന കോളേജു ജീവിതവും മധുരം പകർന്നുതന്ന അനുഭവങ്ങളും എന്നെന്നേക്കുമായി അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. അവസാനിക്കട്ടെ. എല്ലാം സഹിക്കുവാൻ തക്ക കരുത്ത് ഇന്നുണ്ട്. പിച്ചപ്പാടങ്ങളും തെങ്ങിൻതോപ്പുകളും പിന്നിട്ടിട്ട് ഓടി അകലുകയാണ്. ഒരു സിഗരററെടുത്തു കത്തിച്ചു. പുകച്ചുരുളുകളെ അലക്ഷ്യമായി മുകളിലേയ്ക്ക് ഊതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഓർമ്മകൾ ഉരുണ്ടുകൂടുകയാണ്. ഇതൊന്നും ഇനിയും ഓർത്ത് മനസ്സു പുണ്ണാക്കരുതെന്ന് ആറുവട്ടം ആശിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ സാധിക്കുന്നില്ല.

ഒരു ശോകഗാനം! ശോകരസത്തിൽ മാത്രം സംതൃപ്തി നേടാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന എന്റെ ഹൃദയം ആ ഗാനത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. കൊച്ചു സുന്ദരിയായ ഒരു വാനമ്പാടി! ശ്രോതാക്കളിൽ പലരും അവളെ പുകഴ്ത്തുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ എന്തിനോ വേണ്ടിയോ രോമാഞ്ചമണിഞ്ഞുപോയി. നീന! ആ പേരു കേൾക്കുമ്പോൾ എവിടെ നിന്നോ ഒരു സ്വർഗ്ഗീയാനന്ദം ഓടിയെത്തുമായിരുന്നു. നീനയെ കണ്ട് സംസാരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ...... ആറുവട്ടം ആശിച്ചിട്ടുണ്ട്. നീനയുടെ പാവനരൂപം ഹൃദയത്തിന്റെ ശ്രീകോവിലിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എത്ര പ്രാവശ്യം പല സ്റ്റേജുകളിൽ നിന്നും അവൾ പാടുന്നതു കേട്ടിരിക്കുന്നു. സ്നേഹവീണയുടെ കമ്പികൾ മുറുക്കി അവളോടുകൂടി ചേർന്നിരുന്ന് പാടുന്നതിന് എത്ര പ്രാവശ്യം ആഗ്രഹിച്ചു. സഫലീകരിക്കാത്ത ഒരാഗ്രഹമായി അതവശേഷിച്ചു. അർഹിക്കാത്ത ആഗ്രഹമായിരുന്നിരിക്കാം. അത്? അർഹിക്കാത്തതും ആഗ്രഹിച്ചുകൂടെന്നുണ്ടോ?

അത് ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതല്ല. വനജയും നീനയും കൂടി വന്ന് അടുത്ത സീററിൽ തന്നെയിരുന്നു. കിട്ടിയ അവസരം ശരിക്കും മുതലെടുക്കുന്നതിനായി അവർക്കു വേണ്ടിയും എന്തൊക്കെയോ ഓർഡർ ചെയ്തു. നീനയുടെ മുഖത്തേക്കൊന്നു നോക്കി. അവളുടെ കൺകോണുകൾ എന്റെ മുഖത്തു തന്നെ പതിച്ചു. എന്തോ ഒരനുഭൂതി! നീനയോടിതുവരെയും സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. ആദ്യമായി എന്തു സംസാരിക്കണം? ആകപ്പാടെ ഒരു വെപ്രാളം. ഞങ്ങളുടെ ഭാവപ്പകർച്ച കണ്ടിട്ടാകാം വനജ പരിചയപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങിയത്.

"ഇതെന്റെ കൂട്ടുകാരി, നീന."

"കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അടുത്തു പരിചയമില്ല." ഞാനങ്ങനെയാണ് മറുപടി നൽകിയത്.

"വില്ലു എന്റെ നെയ്ബർ ആണ്." എന്നെ വനജ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു.

"നീന നന്നായി പാടും അല്ലേ?" നീനയോടുള്ള ആദ്യത്തെ ചോദ്യം.

"പാടാറുണ്ടു്". പക്ഷേ നന്നായിരിക്കുമോ എന്നറിയില്ല". ആ മറുപടിയിൽ ഏറെ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നതായി തോന്നിയതിനാൽ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

"അതെന്താ?"

"പാട്ടു നല്ലതാണോ എന്നു തീരുമാനിക്കേണ്ടതു് പാട്ടുകാരിയല്ല, കേൾവിക്കാരാണ്"."

അതു സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. തുടർന്നുള്ള സംസാരത്തിൽ നിന്നും നീന ഒരു ഫലിതക്കാരിയാണെന്നുകൂടി മനസ്സിലായി. കളിയാക്കിയാൽ നന്നായി തിരിച്ചടിക്കുവാൻ നീന മിടുക്കിയാണെന്നു കണ്ടതോടെ എന്തെല്ലാം പറഞ്ഞു കളിയാക്കി. ഹോ! രസകരമായ നിമിഷങ്ങൾ. റസ്റ്റോറൻറിൽ ഇരുന്നുള്ള ഈ സംസാരവും ചിരിയും പലരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശ്രദ്ധിക്കട്ടെ. പുരുഷനു സ്ത്രീകളോടു സംസാരിച്ചുകൂടെ?

നീനയോടു് പരിചയത്തിലുമുപരിയായ എന്തോ ഒരടുപ്പം തോന്നി. അവൾ അതറിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നിരിക്കാം. അറിയിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ ബലഹീനത അതിനനുവദിച്ചില്ല. സ്ത്രീയുടെ മുമ്പിൽ ഒരു പുരുഷൻ ബലഹീനനാകുകയോ? എന്നിലെ പുരുഷത്വം തലയുയർത്തി. എങ്കിലും ഉയർന്ന തല താഴുകയായിരുന്നു സാധാരണയായി. മനസ്സിനുള്ളിലെ ആഗ്രഹങ്ങൾ നീനയോടിതുവരെയും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. എല്ലാവരോടും നീന സംസാരിക്കുന്നു; ചിരിക്കുന്നു; രസിക്കുന്നു. തന്നോടും ഇങ്ങനൊക്കെ ചെയ്യുന്നു. മററുള്ളവരോടുള്ളതിൽ കൂടുതലായി യാതൊരു പ്രത്യേകതയും നീന തന്നിൽ കല്പിക്കുന്നില്ലായിരുന്നോ? എത്ര ദിവസം അതേപ്പററി ചിന്തിച്ചിരുന്നു; എത്ര ദിനരാത്രങ്ങൾ ആ ചിന്താഭാരത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിട്ടുണ്ടു്?

നീന! അവൾ എനിക്കു വേണ്ടി പിറന്ന മാലാഖയാണെന്നു് ചിലപ്പോൾ തോന്നുമായിരുന്നു. ജീവിതത്തിൽ ഉണർവ്വും ഉന്മേഷവും പകർന്നു തരുവാൻ പറന്നെത്തിയ വാനമ്പാടിയാണവൾ. ഹൃദയം തുറന്നിതുവരെയും അവളോടു സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. ഒരിക്കൽ എല്ലാം പറയണം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടി. ദിവസങ്ങൾ......ആഴ്ചകൾ...മാസങ്ങൾ...കടന്നുപോയി. സ്റ്റഡി ലീവിനുള്ള സമയവുമായി.

നാളെ മുതൽ സ്റ്റഡി ലീവാകയാൽ നീനയെ കാണുന്നതിനായി വെയിററിംഗ് ഷെഡ്ഡിൻെറ മുൻപിലേക്കു നടന്നു. ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ ഓടിയെത്തി. പതിവിലേറെ സന്തോഷവതിയാണിന്നവൾ. എന്തായിരിക്കും കാരണം? കയ്യിൽ അടുക്കിവച്ചിരുന്ന കവറുകളിൽ നിന്നും ഒരെണ്ണം എടുത്തു നീട്ടി. അതിനു പുറത്തു് സ്വർണ്ണലിപികൾ. "വെഡ്ഡിംഗ്"" ഒരു മാസം മുൻപു് നീന പറഞ്ഞതു് പെട്ടെന്നോർത്തു. നീനയുടെ സഹോദരൻ ബാബുവിൻെറ കല്യാണം അടുത്ത മാസത്തിൽ നടക്കുമെന്നു്. കല്യാണക്കുറി തന്നതിനുള്ള നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടു് കവർ തുറക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും "തീർച്ചയായും വരണേ. വരാതിരിക്കരുതു്..." എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് അവൾ നടന്നു നീങ്ങി. കവർ തുറന്നു വായിച്ചു. "ബാബു വിത്തു് ലീന." അതിനടിയിലായി മററു രണ്ടു പേരുകൾ കൂടി. ഹൃദയം തളർന്നുപോയി. കയ്യിലിരുന്ന കടലാസ്സു വിറച്ചുതുടങ്ങി. ഭൂലോകം മുഴുവൻ കറങ്ങുന്നതായി തോന്നി, "നീന വിത്തു് വിനോദ്" പരീക്ഷ കഴിയുന്ന ആഴ്ചയിൽത്തന്നെ നീന ഒരു ഭാര്യയാകുന്നു. കൂടുതലൊന്നും പിന്നീടു ചിന്തിച്ചില്ല. ചിന്തിച്ചിട്ടു ഫലമില്ലല്ലോ? അർഹിക്കാത്തതു് ആഗ്രഹിച്ചു. എത്താത്ത കൊമ്പിൽ പിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. നിരാശയുടെ അഗാധഗർത്തത്തിലേക്കു വീഴാതെ രക്ഷയില്ല. വീഴട്ടെ. സഹിക്കാം.

"മേ ഹെവൻസ് ചോയിസസ്റ്റ് ബ്ളസിംഗ്സ് ബി ഷവേർഡ് ഓൺ ദ യംഗ് കപ്പിൾ."

അങ്ങനെയൊരു ടെലഗ്രാം ചെയ്തതല്ലാതെ നീനയുടെ കഴുത്തിൽ വരണമാല്യം ചാർത്തുന്നതു കാണുവാൻ പോയില്ല. മനഃപൂർവ്വം പോകാതിരുന്നതാണു്. നീനയോടു് യാതൊന്നും താൻ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. അവൾ ഒന്നും വാഗ്ദാനം ചെയ്തില്ല. സഹോദരതുല്യം ആയിരുന്നിരിക്കും അവൾ തന്നെ സ്നേഹിച്ചതു്. താൻ അതിലുമുപരിയായി

ലേഖനം

സമയത്തിന്റെ വില

Annamma Philip   Class I Psychology

"ആമകുംഭാംബുസമാനമായുസ്സുടൻ,
പോവതേതും ധരിക്കുന്നതില്ലാരുമേ"
എന്ന് ഭാഷാഗുരുവായ തുഞ്ചത്താചാര്യനും,

"എണ്ണിയെണ്ണിക്കുറയുന്നിതായുസ്സും,
മണ്ടി മണ്ടിക്കരേറുന്നു മോഹവും"

എന്നിങ്ങനെ ഭക്തകവിലോത്തംസമായ പൂന്താനവും സമയത്തിന്റെ വിലയെപ്പറ്റി നമ്മെ അതിപ്രാചീനകാലം മുതല്ക്കുതന്നെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ജീവിതകാലം ഏറ്റവും ചുരുക്കം, ചെയ്യുവാനുള്ളതു് അതിവിസ്തൃതവും. ഒരുവന്റെ ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ യത്നിച്ചാലും, സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തത്ര വിജ്ഞാനം ഏതൊരു മനുഷ്യന്റെ മുൻപിലും സമുദ്രം പോലെ വിസ്തൃതമായിക്കിടക്കുന്നു. ഓരോ നിമിഷവും കാലമാകുന്ന ചങ്ങലയുടെ ഓരോ കണ്ണികളാണ്. ഈ കണ്ണികളെ യഥോചിതം വിനിയോഗിക്കുന്നവരാണ് സമയത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ വില അറിയുന്നവർ. തങ്ങളുടെ ആയുഷ്കാലത്തെ വേണ്ടവിധത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി എന്ന് സമാധാനിക്കുവാൻ സമയത്തിന്റെ വിലയറിയുന്നവർക്ക് മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ആയുസ്സിന്റെ കഴിഞ്ഞുപോയ നിമിഷങ്ങളെ തിരികെ എടുക്കുക മനുഷ്യശക്തിക്കതീതമായ കാര്യമാണ്.

സമയത്തിന്റെ വിലയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാത്തവർക്ക് നിസ്സാര കാര്യങ്ങളിൽപ്പോലും പരാജയം സംഭവിക്കുന്നു. പരീക്ഷാവിജയം, സമരവിജയം, ജീവിത വിജയം, എന്നിവയുടെ എല്ലാം അടിസ്ഥാനം സമയത്തിന്റെ അനർഘതയെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനമാണ്. പ്രായേണ സമസ്തജനങ്ങളും സമയത്തെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തി, അവസാനം പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു. കൃത്യനിഷ്ഠയിൽ നിന്നുള്ള പിൻതിരിയൽ, സമയത്തിന്റെ നിലയെയും വിലയെയും കുറിച്ചുള്ള ബോധം നമ്മിൽനിന്നും അകറ്റിക്കളയുന്നു.

ലോകത്തിൽ നാളിതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മഹാന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ അവരുടെ വിജയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സമയത്തിന്റെ വിലയറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിച്ചു എന്നുള്ളതാണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. ഒരു സാധാരണ പട്ടാളക്കാരന്റെ മകനായി ജനിച്ച നെപ്പോളിയൻ ലോകത്തെ മുഴുവൻ കിടിലംകൊള്ളിക്കത്തക്കവണ്ണം ശക്തി ആർജ്ജിച്ചു് സമയത്തെ, അതിന്റെ വില മനസ്സിലാക്കി, വിനിയോഗിച്ചതുകൊണ്ടാണ് എന്നു കാണാം. കുതിരപ്പുറത്തു് സവാരി ചെയ്യുമ്പോൾ 15 മിനിററു നേരംമാത്രം ഉറങ്ങി, ബാക്കിസമയം മുഴുവൻ ഇതര പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ആ മഹാൻ സമയത്തിന്റെ വില എത്രമാത്രം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നുവെന്ന് നമുക്ക് ഊഹിക്കാൻ സാധിക്കും. എന്തിനേറെ, കേരള വ്യാസനെന്ന അപരനാമത്താൽ വിശ്രുതനായ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ 1,20,000 ശ്ലോകങ്ങളടങ്ങിയ മഹാഭാരതം തർജ്ജിമ തന്റെ 3 വർഷത്തെ നിരന്തര പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി ഭാഷയ്ക്കു സമ്മാനിച്ചു എന്നറിയുമ്പോൾ അദ്ദേഹം സമയത്തിനു കൊടുത്തിരുന്ന വിലയെപ്പറ്റി നമുക്ക് ഏതാണ്ട് അനുമാനിക്കുവാൻ കഴിയും. ഇങ്ങനെ ജീവിതത്തിൽ വിജയവും, വിശ്രുതിയും നേ

സ്നേഹിച്ചതിൽ അവൾ തെറ്റുകാരിയാണോ? നീനേ! നിന്നിലെ ആ നല്ല യുവതിയുടെ മുൻപിൽ, ആ നല്ല സഹോദരിയുടെ മുൻപിൽ ഞാൻ തല വണങ്ങുന്നു. നിന്റെ കുടുംബജീവിതത്തിൽ ഐശ്വര്യത്തിന്റെയും ആനന്ദത്തിന്റെയും ആയിരമായിരം കുസുമങ്ങൾ വിരിയട്ടെ. നിനക്ക് നന്മകൾ മാത്രം വരട്ടെ.

ഒരു സിഗററുകൂടി എടുത്തു കത്തിച്ചു. നീണ്ട ചൂളം വിളിയോടെ ട്രെയിൻ മുൻപോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു...

ടിയിട്ടുള്ളവരെല്ലാം സമയത്തിന്റെ നിലയും വിലയും നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവരാണ് എന്നു് നാം കരുതണം

വിദ്യാർത്ഥി ജീവിതം സമയത്തിന്റെ വിലയേയും, നിലയേയും പറ്റി അറിവാനും, ഗ്രഹിക്കാനും, തദ്വാരാ ജീവിതത്തെ പുരോഗമിപ്പിക്കുവാനും പറ്റിയ ഒരു അമൂല്യാവസരമാണ്. ലോകത്തിൽ ഇന്നേവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അത്ഭുതകരങ്ങളായ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുടെ കർത്താക്കൾ—ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ—അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരോ നിമിഷങ്ങളെയും എത്രമാത്രം അമൂല്യമായി കരുതിയിരിക്കണം. പല ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും തങ്ങളുടെ സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങളെക്കൂടി ത്യജിച്ചു്—വിസ്മരിച്ചു്—അതിനാവശ്യമായ സമയം കൂടി ചെലവാക്കാതെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കായി രാപ്പകൽ പരിശ്രമിച്ചതായും നമുക്കറിയാൻ കഴിയുന്നുണ്ടു്. മാനവസമുദായം ആകമാനം, പ്രത്യേകിച്ചു വിദ്യാർത്ഥികൾ, പ്രസ്തുത മഹാന്മാരുടെ ജീവചരിത്രം പഠിച്ചു് അവരെപ്പോലെ സമയം ഉപയോഗപ്രദമായ രീതിയിൽ വിനിയോഗിക്കുവാൻ പരിശീലിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

With the best compliments of:

APSARA

BAKERS AND STATIONERS

AROMA BUILDINGS,

ALWAYE

ഏകാന്തപഥിക

(ബി. സാവിത്രി)

ക്ലാസ്സുമുറിയിലെ അന്തരീക്ഷം വിട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ അവളുടെ ലോകം മിക്കവാറും മൂകമായിരുന്നു. ഈ ശാന്തത അവളൊരിക്കലും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. പഠിക്കുന്ന കാലത്തു് വാചാലമായി സംസാരിക്കുവാൻ തനിക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യത്തെപ്പററി ഓർത്തു് അസൂയപ്പെട്ടിരുന്ന കൂട്ടുകാരികൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് അവളുടെ സ്മരണകളിൽ ഉയരാറുണ്ടു്. അപ്പോഴൊക്കെ അവളോർക്കും.

താൻ എന്തേ ഇന്നിങ്ങനെ ആകാൻ?

ഇക്കൊല്ലം, കൂടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരിൽ സമപ്രായക്കാർതന്നെ അഞ്ചാറു പേരുണ്ടു്. എങ്കിലും അവരിലൊരാളോടുപോലും അടുക്കാൻ ഈ ആറുമാസമായിട്ടും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്ത പുഞ്ചിരിയും പൊള്ളയായ സ്നേഹപ്രകടനങ്ങളും കാണുമ്പോൾ അവൾക്കരിശം കയറും. ആ അവസരത്തിൽ വിഷാദം മഥിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടെങ്കിലും, വീറോടെ അവൾ ചിന്തിക്കും.

എന്തിനെ ഇവരെന്നെ നോക്കി ഈ പല്ലിളിച്ചുകാട്ടുന്നതു്? അർത്ഥമില്ലാത്ത കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ കൈമാറാൻ വരുന്ന ഇവരുടെ ഒരൊററ വാക്കിലെങ്കിലും ആത്മാർത്ഥത കണികാണാൻ കിട്ടുമോ? എന്നിട്ടും ഇവരൊക്കെത്തന്നെയാണല്ലോ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം മിസ്സ് മോളി ഫ്രാൻസിസിന്റെ കുററങ്ങളുമായി എത്തിയിട്ടുള്ളതു്.

കേട്ടുപഠിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നു് പറഞ്ഞുപഠിപ്പിക്കുന്ന ലോകത്തിലേക്കു് കടന്നപ്പോഴുണ്ടായ ആശ്വാസവും ആലസ്യവും അവളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരേപോലെ അമ്പരപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. ഇഷ്ടപ്പെട്ട പാതയായിരുന്നിട്ടുകൂടി കാലിടറിയേക്കുമോ എന്നു് ശങ്കിച്ചുനിന്നപ്പോൾ പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു സുഹൃത്തായിരുന്നു അവൾക്കാവശ്യം. ഒരു വിനാഴികയിലെ പരിചയത്തിലൂടെ, ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശം ഗ്രഹിക്കാൻ തനിക്കു സാധിക്കും എന്ന ചങ്കുറപ്പും അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെയാണു് അവൾ സഹപ്രവർത്തകർ വെറുത്തിരുന്ന മിസ്സ് മോളി ഫ്രാൻസിസിനെ സഖിയായി തെരഞ്ഞെടുത്തതു്.

മിസ്സ് മോളിക്കു് വെറുക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു പൂർവ്വകാല ചരിത്രം ഉണ്ടു് എന്ന വസ്തുത അവളെ ഞെട്ടിച്ചില്ല. പകരം കൺമുൻപിൽ കണ്ട ഒരു സംഗതി അവരെ അവളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ കൂടുതൽ അഭിനന്ദനീയയാക്കിത്തീർക്കയും ചെയ്തു. മിസ്സ് മോളി ഫ്രാൻസിസിനെ അവരുടെ വിദ്യാർത്ഥികളേവരും അങ്ങേയററം ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു!

അവരുമായി അടുക്കുവാൻ അവൾക്കു് കുറച്ചു പാടുപെടേണ്ടിവന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്നു വിട്ടാൽ തന്നിലേക്കുതന്നെ ചുരുങ്ങിപ്പോകാൻ അവർ വ്യഗ്രത കാണിക്കുന്നു എന്നു് അവൾ മനസ്സിലാക്കി. അതോടെ, അവരുടെ ഹൃദയത്തിലെ ലോലലോലമായ തന്ത്രികൾ കണ്ടുപിടിച്ചു് അതിൽമുട്ടി തനിക്കു കേൾക്കാൻവേണ്ടി മാത്രം ഒരു മൃദുലശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കണമെന്നു് അവൾ നിശ്ചയിച്ചു. അവളുടെ ആത്മാർത്ഥത അവളെ വിജയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

"എന്റെ സൂസി, ഇക്കൊല്ലം കൂടി കഴിഞ്ഞാൽ ഞാൻ നിത്യനരകത്തിലേക്കു് പോവുകയായി എന്നു തോന്നുന്നു. വയ്യാതാവുന്നതുവരെ ജോലിയെടുക്കാൻ ഈ കലാശാല അനുവദിച്ചെങ്കിൽ! കഷ്ടം! അറുപതു വയസ്സായിപ്പോയല്ലോ"

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം അവസാനിക്കാറായപ്പോൾ മിസ്സ് മോളി അവളോടു് പറഞ്ഞതാണാവാക്കുകൾ. ഒരിക്കലും മറക്കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അന്നത്തെ ആ വാക്കുകൾ അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ മുദ്രിതങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. മിസ്സ് മോളി ഫ്രാൻസിസു തന്നെ

വിട്ടുപോകയാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം, മിസ്സ് മോളിയുമായി അടുത്തതുകൊണ്ടു മാത്രം വേറെ സുഹൃത്തുക്കളെ തേടാൻ സമയമില്ലാതെപോയ അവൾക്കു് അസ്വാസ്ഥ്യജനകമായിരുന്നു. മിസ്സ് മോളിയുടെ സുഹൃത്തായതുകൊണ്ടുതന്നെ, അവളെയും ഒരു പ്രത്യേക പ്രകൃതിയായി സഹപ്രവർത്തകർ കണക്കിലെടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും, അവ്യക്തമായ ഒരു സന്തോഷം അന്നു് അവളനുഭവിച്ചിരുന്നു.

മിസ്സ് മോളിയുടെ സുഹൃത്തെന്ന നിലയിൽ താനുമായി പരിചയപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒന്നടങ്കം തന്റെ മാത്രം ആരാധകരായിത്തീരുമല്ലോ, അടുത്ത വർഷം. ഇത്രയധികം കുട്ടികളുടെ സ്നേഹാദരങ്ങൾ തന്നിലേയ്ക്കു മാത്രം കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുക! ഹായ്! എന്തൊരു രസമായിരിക്കും!

അവിടെ, അവിടെയാണവളുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ തെററിപ്പോയതു്. ഏറെ വാത്സല്യത്തോടെ അവളിക്കൊല്ലം തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികളെ നോക്കി. ഒരാളൊഴിച്ചു് ബാക്കിയെല്ലാം അവൾക്കു് അതേ നാണയത്തിൽത്തന്നെ തിരിച്ചുകിട്ടുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, ആ ഒരാളുടേതായിരുന്നു അവൾക്കാവശ്യം. അതില്ല എന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ വാത്സല്യത്തിന്റെ ഉറവിടം വററിത്തുടങ്ങി. അതോടെ, മററു കുട്ടികളും അവളിൽനിന്നകലുകയും ചെയ്തു. ദുഃഖത്തിന്റെ വിജനതീരങ്ങളിലെ ഏകാന്ത പഥികയായിത്തീർന്നു അവൾ. കഴിഞ്ഞുപോയ സ്വപ്നങ്ങൾ താലോലിച്ചുകൊണ്ടു് ഓർമ്മകളുടെ മേഘപടലങ്ങളിലേയ്ക്കു് നോക്കിയിരിക്കുക പതിവായപ്പോൾ അവൾക്കൊരു സത്യം വ്യക്തമായി.

തനിക്കു് സുരേന്ദ്രനെ മാത്രമായിരുന്നു ഇഷ്ടം. മിസ്സ് മോളി ഫ്രാൻസിസിലൂടെ താൻ ഇഴുകിച്ചേർന്ന അനേകമനേകം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഓരോരുത്തരിലും താൻ സുരേന്ദ്രനെ മാത്രമാണു് കണ്ടിരുന്നതു്. അതല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ സുരേന്ദ്രന്റെ സ്വഭാവം മാത്രം മാറിപ്പോയപ്പോൾ തനിക്കു് മററുള്ള കുട്ടികളിൽ താത്പര്യം കുറയേണ്ടിയിരുന്നില്ലല്ലോ.

ഈ സത്യം അവളിൽ നെടുവീർപ്പുകളുയർത്തി. ഉറക്കംവരാതെ കിടക്കുന്ന പല രാത്രികളിലും, ഇതോർത്തു് അവളുടെ കണ്ണുകൾ ഈറനണിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോഴൊക്കെ അവളോർക്കും, തന്റെ കരം പിടിക്കാനെത്തിയേക്കാവുന്ന അജ്ഞാതനായ യുവാവിനോടു് തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു വലിയ സംഭവമായി പറയേണ്ടതു് ഇതാണു് എന്നു്. ഈ ദുഃഖത്തിന്റെ തീവ്രത മനസ്സിലാക്കാൻവേണ്ടും കെല്പുള്ള വിശാലഹൃദയനായിരിക്കണേ അദ്ദേഹം എന്നവൾ ഈശ്വരനോടു് പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്യും. അബോധതയുടെ അഗാധതയിലേയ്ക്കു് താഴാൻ ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു് കണ്ണുകളിറുകെ അടച്ചുകിടന്നാലും അവൾ അറിയാതെ നെടുവീർപ്പിട്ടുപോകും.

എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടീ, നീയെന്നിൽ നിന്നകന്നുപോയല്ലോ.

ആദ്യമായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ച അന്നുതന്നെ അവൾ സുരേന്ദ്രനെ ശ്രദ്ധിച്ചതാണു്. എല്ലാമുണ്ടെങ്കിലും അസംതൃപ്തി മാത്രം തേർവാഴ്ച നടത്തുന്ന മുഖങ്ങളായിരുന്നു, അവളുടെ വീട്ടിലേതു്. അച്ഛനമ്മമാരുടെ അഭാവം അവളെ നന്നേ അലട്ടിയിരുന്നു. അപസ്വരങ്ങളുയർത്തുന്ന പെരുമാററങ്ങൾക്കു് അന്നു രാവിലെ കൂടി ദൃക്സാക്ഷിയായി നിന്നതിന്റെ വേദന മായാത്ത മുഖത്തോടെ, പുതിയ ജീവിതത്തിന്റെ വിജയാപജയങ്ങളെക്കുറിച്ചു് നിശ്ചയമില്ലാതെ അങ്കലാപ്പോടുകൂടി, അലക്ഷ്യമായി അനന്തതയിലേയ്ക്കു് നോക്കിയിരിക്കുകയായിരുന്നു അവൾ. ബസ്സിൽ മിക്കവാറും കോളജിലേയ്ക്കുള്ള കുട്ടികൾ തന്നെയായിരുന്നു. അവൾക്കഭിമുഖമായൊരു സീററിലാണു് സുരേന്ദ്രൻ ഇരുന്നിരുന്നതു്. നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ടു് അവനവളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. ബസ്സ് കോളജിലെത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കു് അവന്റെ ഉല്ലാസകരമായ പ്രകൃതി അവളുടെ ഹൃദയത്തെയും ഉന്മേഷപൂർണ്ണമാക്കിത്തീർത്തിരുന്നു. അവൻ കൂട്ടുകാരോടു് പറഞ്ഞു ചിരിച്ച ഓരോ കാര്യവും അവളുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നു.

പിന്നീട്, മിസ്സ്. മോളിഫ്രാൻസിസ് ആണ് അവനെ അവൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തത്.

ആ പരിചയം. ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ട് വളരെയേറെ വളർന്നു. എന്തിനെക്കുറിച്ചും വാദപ്രതിവാദം നടത്താൻ വളരെ വാസനയായിരുന്നു സുരേന്ദ്രന്. ഒരിക്കലുമവൻ വിഡ്ഢിത്തങ്ങൾ എഴുന്നെള്ളിച്ചിരുന്നില്ല. യുക്തിയുക്തമായി ഓരോ കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോഴും മിസ്സ്. മോളി അവനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് അവളോർക്കും.

"സുരേന്ദ്രൻ ഈ കോളേജിലെ ഏറ്റവും മികച്ച കുട്ടിയാണ്. നോക്കിക്കൊള്ളൂ, സൂസി, അവൻ വലിയൊരാളാകും"

പറഞ്ഞുനിറുത്തിയപ്പോൾ അവരുടെ കൺകോണുകളിൽ നനവൂറുന്നത് അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചതാണ്. പെട്ടെന്നവർ ലൈബ്രറിയിലേക്ക് പോകുകയും ചെയ്തു.

അവൾക്കറിയാം ആ ദുഃഖത്തിന്റെ കാരണം. പലപ്പോഴായി മിസ്സ് മോളിഫ്രാൻസിസിൽനിന്ന് അവളെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

മിസ്സ് മോളി. എം. എസ്സ്. സിക്ക് പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഒരാളുമായി പ്രേമത്തിലായി. ഇക്കാര്യമറിഞ്ഞ വീട്ടുകാർ അയാളെക്കൊണ്ട് അവളെ കല്യാണം കഴിപ്പിക്കാമെന്ന് വിചാരിച്ചു. പക്ഷേ, അന്വേഷിച്ചതിൽനിന്ന് അയാൾ വെറുമൊരു വിടനാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ വീട്ടുകാർ അവളെ കർശനമായി താക്കീതു ചെയ്തു.

പരീക്ഷ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞ മിസ്സ്. മോളി വീട്ടിലേക്കല്ല, പോയത്. ഹോസ്റ്റലിൽ നിന്ന് കമിതാവിനോടൊപ്പം നേരെ ഒരു ഹോട്ടലിലേക്ക്. രാത്രിയവർ ഒന്നിച്ചു താമസിച്ചു. പിന്നീടയാൾ എങ്ങോട്ടോ പോയി. ദുഃഖാകുലയായി വീട്ടിലെത്തിയ മകളെ അച്ഛനമ്മയുമുപേക്ഷിച്ചില്ല പക്ഷേ, രഹസ്യം മണത്തറിഞ്ഞ നാട്ടുകാർ വെറുത്തു.

കോളേജുദ്യോഗം മിസ്സ്. മോളിക്കൊരനുഗ്രഹമായിരുന്നു. ഗവണ്മെന്റ് കോളേജിൽ നിന്ന് റിട്ടയർ ചെയ്തിട്ടും അവരെ ഇവിടെക്കൊണ്ടെത്തിച്ചത് അവരുടെ ഏകാന്തതയായിരുന്നു. ഇന്നുമവരാ കാമുകനെ മറന്നിട്ടില്ല. സുരേന്ദ്രന് അവളുടെ പ്രിയതമനുമായി രൂപസാദൃശ്യമുണ്ടത്രേ.

ഇതൊക്കെ കേട്ടിരുന്ന അവൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. അവൾക്ക് ചോദിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

"ക്ഷമിക്കണേ അപ്പോൾ സുരേന്ദ്രനോട് ദേഷ്യം വരാനല്ലേ ന്യായം?"

"സൂസിക്കതു മനസ്സിലായിട്ടില്ല, കുട്ടീ. ഒരാളെന്നെ വഞ്ചിച്ചു. അയാളോട് എനിക്കൊന്നും ചെയ്യാൻ കഴിവില്ല. പക്ഷേ, ഒരിക്കലാ മനുഷ്യനെന്നെ സ്നേഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതഭിനയമായിരുന്നോ എന്തോ, അതു പോകട്ടെ. ആ സ്നേഹത്തിന്റെ രൂപം എന്റെ മനസ്സിൽ മായാതെ കിടക്കുന്നു."

വിളറിയ ഒരു ചിരിയിൽ വേദന അടക്കിക്കൊണ്ട് അല്പനേരത്തെ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കുശേഷം അവർ തുടർന്നു.

"സൂസി എന്റെ അഭിലാഷങ്ങളുടെ പൂർത്തീകരണമാണ് സുരേന്ദ്രൻ എന്നെനിക്ക് തോന്നിപ്പോകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഛായ ഉള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം, അവനെ ഒരമ്മയെപ്പോലെ നോക്കാൻ... . ..."

പൂർത്തിയാക്കാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. മേശമേൽ തലചായ്ച്ചിരുന്ന് ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെ അവർ തേങ്ങി.

പിന്നീട് സ്വസ്ഥത ലഭിച്ചപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു.

"ഇതൊന്നും ആരോടും സൂചിപ്പിക്കുക പോലും അരുത്. സുരേന്ദ്രന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ നമ്മൾ അദ്ധ്യാപികമാർ മാത്രം കേട്ടോ."

മിസ്സ്. മോളിഫ്രാൻസിസ് എപ്പോഴും അവൾക്ക് കൊടുത്തിരുന്ന ഉപദേശമായിരുന്നു അത്.

"വിദ്യാർത്ഥികൾ നോക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ അദ്ധ്യാപികമാർ മാത്രം. ആരോടെങ്കിലും

നമുക്ക് പ്രത്യേക സ്നേഹമുണ്ടെന്ന് അവരാരും അറിയാൻ പാടില്ല. കഴിയുന്നതും ഒരാളോടും പ്രത്യേകത വച്ചു പുലർത്താതിരിക്കാനും നോക്കൂ."

പക്ഷേ, അതു പറയുമ്പോൾപോലും മിസ്സ്. മോളിയുടേയും അവളുടേയും ഉള്ളിൽ സുരേന്ദ്രൻ നിറഞ്ഞു നില്ക്കുകയായിരുന്നു എന്ന് രണ്ടുപേർക്കും അറിയാം.

എന്നിട്ട്, ആ സുരേന്ദ്രനാണിപ്പോൾ അവളെക്കണ്ടാൽ പരിചയഭാവംപോലും നടിക്കാൻ മടിക്കുന്നത്.

ഇക്കൊല്ലം, കോളജ് തുറന്നയന്ന് എത്ര ഉത്സാഹത്തോടുകൂടിയാണ് അവൾ ഓടിയെത്തിയത്! മിസ്സ്. മോളിയുടെ അഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മ നൽകിയിരുന്ന വേദന അവളുടെ ഹൃദയത്തിലൊരു കോണിലേയ്ക്ക് ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്നു. അകം നിറയെ തന്റെ കുട്ടികളുടെ ഉത്സാഹമുള്ള മുഖങ്ങളായിരുന്നു, അവൾ കണ്ടിരുന്നത്. പ്രത്യേകിച്ചും, അവളെക്കാണുമ്പോൾ ഏറെ വികസിക്കുന്ന സുരേന്ദ്രന്റെ മുഖം.

"എന്താ റ്റീച്ചർ, വെക്കേഷൻ സുഖമായിരുന്നില്ലേ?" എന്ന അവന്റെ ചോദ്യം പോലും അവൾ ഭാവനയിൽ ദർശിച്ചു.

പക്ഷേ, ആദ്യത്തെ ദിവസം അവൾ സുരേന്ദ്രനെ കണ്ടതേ ഇല്ല. ക്ലാസ്സിൽവച്ച് കാണാനും സാധിക്കില്ല. അവന്റെ വിഷയമല്ലായിരുന്നു അവളുടേത്. അവന്റെ ക്ലാസ്സിലെ രജിസ്റ്റർ എടുത്ത് അവൻ വന്നിട്ടുണ്ടോ എന്ന് അവൾ പരിശോധിച്ചു. അന്നു വൈകുന്നേരംവരെ അവൾ വെറുതെ കാത്തിരുന്നു.

പിറേറന്ന്, നേരിയ വിഷാദത്തോടെയാണ് അവൾ കോളജിലേക്ക് തിരിച്ചത്. പടി കയറുമ്പോൾത്തന്നെ സുരേന്ദ്രൻ നില്ക്കുന്നത് അവൾ കണ്ടു. അവന്റെ ചിരിയിൽ ലേശം ആത്മാർത്ഥതയില്ലായ്മ പതിയിരിപ്പുണ്ടോ എന്നവൾ സംശയിച്ചു. അവനിങ്ങോട്ട് ചോദിക്കുമെന്ന് അവൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന ചോദ്യം കേൾക്കാതിരുന്നപ്പോൾ, ഇടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടെ അവൾ തന്നെയാ ചോദ്യം ചോദിച്ചു.

"എന്താ സുരേന്ദ്രൻ, വെക്കേഷൻ സുഖമായിരുന്നില്ലേ?" അവൻ ചിരിച്ചതേയുള്ളു.

പിന്നീടവൾ അതേക്കുറിച്ച് വളരെയേറെ ആലോചിച്ചു. സുരേന്ദ്രന്റെ ഈ മൗനം അസാധാരണമായിരുന്നു. ഒടുവിലവൾ സമാധാനിച്ചു, നീണ്ട മൂന്നുമാസം പരസ്പരം കാണാതിരുന്നതിനാലാകാം ഈ മൂകത എന്ന്. ഒപ്പം ഒരുൾപ്പുളകത്തോടെ, ഒരാഴ്ച മുൻപ് അവിചാരിതമായി തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഒരദ്ധ്യാപകനെ കണ്ടപ്പോൾ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുപോവുകയും, മിനിററുകളോളം ഒന്നും സംസാരിക്കാൻ സാധിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്ത അവസ്ഥാവിശേഷത്തെക്കുറിച്ചും അവളോർത്തു. ഈ മാനസികാവസ്ഥതന്നെയായിരുന്നിരിക്കില്ലേ സുരേന്ദ്രനിലും വർത്തിച്ചിരുന്നത് എന്ന ചിന്ത അവൾക്ക് ആശ്വാസദായകമായിരുന്നു.

എന്നാൽ, അതവളുടെ വ്യാമോഹം മാത്രമായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം സുരേന്ദ്രൻ അവളിൽ ചൊരിഞ്ഞിരുന്ന കലവറയില്ലാത്ത സ്നേഹാദരങ്ങളാണ് അവളെ ഈ വ്യാമോഹത്തിലെത്തിച്ചത്. ഈ ചിന്ത തന്നിൽ കടന്നുകൂടിയ ഉടനെതന്നെ അവൾ അത് കടലാസിലേയ്ക്കു പകർത്തി മിസ്സ്. മോളിഫ്രാൻസിസിന് അയയ്ക്കുകകൂടി ചെയ്തിരുന്നു. പക്ഷേ, അവരുടെ മറുപടി വരുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ, സുരേന്ദ്രൻ തന്നിൽനിന്നകലുകയാണ് എന്ന സത്യം അവൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി. മിസ്സ് മോളിയുടെ മറുപടിയിൽ 'സുരേന്ദ്രനെ പ്രത്യേകം അന്വേഷിച്ചതായി കാണുമ്പോൾ പറയണം' എന്ന വാചകം വെറുതെ വീണ്ടും വീണ്ടും വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാനേ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളു. ഒന്നു കണ്ടിട്ടുവേണ്ടേ, മിണ്ടാൻ?

പിന്നീട്, ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം മിസ്സ്. മോളിഫ്രാൻസിസ് അവളെയും അവരുടെ പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടികളെയും കാണാനെത്തി. അവളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തണമെന്ന് കരുതിക്കൊണ്ടുതന്നെ, മുൻകൂട്ടി അറിയിക്കാതെയാണ് അവരെത്തിയത്. വിഷാദകലുഷിതമായിരുന്നു അവളുടെ മുഖം. ചിരിയെപ്പററി അവൾ മറന്നുതുടങ്ങിയിരുന്നു. മിസ്സ് മോളിയെ മുന്നിൽ കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുപോയി.

കിലും അഭിമാനിയായിരുന്ന അവൾ. തന്റെ ദുഃഖത്തിന്റെ കാരണം മിസ്സ് മോളിയുടെ അഭാവം മാത്രമാണെന്ന് അവരെ വിശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞു.

അതോടെ, അവളിൽ ഒരു പുതിയ വേദനകൂടി ഉടലെടുത്തു. താനു പറഞ്ഞപ്പോൾ മിസ്സ് മോളിയുടെ മുഖത്ത് നിത്യദുഃഖത്തിന്റെ നിർവ്വികാരതയ്ക്കിടയിലൂടെ സന്തോഷം വന്നെത്തിനോക്കുന്നതു് അവൾ കണ്ടതാണ്. അതിനിടയാക്കിയ തന്റെ കാപട്യത്തെ അവൾ വെറുത്തു. എന്നാലും, സുരേന്ദ്രൻ തനിക്കു സമ്മാനിച്ച ദുഃഖത്തെപ്പററി ഒരക്ഷരംപോലും പറയാൻ അവൾ ശക്തയായില്ല.

മിസ്സ് മോളിക്കു ചുററും കൂടിയ കുട്ടികൾ അവരോട് അവളെപ്പററിയും പലതും പറഞ്ഞു. അവളെയിക്കൊല്ലം കാണാൻകൂടി കിട്ടുന്നില്ലെന്നായിരുന്നു കുട്ടികളുടെ പരാതി. ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, മിസ്സ് മോളി ഓരോരുത്തരോടായി വിശേഷങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അവളിസ്സമയമെല്ലാം നിശ്ശബ്ദയായി സുരേന്ദ്രൻ തന്നെപ്പററി എന്തെങ്കിലും പറയുന്നുണ്ടോ എന്ന് ശ്രദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു. മിസ്സ് മോളിയിൽ ലയിച്ചുനിൽക്കുന്ന ആ ഭാവം കണ്ട അവൾ അകലെ നോക്കി നെടുവീർപ്പിടുകമാത്രം ചെയ്തു. തെ അവരുടെ വരവ പാർട്ടിയിലെങ്കിലും

ത്ത ആ കണ്ണീർ ശരിപ്പെട്ടുമെന്ന് അവൾ ആശിച്ചതാണ്. പക്ഷേ, അവളുടെ മിക്ക ആഗ്രഹങ്ങളെയുംപോലെ, അതും ജലരേഖയായി അവശേഷിച്ചു.

അങ്ങനെ, ദുഃഖഭൂമിയിലൂടെ അവൾ യാത്ര തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരൊററ ഒയാസിസ്സുപോലുമില്ലായിരുന്നു അവളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ. മിസ്സ് മോളി ഫ്രാൻസിസിന്റെ കത്തുകൾ, സുരേന്ദ്രനെക്കുറിച്ച് പരാമർശങ്ങളില്ലാത്തവപോലും, അവനെ അങ്ങനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നവയാണെന്ന് അവൾക്ക് തോന്നി. ഈ ഒരൊററ കാരണംകൊണ്ടുതന്നെ അവൾ കത്തുകളെഴുതുന്നതു് ചുരുക്കുകയും ചെയ്തു.

തനിക്കു ചുററും തികഞ്ഞ ശൂന്യത അവൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു. തന്റെ ജീവിതമിങ്ങനെ പാഴിലാക്കിയതിൽ അപാരമായ ദുഃഖമുണ്ടായിരുന്നു, അവൾക്ക്. അവളൊരു ഭാഗ്യഹീനയാണെന്ന് എല്ലാവരും വിധിയെഴുതിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ശരിയാണ്. അവളുടെ ഭാവന തളരുകയായിരുന്നു. സുരേന്ദ്രന്റെ അകൽച്ചയുടെ കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ച് തളർന്നുകൊണ്ടായിരുന്നു അവൾ ദിവസങ്ങൾ തള്ളിനീക്കിയിരുന്നത്. പക്ഷേ, അതു് കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഇന്നുവരെ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു മാത്രം.

PHONE: 949.

"C" BLUES SPORTS

The oldest and reliable Home

For all kinds of

Sports goods, Toys, Cups, Medals etc.

Stockist of Slazengers goods.

Broadway, Ernakulam.

പ്രത്യാഗമനം

(എൻ. കെ. രമേശം, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

പത്തു കൊല്ലം മുമ്പു ഞാനിക്കലാലയം
വിട്ടുപോയ്; യെന്നിട്ടു മിന്നു ദീർഘകാലാതി-
വർത്തിയാ മേതോ പ്രചോദന ശക്തിയാ-
ലെത്തുന്നു വിദ്യാനികേതമേ, നിൻ മണി-
മുറ്റത്തു മത്കാവ്യ കല്പന പാകത്ത
മുഗ്ദ്ധ സ്മൃതികളെ, സ്വപ്നസുഖങ്ങളെ,-
സ്വപ്ന വിഹാരാനുഭൂതിശതങ്ങളെ—
ക്കൊത്തിപ്പെറുക്കിക്കൊറിക്കുവാനായ്.

മഞ്ഞുകാലത്തു രസാലജാലങ്ങൾ തൻ
മഞ്ജരി ചിന്നും സുഗന്ധം നുകർന്നിളം-
തെന്നലുന്മാദം പുലമ്പവേ, ഞങ്ങളിൽ
മഞ്ഞവെയിലും നിഴലും പുണരു മി-
മന്ദിര പ്രാങ്ഗണ വീഥിയിൽ, വാർമഴ-
വില്ലണി വിദ്യുല്ലതികകളും, മലർ-
വില്ലേന്തി മാരനും. ഞാനുമെൻ തോഴരും
ഷെല്ലിയും കീറ്റ്സും നടന്നിരുന്നു.

പാറപ്പുറത്തു നിരീകനാ, യേകനായ്-
ക്കേറിയിരിക്കുന്ന പഞ്ചാസ്യനേക്കാളു-
മേറെ പ്രഭാവവും ഗൗരവഭാവവു-
മേറും മുഖത്തോ, ടസംബ്ലി ഹാളിൽ,
പ്ലാറ്റു-
ഫാറത്തിലെ പ്രീമാർന്ന കാറിപ്പുഴ-
സ്സാറിന്റെ നിസ്തുലസാഹിത്യ നിർഝര-
ധാരയിൽ ഞങ്ങളിറങ്ങുംപോൾ മുങ്ങ-
മാറുണ്ട കോരിത്തരിപ്പാർന്നനാൾ.

കെട്ട ചൂരും വിഷവാതവും ധൂമവും
മുറ്റും തുപ്പിടും കെമിസ്ട്രിയിൽ,
തെളിയാത്ത
വെട്ടം തിരഞ്ഞുമായ് നിത്യം കണക്കിലും
(ഒട്ടിമിണങ്ങാത്ത ഞാനും ഗണിതവും
മുട്ടാത്ത രണ്ടു സമാന്തര രേഖകൾ!)
ഒട്ടാത മാധുര്യമൂറിനിന്നു-തങ്ങൾ
തൊട്ടതെന്തും തനിത്തങ്കമാക്കാൻ വിളി-
പ്പെട്ട കരങ്ങൾ വിളമ്പുകയാൽ.*

ഇന്നൊരാപ്പീസ്സിന്നകത്തൊരു മേശമേൽ-
ക്കുന്നു പോൽപ്പൊന്തും പെരും ഫയൽ
ക്കെട്ടിന്റെ
പിന്നിൽക്കനിഞ്ഞു മുനിഞ്ഞു മുഷിഞ്ഞിതി,-
ന്നിതെത്ര ദൂര യുഗങ്ങൾക്കു ശേഷവും
വന്നു പുലരാത്തൊരാ 'നല്ല നാളെ'യെ-
ത്തന്നെ ഭജിച്ചു നരച്ചു നരകിച്ചു-
ജന്മം തുലയ്ക്കു,മെൻ പ്രാണനെത്തൊട്ടു-
മിന്നലെയെക്കുറിച്ചോർത്തുപോയ് ഞാൻ.

* ശ്രീ ടി. ആർ. നാരായണന്റെ കെമിസ്ട്രി ക്ലാസ്സുകളെയും ശ്രീ ടി. എസ്സ്. വെങ്കട്ടരാമന്റെ മാത്തമാറ്റിക്സ് ക്ലാസ്സുകളെയും സ്മരിച്ച്.

For all kinds of Piece Goods

VISIT

RATNA MAHAL

ALWAYE

PROPS— *S. KUMARASWAMY REDDIAR*

Also at

ALLEPPEY, BOMBAY AND QUILON.

ചെകുത്താൻപാറ

(പി. എ. അലക്സാണ്ടർ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

കുതിരപ്പുഴയിൽ നീന്തിക്കയറിയ പുലർകാലമങ്ക ഈറനണിഞ്ഞു് കടന്നുവരുന്നതു് കണ്ടുകൊണ്ടാണു് ഞങ്ങൾ യാത്ര ആരംഭിച്ചതു്. കൊടൈക്കനാലിലെത്തണം. സാധാരണവേഗത്തിൽ എത്തിയാൽപോരാ; എത്രയും വേഗത്തിൽ എത്തണം. വാശിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത വാശിയാണു് ഞങ്ങൾക്കു്. നേരത്തെക്കൂട്ടി ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്ന ടാക്സിക്കാരനുമായി തെറ്റിപ്പിരിയേണ്ടിവന്നു. തന്റെ കാറാണു് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ട വസ്തുവെന്നു് തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഡ്രൈവറും, ആരുടെ മുന്നിലും പരാജയപ്പെട്ടു പോകരുതെന്നു നിർബന്ധമുള്ള 5 വിദ്യാർത്ഥികളും തമ്മിൽ എങ്ങനെയാണു് സമരസപ്പെട്ടുപോകുക? ഞങ്ങൾ 5 പേരെന്നു പറയുമ്പോൾ ദുർബ്ബലരായ ഏതാനും കോളജ് കുമാരന്മാരാണെന്നു കരുതണ്ടാ. ഒരു ബാരിയാണിക്കു് തല മുണ്ഡനം ചെയ്തു് പൊതിച്ച നാളികേരംപോലെയാക്കാൻ അല്ലെങ്കിലും ആലോചിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലാത്ത അതിക്രൂരനും സാഹസികനുമായ ഹരിയുംകൂടെയുണ്ടു്. മറ്റു മൂന്നുപേർ ജോസ്, ടിറ്റി, ബെന്നി എന്നിവരാണു്. വാശി പലപ്പോഴും നഷ്ടത്തിലാണല്ലോ ചെന്നെത്തുക. മറ്റൊരു കാറുകാരനെ അന്വേഷിച്ചു; ഒടുവിൽ കണ്ടെത്തി. കുതൂഹലചിത്തരായി ഞങ്ങൾ യാത്രയാരംഭിച്ചു.

ഞങ്ങളെയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് ആ അംബാസഡർ കാർ കേരളത്തിന്റെ വിരിമാറിലൂടെ മുൻപോട്ടു കുതിച്ചുപോയി. ഉച്ചക്കു് മൂന്നാറിലെത്തി. നല്ല തണുപ്പു്. പ്രപഞ്ചത്തിൽ എല്ലാ നാശനഷ്ടങ്ങൾ സംഭവിച്ചാലും ഊണുകഴിച്ചേ യാത്ര തുടരാവൂ എന്ന കാര്യത്തിൽ ഏകാഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു എല്ലാവരും. ഊണുകഴിച്ചാൽ ഛർദ്ദിക്കുമെന്നുറപ്പുള്ള ജോസുപോലും മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചു. ഇവിടന്നുള്ള യാത്ര തികച്ചും ഉല്ലാസപ്രദമായിരുന്നു, കൊടൈക്കനാലിലേക്കു് ഇനിയും 17 മൈൽകൂടെ താണ്ടണം. എല്ലാ ആഗ്രഹസാഫല്യങ്ങൾക്കും മുൻപിൽ ഒട്ടേറെ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ തരണം ചെയ്യേണ്ടിവരുമെന്നാണല്ലോ ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ഞങ്ങളെയും പ്രതിബന്ധമെന്നു പറയുന്ന ചെകുത്താൻ വെറുതെ വിട്ടില്ല. മുന്നിലതാ ഒരു കൂറ്റൻ മല ഇടിഞ്ഞുവീണു കിടക്കുന്നു. കൊടൈക്കനാലിൽ എത്താൻ കൊതിപൂണ്ടു പായുന്ന ഞങ്ങളെയുങ്ങോ ഒരുമല മടക്കി അയയ്ക്കാൻപോകുന്നു! പാന്റും ചുരുട്ടിക്കേറ്റി എല്ലാവരുമിറങ്ങി. 'അല്പം ശ്രമദാനമാകട്ടെ' ഫോട്ടോ പിടിക്കാനും പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താനും ആരുമില്ലെങ്കിലും എങ്ങനെ എങ്കിലും മറുകര പൂകണമല്ലോ? കാണാൻ ഭംഗിയുള്ളതെങ്കിലും ഈ പ്രദേശം ആരോഗ്യത്തിനു് അല്പം ദോഷം ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു! മനുഷ്യരെപ്പറ്റി വലിയ മതിപ്പൊന്നുമില്ലാത്ത ആനയുടെ വർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട കവലച്ചട്ടമ്പികളും, റൗഡികളുടെ ഗുരുതരായ കാട്ടുപോത്തുകളും ഇവിടെ സായാഹ്നസവാരിയ്ക്കിറങ്ങാറുണ്ടത്രെ. ഇതു കേട്ടു ടിറ്റി കാറിനകത്തു കയറി ഒളിച്ചിരുന്നു. ഞങ്ങൾ നാലുപേരുംകൂടി അവനെ പുറത്തിറക്കിയ പാടോർത്താൽ ഇപ്പോഴും ചിരി വരുന്നുണ്ടു്. കൊടൈക്കനാലിന്റെ പ്രകൃതിഭംഗി ആസ്വദിക്കുന്നതിനുള്ള മാധുര്യത്തെക്കാൾ വിലപ്പെട്ടതാണു് ജീവനെന്നതുകൊണ്ടു് ഭയം ഉള്ളിലിരുന്നു് ഇടികൊട്ടാൻ തുടങ്ങി. ചിരിയും, രാജ്യകാര്യ വ[illegible]വും, കമന്റടിയും കുറേ സമയത്തേക്കു നിലച്ചു. അതാ അകലെ കുറേ കാട്ടുപോത്തുകളുടെ കൂട്ടം, ഞങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യത്തിലേക്കു് കടന്നുവന്ന നിസ്സാരരായ മനുഷ്യപ്രജകളെ തുറിച്ചുനോക്കുന്നു. ഉള്ള ജീവനും പറന്നുപോകുന്നതായിരുന്നു ആ കാഴ്ച. തമ്പുരാൻ ആയുസ്സ് കുറെക്കൂടി നീട്ടിത്തന്നതുകൊണ്ടാവാം ആനയും കാട്ടുപോത്തുമൊന്നും ഈയുള്ളവരെ ശല്യപ്പെടുത്തിയില്ല. മലതാണ്ടി ഞങ്ങൾ യാത്ര തുടർന്നു. രാത്രി 8 മണിക്കു് ഞ

ങ്ങൾ കൊഡൈക്കനാലിലെത്തി. അന്നു രാത്രി ഒരു ഹോട്ടലിൽ താമസിച്ചു.

പിറേറദിവസം രാവിലെ 10 മണിക്കു് ഞങ്ങൾ ജൈത്രയാത്ര ആരംഭിച്ചു. കൊഡൈക്കനാൽ! പ്രകൃതിരമണീയമായ ഒരു പ്രദേശം. പലപ്പോഴും ആശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ പ്രദേശം ഒന്നു ചുററിനടന്നു കാണാൻ. പക്ഷേ തരപ്പെട്ടതിപ്പോൾ മാത്രമാണു". വൃക്ഷങ്ങൾ റോഡിന്റെ ഇരുപാർശ്വങ്ങളിലായി നിരന്നുനില്ക്കുന്നു. പച്ചപ്പട്ടണിഞ്ഞു് അംബരചുംബികളായി നില്ക്കുന്ന കുന്നുകൾ അവയുടെ വശങ്ങളിലായി കസവുപാളികൾ ഇന്നിച്ചേർത്തതുപോലെ വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞുപോകുന്ന റോഡുകൾ. മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ വിജയത്തിന്റെ മുൻപിൽ ഞാൻ നമ്രശിരസ്കനായി. പാറക്കെട്ടുകളും വലിയ കൊക്കകളും വെട്ടിനിരത്തി റോഡുകളാക്കി മാററിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ! അവനാൽ സാധിക്കാത്തതൊന്നുമില്ല. ഞാൻ കാറിലിരുന്നു പലതും ചിന്തിച്ചു.

ഞങ്ങളുടെ കാർ ഒരു വലിയ മലയുടെ സമീപത്തു ചെന്നുനിന്നു. കാറിൽനിന്നും ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ബെന്നി ആ മലയെപ്പററി ഒരു ചെറിയ വിവരം ഞങ്ങൾക്കു തന്നു. മദ്രാസിലെ ഏററവും ഉയരംകൂടിയ ഒരു കുന്നാണതുപോലും! ഞങ്ങൾ കുന്നു കയറാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു.

മലകയററം ആരംഭിച്ചു. ഏതാണ്ടു് ഒരു ഇരുനൂറടി കയറിക്കാണും. അപ്പോഴേക്കും നന്നാ ക്ഷീണിച്ചുകഴിഞ്ഞു. വല്ലാത്ത ദാഹം. നല്ല വിശപ്പുണ്ടു്. എന്നിട്ടും സാഹസ ബുദ്ധികളായ ഞങ്ങൾ മുൻപോട്ടു നീങ്ങി.

സാമാന്യം നിരപ്പുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തെത്തി. അത്ഭുതമെന്നു പറയട്ടെ. അവിടെ ഒരു ചെറിയ കുടിൽ കാണുന്നു. ദാഹിച്ചു വലഞ്ഞ ജോസിനു് ഒരു ചെറിയ തലകറക്കവും. കുടിലിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഞങ്ങൾ നടന്നു.

"ഇങ്കെ ആരുമില്ലയാ?" ബെന്നി വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

വൃദ്ധനായ ഒരു മനുഷ്യൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങിവന്നു. എഴുപതിനോടടുത്ത പ്രായം. ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ ശരീരം. വളർന്നിറങ്ങിയ ശ്മശ്രുക്കൾ. ഭയം തോന്നുന്ന മുഖഭാവം.

"തണ്ണി കിടക്കുമാ" തലയിൽ തടവിക്കൊണ്ടു് ഹരി ചോദിച്ചു. "കിടക്കും" വൃദ്ധന്റെ മറുപടി. അറയിലിരുന്നു് വൃദ്ധൻ കൊണ്ടുവന്ന വെള്ളവും ചില കാട്ടുപഴങ്ങളും ഞങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചു് തൃപ്തരായി.

യാത്ര ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുൻപു് ഞാനും ബെന്നിയും ആ വൃദ്ധനുമായി പലതും സംസാരിച്ചു. ഹൃദ്യമായ സംഭാഷണം. യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അയാളെക്കൂടി ക്ഷണിച്ചു. യാതൊരു മടിയും കൂടാതെ അയാൾ ഞങ്ങളോടൊപ്പം നടന്നു.

കുറേ ദൂരം നടന്നു് ഞങ്ങൾ ഒരു പാറയുടെ അടുത്തെത്തി. വിശാലമായ ഒരു പടുകൂററൻ കരിമ്പാറ. പാറയുടെ ചുററും കുററിക്കാടുകൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. നിരപ്പുള്ള ചെറിയ ചെറിയ പാറകൾ അവിടവിടെ ചിതറിക്കിടപ്പുണ്ടു്. "പാറയുടെ മുകളിൽ കയറിയിരുന്നു് അല്പം കാററു കൊള്ളണം" എനിക്കൊരു മോഹം. പാറയുടെ അടുത്തേക്കു് നടന്നു. വൃദ്ധൻ ഓടിവന്നു് എന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ പിടിച്ചു. "സാർ അവിടെ പോകരുതു്" വൃദ്ധൻ മലയാളം പറയുന്നതു കേട്ടു് ഞങ്ങൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അയാളുടെ വിലക്കു് ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഞാൻ പാറ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു.

"അതിന്മേൽ കയറരുതു സാർ" വൃദ്ധൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

ഞങ്ങളുടെ ഇടവിടാതുള്ള നിർബന്ധം മൂലം വൃദ്ധൻ ആ പാറയുടെ ചരിത്രം ഞങ്ങളെ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു.

വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു് ഒട്ടേറെ ആളുകൾ കൊഡൈക്കനാൽ പ്രദേശത്തു് കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിലൊരാളാണു് 'ലക്ഷ്മണസ്വാമി' അയാൾക്കു് പട്ടണത്തിൽ ധാരാളം ഫാക്ടറികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ വിവരമറിഞ്ഞു് തന്റെ മകളുമൊത്തു് ഒരു മനുഷ്യൻ സ്വാമിയുടെ അടുത്തെത്തി. തനിക്കും മകൾക്കും ഒരു ജോലി നൽകണമെന്നയാളോടഭ്യർത്ഥിച്ചു.

അല്പസമയത്തിനുശേഷം സ്വാമി ആ മനുഷ്യന്റെ കൂടെയുള്ള മകളെ ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. യൗവ്വനം തുളുമ്പുന്ന ശരീരം. ആകർഷകമായ നോട്ടം. സ്വാമി ഒന്നൂറിച്ചിരിച്ചു. ആ മനുഷ്യനും മകൾക്കും സ്വാമി ജോലി കൊടുത്തു. അച്ഛന് ഫാക്ടറിയിലും മകൾക്ക് വീട്ടിലുമാണ് ജോലി.

ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും അതിവേഗത്തിൽ കടന്നുപോയി. അന്നൊരു ശനിയാഴ്ചയായിരുന്നു. സ്വാമിയുടെ വീട്ടിൽ ആരുമില്ല. എല്ലാവരും പുറത്തുപോയി.

സ്വാമി വത്സയെ തന്റെ മുറിയിലേക്ക് വിളിച്ചു. വത്സയെ കസേരയിൽ പിടിച്ചിരുത്തി ഒരു കെട്ട് നോട്ടെടുത്ത് അവളുടെ നേർക്ക് നീട്ടി.

"ഇതെന്തിനാ സാർ" 'വത്സേ ഇത് ഞാൻ നിനക്ക് തന്നതാണ്'' 'വേണ്ട സാർ' അവൾ എഴുന്നേറ്റോടാൻ ശ്രമിച്ചു. സ്വാമി അവളെ ബലമായി പിടിച്ചുനിറുത്തി.

അവൾ ആകെ അമ്പരന്നു. കൈ കുതറാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി, പക്ഷെ ആ കൈകൾ മുറുകിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നിലവിളിക്കണമെന്നു തോന്നി. സാധിച്ചില്ല. അവസാനം ക്രൂരനായ മനുഷ്യന്റെ കൈകളിൽ അവൾ ആഞ്ഞു കടിച്ചു. അതിനു മുന്നിൽ അയാൾ കൈവിട്ടു. പിന്നെ അധികം ചിന്തിച്ചില്ല. വാതിൽപ്പടികൾ കടന്ന് അതിവേഗത്തിലവൾ ഓടി.

ക്രൂരനായ സ്വാമി അച്ഛനേയും മകളേയും ജോലിയിൽനിന്നും പുറത്താക്കി. നിരാശ്രയരായ അവർ അടുത്തുള്ള ഒരു കുന്നിൻ ചരിവിലേക്ക് താമസം മാറ്റി. ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും കടന്നുപോയി.

സ്വാമിയുടെ ചെവിയിൽ ഒരു പുതിയ വാർത്ത എത്തി. അടുത്ത കാലത്ത് തന്റെ ഫാക്ടറിയിലെത്തിയ ഒരു ജോലിക്കാരനുമായി വത്സ പ്രേമബന്ധത്തിലാണുപോലും! മാത്രവുമല്ല നിലാവുള്ള രാത്രികളിൽ അവർ സമീപത്തുള്ള 'നാട്ടുകാണി' പാറയുടെ മുകളിൽവച്ച് കണ്ടുമുട്ടാറുണ്ടുപോലും.

രാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിച്ചുകൊണ്ട് പലതും പറഞ്ഞു വത്സയും, ബാബുവും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വാമി പതുക്കെ പതുക്കെ കുന്നിന്റെ മുകളിലെത്തി. അയാളുടെ വലതു കയ്യിൽ ഒരു കൈത്തോക്കിരുന്ന് ഞെരിഞ്ഞമരുന്നു.

മന്ദം മന്ദം അയാൾ പാറയുടെ അരികിലെത്തി. അടക്കാനാവാത്ത അമർഷത്തോടെ അയാൾ അവരെ ഉറ്റുനോക്കി. ആ മുഖം കൂടുതൽ ഭീകരമായിരുന്നു.

ഠേ! ഠേ! രണ്ടു വെടി. പാറയുടെ മുകൾഭാഗത്ത് രണ്ടു ശവശരീരങ്ങൾ രക്തത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു.

സംഭ്രമജനകമായ ഈ കഥ കേട്ട് ഞങ്ങൾ തരിച്ചിരുന്നുപോയി. അന്നു മുതൽ ഈ പാറപ്പുറത്ത് ആരും കയറാറില്ല. ചെകുത്താന്റെ ഇരിപ്പിടമാണ് ഈ പാറയെന്ന് നാട്ടുകാർ പറഞ്ഞു പരത്തി. ഇത്രയും പറഞ്ഞ വൃദ്ധന്റെ കണ്ണിൽ നിന്നും രണ്ടു തുള്ളി കണ്ണുനീർ അടർന്നുവീഴുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. പരസ്പരമൊന്നുമൊന്നും പറയാതെ ഞങ്ങൾ ആ കുന്നിൽനിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോന്നു.

പരാജിത

രവി കററിക്കാട്ട് (Old Student)

സായാഹ്നം.

വെയിൽ ആറി ഇടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മേഘ കീറുകളുടെ ഇടയിലൂടെ ഇരുട്ട് പരക്കുന്നു.

അപ്പ്സ്റ്റെയറിൽ, സിമിൻറു തിണ്ണയിൽ ചുമരും ചാരി ഇരുന്നു. കളി കഴിഞ്ഞ് മുടി ചീകി ഒതുക്കാൻപോലും കഴിഞ്ഞതില്ല.

ജനൽ പാളികളുടെ ഇടയിലൂടെ അകത്തേക്കു നോക്കി. ല്യൂസി സാരികളും പുസ്തകങ്ങളും മടക്കി പെട്ടിക്കകത്തുവെയ്ക്കുന്നു. അവൾ ഇന്നു പോകുകയാണ്. ഇനി മടങ്ങി വരില്ല.

ചുമരിനരികിൽ ചേർത്തിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കട്ടിലും ഒരു മേശയും അര മണിക്കൂറിനകം ശൂന്യമായിത്തീരും.

വിദൂരതയിൽ ചായക്കൂട്ട നിർമ്മിക്കുന്ന ഇരുട്ടിലേക്ക് നോക്കി ഇരുന്നു. താഴെ നിരത്തിൽ നിയോൺ വിളക്ക് തെളിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. റോഡിൻെറ ഇരുവശത്തും നിൽക്കുന്ന കാററാടി മരങ്ങളുടെ ഇടയിലൂടെ വൈകുന്നേരം നടക്കാനിറങ്ങുന്ന മനുഷ്യർ നടന്നകലുന്നതു നോക്കി നിന്നു.

"വിജയം..."

വിളികേട്ടപ്പോൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ല്യൂസി കൈകൾ കാട്ടി വിളിക്കുന്നു.

എഴുന്നേററു ചെന്നു. അകത്തു കടന്നില്ല. ജനൽക്കമ്പികളിൽ മുഖം അമർത്തി അകത്തേക്കു നോക്കിനിന്നു. പറയാൻ വാക്കുകളില്ല. തൊണ്ടയിൽ എന്തോ കുരുങ്ങുകയാണ്. മനസ്സിൽ ഉണങ്ങിയ മരങ്ങൾ കട പുഴങ്ങി വീഴുന്നു.

തുറന്നു വച്ച ബാഗിനരികെ ചമ്രം പടഞ്ഞിരുന്ന്, സാരികൾ കുത്തി അമർത്തി വയ്ക്കുന്ന ല്യൂസി എന്നു പേരുള്ള കൂട്ടുകാരി നഷ്ടപ്പെടുന്നു.

"വിജയം, എന്നെ ഒന്നു സഹായിക്ക്."

ഉത്തരം പറയാതെ വെറുതെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി നിന്നു. അധികം അങ്ങനെ നോക്കി നിൽക്കാൻ കഴിയില്ല.

"തല വേദനിക്കുന്നു; ല്യൂസി—കുറച്ചു കാററു കൊള്ളട്ടെ"

മനസ്സു പറഞ്ഞു: കള്ളം, പച്ച കള്ളം.

അവൾ നിർബ്ബന്ധിച്ചില്ല.

തിരിഞ്ഞു നടന്നു—

അവൾക്ക് തന്നെ കുറിച്ച് കൂടുതലായി അറിയാം. ഒന്നോ രണ്ടോ കൊല്ലത്തെ പരിചയമല്ല. അഞ്ചു വർഷം. ഒരേ ഹോസ്റ്റലിൽ, ഒരേ മുറിയിൽ താമസിച്ച് ഒരേ ക്ലാസ്സിൽ...ഒരുമിച്ചാണ് പോകുന്നതും തിരിച്ചു വരുന്നതും. ഹോസ്റ്റലിൽനിന്ന് നേരെ ഇറങ്ങുന്നതു ചെമ്മൺ നിറഞ്ഞ, വീതി കുറഞ്ഞ നിരത്തിലേക്കാണ്. നിരത്തു ചെന്നു ചേരുന്നത്, ടാറിട്ട റോഡിൽ. റോഡ് മുറിച്ച് നേരെ ചെല്ലുന്നത് കോളേജിലേക്കാണ്. വഴിയിൽ വാതോരാതെ അവൾ സംസാരിക്കും. എല്ലാം മൂളികേൾക്കാൻ മാത്രമേ തനിക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. സ്വന്തമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇല്ലാത്തവളാണ് താൻ. ആത്മവിശ്വാസം തീരെ ഇല്ല.

ല്യൂസിമാത്രം തനിക്കാത്മവിശ്വാസം തരുന്നു. കഥകൾ പറഞ്ഞും ബോട്ടണി റെക്കാർഡ് വരയ്ക്കാൻ സഹായിച്ചും സമയം കളയുന്നു.

അവൾ നഷ്ടപ്പെടുന്നു.

ഇന്ന് ഈ ഹോസ്റ്റലിൽനിന്ന് രാത്രി എട്ടിനുള്ള കോട്ടയം ഫാസ്റ്റിന് ഒരു പെൺകുട്ടി പോകുന്നു—തൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട റൂം മെയിററ് ല്യൂസി. താഴെ വിസിറ്റേഴ്സ് റൂമിൽ, അവളുടെ സഹോദരൻ കാത്തിരിക്കുന്നു. സന്ധ്യക്കു മുമ്പ് എത്തിയതാണയാൾ.

TENNIS (District Winners in Doubles & Singles)

Sitting Dr. A. K. Baby (President), Prof. C. T. Benjamin (Principal), George Mammen (Captain', Miss. Anna Thomas (Lecturer in Physical Education)

Standing Ramaswami, Mr. C. G. Varghese (Lecturer in Physical Education), P. J. Eapen

TENNIS CLUB (1967—'68)

Sitting (L. to R.) M/s. C. G. Varghese (Lecturer in Physical education), Dr. A. K. Baby (President), C. T. Benjamin (Principal), George mammen (Secretary), Ramaswamy

Standing (1st row) M/s. John Chandy, P. M. Yusuf, Babu Mathew George, Mathew Varghese, Sankara Narayanan, K. P. Sreekumar, Mathew P. Koshy, Thomas K. Abraham, Mohammed

Standing (2nd row) M/s. Mathew Kurian, Philip Oommen, Ninan Zachariah, B. Somnath, Prasad Punnoose, P. J. Eapen, Oommen Chacko

Absentees :—M/s T. J. Jacob, Sagar Thomas, Sam Varghese Ninan M. George and Koshy Kuruvilla.

TENNIS (DISTRICT WINNERS IN DOUBLES & SINGLES)

TENNIS CLUB 1967—68

HOCKEY TEAM

WOMEN'S HOCKEY TEAM 1967—68

HOCKEY TEAM

Sitting (L. to R) Sri. T. C. Abraham M. Sc (President), T. L. Kuriakose, Prof. C. T. Benjamin M. A., M. R. E. (Principal), Ninan Zachariah (Captain), Sri. C. G. Verghese B. Sc. M. P. E. (Lecturer in Physical Education)

Standing (1st row) Chacko Isaac, Oomman Chacko, B. Somananth, George Verghese, B. T. Joy, Saidu V. A.

Standing (2nd row) Mohammad (games boy), James Thomas, Mathew P. Koshy, Iype Mathew, Anil Chandy Ittyerah, A. A. Poulose, Thampi Thomas

WOMEN HOCKEY TEAM

Sitting M. C. Mariamma, Mr. C. G. Varghese (Lecturer in physical education), Prof. C. T. Benjamin (Principal), Molly Chacko (Captain), Anna Thomas (Lecturer in Physical education)

Standing (1st row) Mammad (games boy), Anila Chacko, Elizabeth Thomas, Susan Esow, Susan Mathew

Standing (2nd row) Suguna Varghese, Cicy Babu, Shyla Mathai, Annamma Chacko, Alice Koshy

വരുന്ന തിങ്കളാഴ്ച കൈകൾ നിറയെ കടലാസ്സു പൂക്കളും. പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളും അണിഞ്ഞു് വിശുദ്ധയായി ആൾത്താരയ്ക്കു മുമ്പിൽ മണവാളനൊത്തു അവൾ മുട്ടുകുത്തുന്നുണ്ടാകും— അവൾ വിവാഹിതയാകുന്നു.

അവൾ വരാന്തയിൽ നടന്നു. എന്തിനാണീ അസ്വാസ്ഥ്യം. കൂട്ടുകാരി പിരിയുന്നതുകൊണ്ടോ? ആ ബന്ധം വളരെ ദൃഢമുള്ളതായിരുന്നു. മറക്കാൻ അത്ര എളുപ്പമല്ല. നീലചട്ടയുള്ള തന്റെ ഓട്ടോഗ്രാഫിൽ ആരോ എഴുതിയതു് ഓർമ്മ വന്നു: "സൗഹൃദയ ബന്ധങ്ങൾ......ജീവിതത്തിന്റെ നിഴലുകളാണു്"" തന്റെ ജീവിതവുമായി ലൂസി ഇണങ്ങി ചേർന്നിരിക്കുന്നു. അവളുടെ സംസാരം കേൾക്കാൻ വളരെ രസമാണു്. ഉച്ചയ്ക്കു് ഊണു കഴിഞ്ഞു് ലൂസി തന്നെ "ബയോളജി" ബ്ലോക്കിന്റെ മുകളിലേക്കു് വിളിച്ചു കൊണ്ടു പോകും.

കണ്ണാടി ജാലകങ്ങൾ തുറന്നിട്ടാൽ, ആകാശത്തിന്റെ നഗ്നമാറിൽ പോറലേല്പിച്ചുകൊണ്ടു് കറുത്ത കൽക്കുരിശു ശിരസ്സിൽ വഹിച്ചു നില്ക്കുന്ന സെമിനാരി തെളിഞ്ഞു കാണാം. അതിനപ്പുറം നീലക്കുന്നുകൾ. കുന്നിൻ ചെരുവുകളിൽ ഫാക്ടറികളുടെ ചിമ്മിനിയിൽകൂടി വരുന്ന കനത്ത പുക വന്നു മൂടും. മൂടി കെട്ടി നിൽക്കുന്ന ആ അന്തരീക്ഷത്തിലേയ്ക്കു് നോക്കിയിരിക്കും. കഥകളും ഭാവി പരിപാടികളും പറഞ്ഞു തീർക്കും. എന്തെല്ലാം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു?

അവൾ മനഃപൂർവ്വം കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറക്കാനായി അഭിനയിക്കുന്നു. മുഖാവരണം എനിക്കു വേണമെങ്കിൽ മാററാൻ കഴിയും— അപ്പോൾ കാണാം.

എം. എ. ക്കാരനായ, അമ്മായിയുടെ മകൻ സൈമണെ കുറിച്ചു് അവൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കവിതയും സാഹിത്യവുമായി നടന്ന അയാളുടെ ഫോട്ടോ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളിലുണ്ടു്. അയാളെ മനഃപൂർവ്വം വെറുക്കാൻ ഇത്ര പെട്ടെന്നു് അവൾക്കെങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു? ക്ലാസ്സിൽ "ഒഥല്ലോ"യിലെ ഡെസ്ററിമോണയോടു് അവളെ അയാൾ ഉപമിച്ചു കാണും—

അവൾ വീണ്ടും തിണ്ണയിൽ വന്നിരുന്നു. നിഴലും വെളിച്ചവും കെട്ടി പുണർന്നു കിടക്കുന്ന മുററത്തേക്കു് നോക്കിയിരുന്നു. കോമൺ റൂമിൽനിന്നു് ചിരിയും വർത്തമാനവും കേൾക്കാം.

ലൂസി പോകുന്നതിൽ ദുഃഖിക്കുന്നതു താൻ മാത്രമാണു്. ഇതിൽ ദുഃഖിക്കാൻ എന്തിരിക്കുന്നു? ഒരു സഹജീവി രക്ഷപെടുന്നതിലുള്ള അസൂയയാണോ? ഒന്നും തീർത്തു പറയാൻ വയ്യ. ഇവിടം വെറുത്തു. എല്ലാം വെറുക്കുന്നു. ഈ ജീവിതം വയ്യ.

—മനസ്സിൽ ശൂന്യത നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു.

തന്റെ ജീവിതത്തെ കുറിച്ചു് ചില കണക്കു കൂട്ടലുകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

ഒരു ബോട്ടണി ബി. എസ്സ്‌സി-യുമായി പുറത്തു കടന്നാൽ ലഭിക്കാവുന്ന സൗഭാഗ്യങ്ങൾ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ഡസ്ററും ചോക്കുപൊടിയും പരീക്ഷാപേപ്പറുകളും. സ്വന്തം ശബ്ദത്തിന്റെ ചിലമ്പിച്ച പ്രതിദ്ധ്വനി. ഒരേ...മുഖങ്ങൾ... ഒരേ ശബ്ദങ്ങൾ... ആ ജീവിതം ആകർഷണമായി തോന്നിയിട്ടില്ല. അർത്ഥമില്ലാത്ത ചിന്തകൾ—

എഴുന്നേററു. അവൾ വാതിൽക്കൽ വന്നു ചോദിച്ചു.

"പുറപ്പെടാറായില്ലേ?"

സാരി മാറുന്നതിനിടയിൽ ലൂസി പറഞ്ഞു: "ഉം"..."

കണ്ണാടിയുടെ മുമ്പിൽ പ്രസരിപ്പോടെ അവൾ പൗഡറിടുന്നതും നോക്കി നിന്നു.

പാവമാണു്, വിവേകമുള്ളവളാണു്. രഹസ്യങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ അവൾക്കു ഒളിച്ചു വെക്കാനില്ല. സ്വഭാവം പെൺകുട്ടിയുടെതു തന്നെ: പെട്ടെന്നു കരയും, പെട്ടെന്നു ചിരിക്കും.

സൂട്ട്കേസ്സ് ഇറുകി പിടിച്ചു് ലൂസി തോളിൽ പിടിച്ചു പറഞ്ഞു.

"വാ, നമുക്കു് വല്ലതും കഴിക്കാം"

ഡൈനിംഗ് ടേബിളിന്റെ മുമ്പിൽ ഇരുന്ന് ചായ കുടിച്ചപ്പോൾ മുഖത്തു നോക്കിയില്ല. ജനലിൽക്കൂടി പുറത്തേക്കു നോക്കി. ലൂസി, ഈ സ്നേഹം എന്നെ വേദനപ്പെടുത്തുന്നു. പരാജയപ്പെടുത്തുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ പട്ടുനൂലിഴകൾ പൊട്ടിക്കാൻ എന്റെ ശക്തികൾ ചോർന്നുപോകുന്നു—

സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു കൊച്ചു ദ്വീപ് അലിഞ്ഞലിഞ്ഞ് ഇല്ലാതാകുന്നു—

ചുറ്റും തമാശകളും പൊട്ടിച്ചിരികളും ഉയരുന്നു. ലൂസിയെ കളിയാക്കുന്നതിനാണ് ഇപ്പോൾ മറ്റുള്ളവർക്കാനന്ദം.

തനിക്കോ?

എഴുന്നേറ്റു കൈകഴുകി, ചുമരിൽ ഇല്ലാത്ത ഒരു ബിന്ദുവിലേക്ക് നോക്കി നിന്നു. കഴുത്തിൽ മെല്ലെ ഒരു കൈപ്പത്തി അമർന്നു. വളകളുടെ കിലുക്കം.

തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

"വാ ..സമയമായി"

കോണിപ്പടികൾ ഇറങ്ങി. ലൂസി എന്തൊക്കെയോ പറയുന്നു. ഒന്നിലും ശ്രദ്ധ പതിയുന്നില്ല. സ്വയം ആലോചിച്ചു: ഈ ദുഃഖം അനാവശ്യമാണ്.

ലൂസി, എല്ലാവരോടുമായി യാത്ര പറയുന്നു. തന്നോട് ഇനി ഒന്നും പറയുവാനില്ല. ഒരു മാസം മുമ്പ് തുടങ്ങിയതാണ്, ഈ യാത്ര പറച്ചിൽ.

—എല്ലാം വേദനയോടെ നോക്കിനിന്നു.

"വിജയം "

തൊട്ടു മുമ്പിൽ കലങ്ങിയ കണ്ണുകളോടെ ലൂസി നിൽക്കുന്നു. മുഖത്തു ഭാവവ്യത്യാസമുണ്ടോ? കരയുവാനുള്ള ഭാവമാണോ?

"വിജയം ..."

"ഉം ..."

"ഞാൻ ചെന്നിട്ട് കത്തയക്കാം—വിശേഷങ്ങൾ എല്ലാം എഴുതണം—"

"അറിയിക്കാം"

ഇനി എന്താണ് പറയേണ്ടത്. ഒരല്പം ചിരിക്കുവാൻ പാടുപെട്ടു.

"ഇനി യാത്രയില്ല—ഇറങ്ങട്ടെ"

ലൂസി സാരിത്തലപ്പുകൊണ്ട് കണ്ണു തുടയ്ക്കുന്നതു കണ്ടു. സഹിച്ചില്ല. മണൽ വിരിച്ച നടപ്പാതയിലൂടെ ലൂസി സഹോദരന്റെ പുറകെ തോളിൽ എയർബാഗും തൂക്കി നടന്നു നീങ്ങി. ഗെയിറ്റു കടന്നപ്പോൾ അവൾ ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കി.

ഒരു നിമിഷം.

ഉറക്കെ നിലവിളിക്കണമെന്നു തോന്നി. കമഴ്ന്നടിച്ചു കട്ടിലിൽ വീണു. കരച്ചിൽ നിയന്ത്രിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, അടുത്ത മുറികളിൽനിന്ന് പൊട്ടിച്ചിരികൾ മുഴങ്ങി കേട്ടു.

Rs 30/-

With the Best Compliments of

Bombay Hardware And Stationery Stores

ALWAYE

Also Dealers in,

Automobile Parts and Cycles

PAI & COMPANY

ERNAKULAM

THE BEST BOOK-SHOP

IN

THE SOUTH

BRANCH: TRIVANDRUM

THE TRUTH about THE LYE!

We produce

CAUSTIC SODA

As Lye, Solid And
Flakes

100 TONNES A DAY

And to tell the whole truth

We also produce

SODIUM HYDROSULPHITE,
HYDROCHLORIC ACID
BLEACH LIQUOR

Postscript And now

IRON FREE

SODIUM SULPHIDE

Sir, Caustically Yours,

The Travancore-Cochin Chemicals Ltd.

Registered Office & Works—ELOOR
UDYOGAMANDAL P. O., (Kerala State).

छोटी भिखारिन

V. Gopinatha Pai   B. Sc. I Chemistry

हाथ फेर कर आयी
एक छोटी लड़की ओर मेरी।
हाथ में था उसके अपना छोटा भाई
भिखारिन थी, तो भी बहुत प्यारी।

माँगने लगी वह भीख मुझसे
आँखों में थे अश्रुगण भरे।
कहने लगी वह आशा से
बाबू एक पैसा, जिससे भाई पेट भरे।

दो दिन गुजर गये कुछ खाये
उतने ही दिन बिताये बिना सोये।
दया दिखाओ, भैय्या, हम से
धन्य होंगे आप तन-मन-धन से।

दिल पर छाया दया का बादल
ठंडा होकर नयनों से पानी बरसाया।
दुःख से हो गया मैं पागल
देकर उन्हें सहारा, मनको अपने समझाया।

हे, भगवान ! तू दीनबन्धु, सुना मैं ने
मगर दुःखियों पर न दया दिखाता।
बड़े लोगों की सहाय होने
में अपनी होशियारी दिखाता।

अनुवाद कला

V. S. Vijaya Mohanan

अनुवाद कला पर अपना विचार प्रकट करते हुए हिन्दी के प्रसिद्ध साहित्यकार श्री जैनेन्द्र कुमार। इसप्रकार लिखते हैं। "अनुवाद का मतलब है बात को एक से दूसरी भाषा में उतारकर कहना। आवश्यक है कि वह बात दूसरी भाषावाले के पास पहुँच जाए। बात का भाव सही-सही पहुँचे और बीच में कहीं वह अपना प्रभाव भी न खोये। जिस मात्रा में यह परिणाम आता हो, उसी मात्रा में अनुवाद सफल कहा जा सकता है।"

आजकल जबकि विभिन्न देशों की अनेकानेक भाषाओं के बीच गहरे संबन्ध की माँग होती जा रही है, अनुवाद कार्य की महत्ता बहुत अधिक बढ़ गयी है। लेकिन सृजनात्मक साहित्य के अन्तर्गत इसको भी एक महत्वपूर्ण स्थान प्रदान करना चाहिए कि नहीं, इस विषय पर मतभेद प्रकट किया गया है। अनुवादक केवल अनुकर्ता है, नकल करनेवाला है, अतः सृजनात्मक साहित्य जिस बौद्धिक व्यापार से उत्पन्न होता है उसकी अपेक्षा अनुवादक को नहीं है, इस मत को प्रकट करनेवाले लोग 'कार्डिनल', 'न्यूमान' और 'जानसन्' के इस परामर्श पर बल देते हैं कि आप रचना को सुधारने या मूलग्रन्थकार से आगे बढ़ने का प्रयास न करें, क्योंकि इसप्रकार आप केवल अनुवाद को ही सुधार सकते हैं, मूलरचना वैसी की वैसी रहेगी।

शब्दकोश का सहारा लेकर न समानार्थक शब्दों को ढूँढ निकालकर अनुवाद करना 'शब्दानुवाद की अपनी रीती है। एक हद तक उसकी ज़रूर महत्ता है। विविध विज्ञान, इतिहास, राजनीति, अर्थशास्त्र आदि से संबन्धित तथ्यात्मक साहित्य के अनुवाद में शब्दानुवाद की रीति यथेष्ट है। वहाँ आशय प्रायः मूर्त या स्पष्ट होते हैं। लेकिन काव्य, नाटक, उपन्यास तथा अन्य सृजनात्मक गद्यविधाओं के आशय अमूर्त या सूक्ष्म होते हैं। ऐसे भावात्मक साहित्य के अनुवाद में जब यह रीति पूर्णरूप से अभीष्ट व्यक्ति नहीं कर सकती है या जब इस रीति के सहारे अनुवादक मूल की आत्मा को अपनी भाषा में हू-ब-हू उतार नहीं सकता तब अनुवाद के ऐसे भी कुछ पहलुओं पर हमें विचार करना पडता है जिनसे अनुवाद कार्य की सृजनशीलता पूर्ण रूप से सिद्ध होती है।

सृजनात्मक प्रतिभा की सार्वकालिक, सार्वदेशिक या सर्वसम्मत परिभाषा प्रायः असंभाव है। जहाँ पूर्वी आचार्य प्रतिभा को 'अपूर्ववस्तुनिर्माणक्षमा' और नियतिकृत-नियम रहिता' मानते हैं वहाँ पश्चिमी सौंदर्यशास्त्री उसे 'परमात्मा के प्रश्वास' से लेकर 'नब्बे प्रतिशत केवल स्वेद या परिश्रम' तक मानते हैं। संवेदनशील व सृजनशील लेखक के हृदय में जीवन के निगूढ तत्व ऐसी कुछ अनुभूतियों को पैदा करते हैं

जिन्हें अभिव्यक्त किए विना वह रह नहीं सकता है। भावाभिव्यक्ति के प्रयास में कभी-कभी उसे ऐसा लगता है कि अपनी अनुभूतियों को पूर्णरूप से व्यक्त करने में भाषा के शब्द अपर्याप्त हैं। हमेशा अपूर्णता की एक भावना उसके अचेतन में दबी रहती है। मूल की रचना-प्रक्रिया में ही जब यह अपूर्णता रहती है तब उसके अनुवाद के बारे में कहना ही क्या? अनुवाद के प्रति कई लेखकों का अस्वस्थ दृष्टिकोण शायद इस बात का परिचायक है। जे. लुइस मे (J. Lewis May) के अनुसार अनुवाद नामक कोई वस्तु ही नहीं है। (There is no such thing as Translation) ग्रेन्ट शोवरमान (Grant Showerman) के अनुसार अनुवाद पाप है। (Translation is sin) एक इतालवी कहावत के अनुसार अनुवादक धोखेबाज़ होते हैं। (Translators are traitors.) आन्द्री थेरिव (Andre Therive) का कहना है कि अधिकांश छपे गए अनुवाद पाठकों पर यह प्रभाव डालते हैं कि विदेशी लोग सोच भी नहीं सकते, बोल भी नहीं सकते (Most published translations give the impression that foreigners can neither think nor speak.) लेकिन अचरज की बात है कि जिन सृजनशील लेखकों ने अनुवाद के बारे में अपना-अपना अस्वस्थ दृष्टिकोण व्यक्त किया है, उन्होंने स्वयं इस क्षेत्र में बहुत अधिक कार्य किया है।

इस कठिन काम को निभाने केलिए अनुवादक को चाहिए कि वह पहले मूल रचयिता की भावना + कल्पना + अभिव्यंजना से भली भाँति परिचित हो जाय। इस समय उसके मन में दूसरे के भावों की प्रतिक्रियास्वरूप जो भाव उत्पन्न होते हैं, उन्हीं भावों का उसको अनुवाद करना चाहिए। किसी दूसरे की कला पर वह अपने व्यक्तित्व की प्रतिछाया देखता है और अनुवाद करने की एक आन्तरिक प्रेरणा अपने आप उसके मन में जाग उठती है। एक ऐसे सृजनात्मक फोटोग्राफर के समान उसको काम करना चाहिए जो प्रकाशमय भागों और छाया को कुशलता से नियंत्रित कर व अपने संकेन्द्र का अन्तर्विस्तार निर्धारित कर दर्शकों पर उचित प्रभाव डाल सकता है। यह एक ऐसा कठिन कार्य है जो काफी अधिक मात्रा में सृजनात्मक कुशलता चाहता है। इसलिए सृजनात्मक साहित्य के अन्तर्गत अनुवाद को भी एक महत्वपूर्ण स्थान दिया जा सकता है।

शेक्सपियर के कई ग्रंथ हिन्दी में अनूदित हुए हैं। सफल अनुवाद के उदाहरणस्वरूप 'मैकबेथ' (Macbeth) की कुछ पंक्तियों के दो अनुवाद नीचे दिए जाते हैं।

Awake, Awake !
Ring the alarum bell, Murder and treason !
Banquo and Donalbain, Malcolm ! awake !
Shake off this downy sleep, Death's counter-feit,
And look on Death itself. Up, up and see
The great doom's image ! Malcolm ! Banquo !
As from your graves rise up and walk like sprites
To countenence this horror ! Ring the bell.

(Act 2, Sc 3)

लाला सीताराम का भाषानुवाद:

उठो उठो, घंटा बजा दो, खून हो गया। बैंको, डोनलबने मैलकम ! उठो, जागो। यह नींद तुम्हें मुरदा सा बनाए हुए हैं। आँख खोलो और मौत का सच्चा रूप देखो। उठो उठो देखो काल का स्वरूप यही है। मैलकम, बैंको, मानो अपनी अपनी कब्रों से उठो और इस भयानक दृश्य के देखने को तुम भी प्रेत बन जाओ घण्टा बजा दो।

(१६२३ में अनूदित, पृष्ठ सं. ३६)

डा. बच्चन का पद्यानुवाद:

खतरे का घण्टा दो ! हत्या औ गद्दारी !
बैंको, डोनलबेन ! मैलकम ! जागो, जागो !
सुख की निद्रा त्यागो, जो है मौत की नकल,
असल मौत को देखो ! देखो, उठो कयामत
की सूरत को। जागो, जागो ! मैलकम ! बैंको !
बिस्तर की कब्रों से निकलो औ प्रेतों की
भान्ति चलो यह काण्ड देखने ! घण्टा पीटो !

(१६५५—५६ में अनूदित, पृष्ठ सं. ४५)

FOOT BALL TEAM

Sitting Front (L. to R.) Koshy Alexander, Mathew Verghese

Sitting (Chair) Sri. A. K. Abdul Kareem M. A. (President), Sri. C. G. Verghese B. Sc. M. P. E. (Lecturer in Physical Education), Prof C. T. Benjamin M. A., M. R. E. (Principal), T. L. Kuriakose (Captain), George Mathew

Standing T. J. Jacob, A. J. Mathai, Jacob C. Job, Antony Tharakan, Iype Mathew, Mathew Abraham, Mohammad Ali

WOMEN VOLLEY BALL TEAM

(Winners of the District Inter-Collegiate Tournament)

Floor (L. to R.) Miss. Elizabeth M. John, Miss. K. C. Susamma

Sitting Mr. C. G. Varghese (Lecturer in Physical Education), Prof. C. T. Benjamin (Principal), Miss. Roshni John (Captain)

Standing Aleyamma John, Sumu Chacko, Balamani, Rachel Mathew

FOOT BALL TEAM

WOMEN'S VOLLEY BALL TEAM
(Winners of the District Inter Collegiate Tournament)

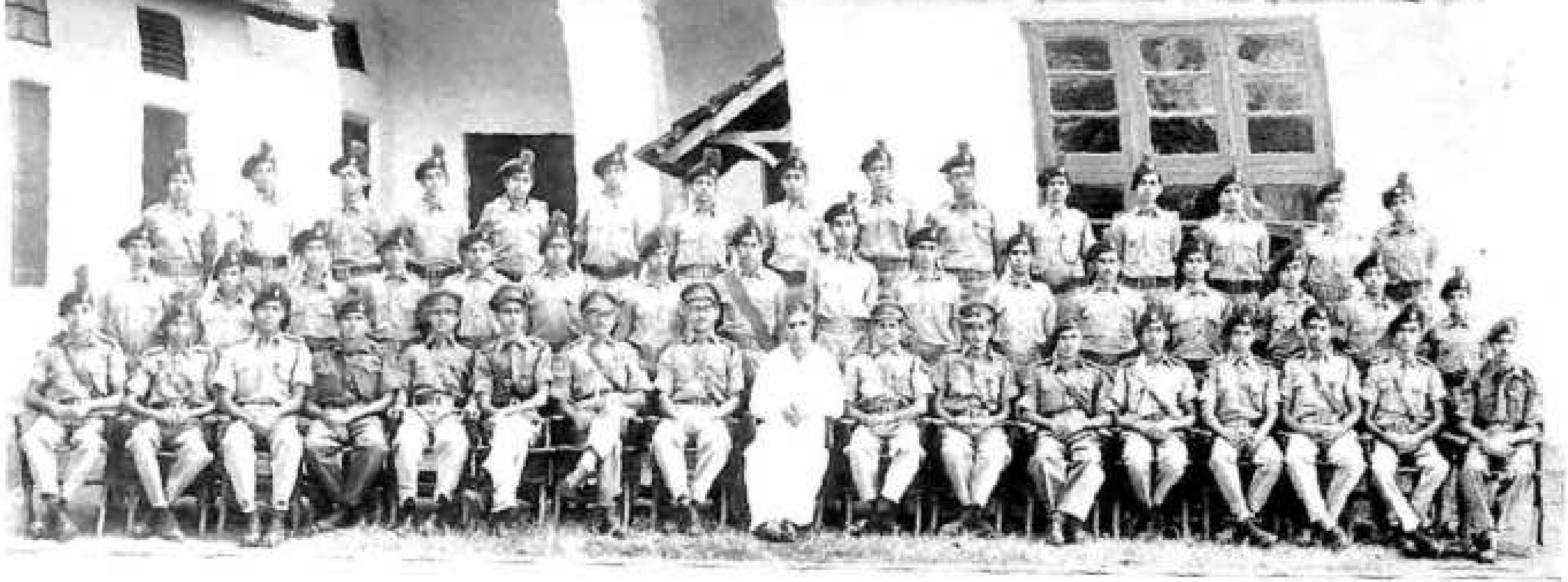

Officers and Cadets of the N. C. C.
with Maj. Ramanujam and
Principal C. T. Benjamin

BASKET BALL TEAM

On the Track

BASKET BALL TEAM

Standing (L. to R.) Kuruvilla A. C., Alexander M. P., George Mammen, Mathew Abraham, Jacob Job C. Sagar Thomas & Mohammed

Sitting (1st row) Sunny Mammen Abraham & Cherian Varghese (Captain)

Sitting (2nd row) Miss Anna Thomas B. A. D. P. E., Kunjibrahim N. M. Prof. C. T. Benjamin M. A. M. R. E. (Principal), Dr. A. M. Chacko M. Sc. Ph. D. (President), Mr. C. G. Varghese B. Sc. M. P. S. (Lecturer in Physical Education)

जमात या वर्ग-व्यवहार (Group Beh-viour)

N. Seetha Sr: P. D. C. I A

जब एक व्यक्ति अकेला रहता है तब उसकी जो प्रकृति है उससे बहुत भिन्न और एक प्रकृति वह एक दल या समूह में चलकर दिखाता है। अर्थात् वह समूहों में चलकर जो कुछ दिखाता है उसकेलिए वह पूर्णरूप से उत्तरदायी नहीं कहा जा सकता। अपने व्यवहारों के संबन्ध में उस समय उसे कुछ भी ज्ञात नहीं है। इसके सभी व्यवहारों के पीछे और एक शक्ति काम करती है।

एक उदाहरण लीजिये कल्पना कीजिये कि किसी गाँव में लोग एक चोर के भय से पीडित रहे हैं। पुलीस और गाँववाले दोनों की भरसक खोज करने पर भी उसको पकडने में विफलता ही हाथ लगी। ऐसी कि यति में एक दिन वह चोर लोगों की फँदे में आ पडा और पकडा गया तो उस जीवन की क्या स्थिति होगी इसका अनुमान हम कर सकते हैं।

ठीक इसी प्रकार का व्यवहार ही हम स्कूलों और कोलेजों में विद्यार्थियों के बीच देख सकते हैं। जब कोई छात्र पहली बार कोलेज में अध्ययन करने केलिए आता है तो वह अकेला है, अन्य विद्यार्थियों से वह परिचित नहीं है। इसलिये वह क्लास में शोरगुल या हलचल नहीं मचाता। लेकिन एक दो दिन के बाद क्लास के सभी विद्यार्थी अपने को एक ही दल के मानने लगते हैं। वे एक साथ सुनने लगते हैं सोचने लगते हैं और करने लगते हैं। और हम देख सकते है जब विद्यार्थी एक साथ रहते हैं तब उनका व्यवहार एक प्रकार का होता है और अलग अलग रहने पर और एक प्रकार का। उदाहरण केलिये जब क्लास में एक नया अध्यापक आते हैं तो सभी विद्यार्थी उनका स्वागत करने केलिये उत्सुक रहते हैं। लेकिन उस अध्यापक के आते ही जब वे हाजर लेने लगते हैं तो एक कोने से एक 'म्याऊँ' शब्द निकलता है, दूसरे कोने से और एक शब्द निकलता है और तीसरे कोने से और भी विचित्र प्रकार का एक शब्द। इसके अलावा इन सभी अनोखे शब्दों के पीछे उनके स्वागत के रूप में सारे विद्यार्थियों का हँसना चिल्लाना भी होगा। सचमुच उस नये अध्यापक की हँसी उडाने का तनिक भी विचार उनमें पहले नहीं था।

इसी अवसर पर एक महीने के पहले घटित सरकार की ओर की विद्यार्थियों की हलचल (students agitation) की याद मुझे आती है। उस आंदोलन के समय एक दिन एक कोलेज के सारे विद्यार्थी पढाई छोडकर कोलेज के फाटक पर इकट्ठे हुये और चुपचाप सडक की ओर दृष्टि डालते खडे रहे। उनमें किसी भी प्रकार के अत्याचार करने की चिन्ता नहीं थी। उस समय पुलीस के एक गाडी सडक पर से गुजरी...कुछ भी नहीं हुआ। कुछ

देर के बाद और एक गाडी भी गुजरी। एकदम छात्रों में से किसी ने पुलीस की ओर एक पत्थर फेंका। तो दूसरी ने दूसरी ओर तीसरे...चौ थे...। इतने में पत्थरों की वर्षा हुई। तो क्या हुआ...एक ही क्षण पुलीस गाडी से उतरे और लाती मारने लगे। सारे विद्यार्थी अपनी पूरी शक्ति लगाकर इधर उधर दौड पडे।

गाडी में भी इस प्रकार का व्यवहार कण्डेक्टर (conductor) को सहना पडता है। गाडी में चढ़ने केलिये सारे विद्यार्थी जल्दबाजी करते हैं। उस समय यदि कण्डेक्टर कहे कि विद्यार्थिनियों के चढ़ने के बाद ही चढा करो या इसमें जगह नहीं है अगली गाडी में आओ तो कोई कह उठता हमने रुपया पहले देकर रिसर्व किया है और कोई कहता यह गाडी तो उसके बाप का नहीं है और एक व्यंग्य रूप से कहता 'अरे, उस बेचारे, कण्डेक्टरजी को वहां चुपचाप पडे रहने दो' आदी आदी कहकर वे किसी न किसी तरह अन्दर घुसने का प्रयास करते हैं और गाडी चलने लगती है तो बाकी लोग प्रवेश द्वार पर लटकते रहते हैं।

ऊपर के उदाहरणों से हम देख सकते हैं कि इकट्ठे होने पर विद्यार्थी दूसरों की हँसी उड़ाने उन्हें नीचा दिखाने अत्याचार और आन्दोलन करने — सभी केलिए प्रेरित होते हैं। उसमें वे एक प्रकार के आनन्द या वीरत्व का अनुभव करते हैं। इस प्रकार आजकल विद्यार्थियों के बीच में अनुशासन हीनता और अशांति बढ गयी है। इससे सदा समस्यायें ही समस्यायें जन्म लेती है। ये समस्यायें प्रिन्सिपाल और अध्यापकों के सिर दर्द के कारण बन जाती है।

ऐसे वर्ग व्यवहारों में कैसे सुधार ला सकता है? विद्यार्थियों की अवस्था उस पौधे के समान है जिसे प्रारंभ में किस ओर मोडना है मोड सकते हैं। किन्तु बडे हो जाने पर सम्पूर्ण शक्ति का व्यय कर देने पर भी उसमें कोई परिवर्तन नहीं ला सकते। एक विद्वान का कहना है 'Child is the father of the man' इसी तथ्य के अनुसार विद्यार्थी जीवन में ही मनुष्य के स्वभाव को मोडना है। उनमें नये नये विचार और गुणों को भराना है इस प्रकार उन्हें चरित्रवान बनाना है। हमारी शिक्षा पद्धति और स्कूल या कोलेज के वातावरण भी उसकेलिए अनुयोज्य हो। इसके अलावा विद्यार्थीजीवन में वे सदा अनुकरणशील रहते हैं। विशेषकर अध्यापकों महात्माओं और बडों के अनुकरण करने में वे सदा व्यग्र रहते हैं। इसलिए बडे बडे महात्माओं के भाषण सुनने का अवसर उन्हें मिल जाय तो उनका एक बडा प्रभाव विद्यार्थियों पर अवश्य पडेगा।

अंत में, घर से और विद्यालय से छात्रों को स्नेहपूर्ण, दयापूर्ण और सच्चा व्यवहार प्राप्त हो क्योंकि अनुकंपा सहानुभूति की रस्सी में हर एक हृदय आसानी से पिरोया जाता है। ऐसा दृष्टिकोण उन्हें चरित्रवान और नये नये गुणों से युक्त बनाते हैं। इसप्रकार जब वे स्वयं संस्कृत बनते हैं तब वर्ग व्यवहार में भी उसका अच्छा प्रभाव देख सकते हैं।

यादें

कहानी

S. Vasudevan Nampoori, Class I Physics

समय प्रभात हो गया। तारा बिस्तर से उठी। उसको उन्मेष कुछ भी नहीं था। एक प्रकार की अनिर्वचनीय व्यथा उसके हृदय से संतोष को दूर खींच रही थी। तारा का शोभायमान वदन आज बहुत वेदनापूर्ण दीख पड़ा। तारा का सुन्दर मुख आज राहुग्रस्तेन्दु के समान बहुत प्रकाश हीन बन गया।

मेज़ पर अखबार पड़ा था। तारा ने उसको ले लिया। अचानक ही वह स्तंभित रह गयी। ओ...यह...यह कौन... यह लोलिता है न? उसकी यादें तीन चार वर्ष पीछे दौड़ गयीं। तारा का चेहरा अस्तमय भास्कर के समान लाल बन गया। वह चित्र तारा के हृदय की अगाधता तक डूब गया। एक बार भी उस चित्र की ओर देखना, वह नहीं चाहती थी। फिर भी एक प्रकार की अदृश्य शक्ति तारा को उस चित्र की ओर बार बार देखने की उत्तेजना दे रही थी। तारा ने एक बार भी उस चित्र की ओर देखा। लोलिता का चित्र बड़ी गंभीरता से अखबार में खींचा गया था। उसका मुख अगाध सागर के समान शांतमय था। उसकी दो प्रकाशमान आँखें तारा की ओर देख रही थीं मानों वे तारा के दर्शन केलिए बड़े उत्सुक हो। चित्र के नीचे यों लिखा था "लोलिता.... उसकी मृत्यु होकर आज एक वर्ष की पूर्ति होती है...संतत माता..."। तारा कुछ समय तक उसकी ओर ही देखती रही। वहन कुछ बोल या कर सकी। "टक, टक टक'... अश्रुबिन्दुओं की धारा उसे स्वप्न से जगाया।

'लोलिता'....एक दीर्घनिश्वास तारा के हृदय की अगाधता से बाहर आया। तारा के मन है लोलिता के प्रति जो जो स्मृतियाँ थीं वे सब एक सिनेमा भांती आने और जाने लगीं। "मैं जहाँ भी हूँ, हमेशा तुम्हारी याद मुझे शक्ति देगी। जब मैं मरूँगा तब तुम्हारी गोद में सिर लगाकर मरूँगा तारा को अपने भैया नरेन्द्र की ध्वनी कानों में गूँज उठना मालूम पड़ी। (ओ मेरे हतभाग्य भैया तुम्हारी आशा सफल न हुई) "जब तक मैं जीवित रहूँगी, तब तक तुम्हारी याद में ही रहूँगी वही आवाज़ लोलिता की थी।

"बचपन से ही नरेन्द्र और लोलिता बड़े मित्र थे। लोलिता मेरी पड़ोसिन थी बचपन से ही उनके बीच में घनिष्ट मित्रता थी। वे एक दूसरे से अलग नहीं रहना चाहते थे। एक साथ वे खेले, एक साथ ही रोए और एक साथ ही हँसे।

बाल्य का बालचापल्य यौवनावस्था में प्रेम के रूप में बदल गया। दोनों एक

दूसरे के प्रति बड़े श्रद्धालु बन गये। दोनों एक डाक्टर और लोलिता एक अध्यापिका बन गयी। मैं भी उसी कालेज में पढ रही थी जहाँ लोलिता पढाई किया करती थी

एक दिन लोलिता ने मुझसे पूछा "तेरा नरेन्द्र अब क्या कर रहा होगा"? मैंने झट ही उत्तर दिया" तुम्हारी याद में ही रहा होगा"। लोलित मुस्कुरायी। मैं ने उसकी हँसी उड़ायी।

एक बार में घर बैठकर किसी किताब पढ रही थी। अचानक ही समीप के कमरे से मैं ने नरेन्द्र और लोलिता की मृदुल, लेकिन अव्यक्त शब्द सुना। उनके बातचीत से मुझे इतना मिल गया कि अपना भाई नरेन्द्र प्राक्टीस (Practice) करने केलिए कलकत्ता आनेवाला है। समाचार के पूर्णरूप मिलने केलिए मैंने दरवाज़ा खोला। ...... लेकिन झट ही मैं ने दरवाज़ा बंद किया कमरे के अन्दर से मैं ने अपने भैया नरेन्द्र की आवाज़ सुनी। "आह कौन है...... आइए आइए लोलिता। तुम कब यहाँ आयी। घर में सब केछ कुशल है न ? मैंने मनः में हँसा। कितना अच्छा भैया।

दूसरे दिन ही नरेन्द्र कलकत्ता जाने केलिए तैयार हो गया। मैं भी लोलिता के साथ रेलवेस्टेशन तक गयी। हम दोनों को नरेन्द्र को कलकत्ता भेजना कुछ भी पसंद नहीं था। फिर भी हमको उसे भेजना पड़ता था। "लोलिता" गाडी के खाना होते ही नरेन्द्र ने लोलिता को बुलाया और कहा "मैं जहाँ भी हूँ, तुम्हारी याद मुझे शक्ति देगी। जब मैं मरूँगा, तब तुम्हारी गोद में सिर लगाकर ही मरूँगा"। लोलिता की अच्छा भी वही थी केवल वही थी। उसने कहा "जब तक मैं जीवित रहूँगी, तब तक मैं तुम्हारी याद में ही रहूँगी"।

दो वर्ष बीत गये। नरेन्द्र कलकत्ता के एक प्रमुख डाक्टर बन गये। लोलिता के जीवन में भी कुछ परिवर्तन बन गये। वे घर के बहुत दूर के एक कालेज की अध्यापिका बन गयीं। मैं भी अपनी अध्यापिका के साथ गयी और वहाँ रहकर पढ़ने लगी।

अंत में, उनके विवाहनिश्चय किया गया नरेन्द्र और लोलिता बड़े खुश हुए। दोनों आनेवाले दिनों की चिंता में समय बिताने लगे। लेकिन नरेन्द्र को कलकत्ता में अधिक काम करना था। अतः उसने लोलिता को यों लिखा। "हमारी शादी के समाचार सुनाने में मैं बहुत खुश हूँ। लेकिन मुझे यहाँ बहुत काम करना है। इसलिए मैं केवल विवाह के अगले दिन ही घर आ सकता हूँ। मुझे माफ कीजिए।

लोलिता ने भी नरेन्द्र के समान एक निश्चय किया। उसने माँ को लिखा। "नरेन्द्र ने निश्चय किया है कि वह केवल विवाह के अगले दिन ही घर आ सकता है। अतः मैं ने भी यह निश्चय किया है कि मैं भी केवल विवाह के अगले दिन ही घर आ सकती हूँ। नरेन्द्र का निश्चय मेरा भी निश्चय है। मुझे माफ कीजिए"।

आखिर हम देनों कालेज से घर आ पहुँची। हमारा विश्वास था कि घर के

सब लोग हमारी प्रतीक्षा में होंगे। लेकिन घर में कोई नहीं था। एक विवाह का आर्भाट और आनंद मै वहाँ देख न सकी।

लोलिता के देखते ही माँ फूटफूटकर रोने लगी। "कल शादी है न ? मैं ने पूछा। इसे सुनते ही माँ ने अंदर गयी और एक कागज़ का टुकडा ले लिया। वह एक तार था। उसमें यों लिखा था डाक्टर नरेन्द्र एक खतरे में पडकर मर गये"। तार नगर के प्रमुख होस्पिट्टल से था। लोलिता की सांत्वना देने केलिए मैं ने पीछे देखा। लेकिन लोलिता वहाँ नहीं थी।

दूसरे दिन मैं ने सुना कि लोलिता को बुखार आ पडा है। सवेरे ही मैं वहाँ गयी। लोलिता ने मुझ से कहा "मैं जीवित रहना नहीं चाहती हूँ। मैं उसके साथ ही रहना चाहती हूँ। मैं कुछ न बोल सका। मैं अपने घर वापस आयी

दूसरे दिन मैं ने लोलिता के घर में एक भीड़ देखी। किसीने मुझसे कहा कि लोलिता की मृत्यु हो गयी है। मुझे मालूम था कि लोलिता को बचाने की शक्ति किसी के हाथ में नहीं है। अतः मैं ने न रोय न हँसा"।

आज उसकी मृत्यु होकर एक वर्ष की पूर्ति होती है। मैं ने एक बार भी उस चित्र की ओर देखा। क्या वह हँसती है या रोती है। ओ मेरी भाभी (वास्तव में वह मेरी भाभी न बन गयी थी) आपके लिए आपकी शिष्या तारा की दो गरम आँसू की बूँदे।

एक शीतल हवा मेरे आलिंगन करते हुए दौड गयी। शायद वह लोलिता की आत्मा होगी।

Licence No. 331 dated 15th October 1935.

Statement about ownership and other Particulars about newspaper
(THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE)
to be published in the first issue every year after last day of February.

FORM IV
(See Rule (8)

1. Place of publication	Union Christian College, Alwaye, Kerala State
2. Periodicity of publication	Once in a year—in March—April
3. Printer's Name	Shri C. T. Benjamin
Nationality	Indian
Address	Union Christian College
4. Publisher's Name	Shri C T. Benjamin
Nationality	Indian
Address	Union Christian College
5. Editor's Name	Shri G. D. Gabriel
Nationality	Indian
Address	Union Christian College
6. Names and addresses of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital.	Shri C. T. Benjamin Shri T. B. Thomas Dr. V. K. Alexander

I, C. T. Benjamin, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Date 1-4-1968.

(Sd.)
C. T. Benjamin.

Printed and Published by C. T. BENJAMIN, M. A. at the C. M. S. Press, Kottayam.

Licence No. 331 dated 15th October 1935.

Statement about ownership and other Particulars about newspaper
(THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE)
to be published in the first issue every year after last day of February.

FORM IV
(See Rule (8)

1.	Place of publication	Union Christian College, Alwaye, Kerala State
2.	Periodicity of publication	Once in a year—in March—April
3.	Printer's Name	Shri C. T. Benjamin
	Nationality	Indian
	Address	Union Christian College
4.	Publisher's Name	Shri C T. Benjamin
	Nationality	Indian
	Address	Union Christian College
5.	Editor's Name	Shri G. D. Gabriel
	Nationality	Indian
	Address	Union Christian College
6.	Names and addresses of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital.	Shri C. T. Benjamin Shri T. B. Thomas Dr. V. K. Alexander

I, C. T. Benjamin, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Date 1-4-1968.

(Sd.)
C. T. Benjamin.

Printed and Published by C. T. BENJAMIN, M. A. at the C. M. S. Press, Kottayam.

in the service of

Agriculture

FACTAMFOS

(Ammonium Phosphate 16:20)

ULTRAFOS

(Finely ground
mineral phosphate)

AMMONIUM SULPHATE

SUPERPHOSPHATE

NPK FERTILISER MIXTURES

•

in the service of

Industry

ANHYDROUS AMMONIA

SULPHURIC ACID

SULPHUR DIOXIDE

AMMONIUM CHLORIDE

FACT

First in the Field!

THE FERTILISERS AND CHEMICALS TRAVANCORE LIMITED

Regd. Office: Eloor, Udyogamandal P. O. Kerala State

CRITERION-FT-59